Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu)

10. prosince 2014*

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Francouzský trh analýz v oboru lékařské biologie — Rozhodnutí konstatující porušení článku 101 SFEU — Sdružení podniků — Profesní komora — Předmět kontroly a šetření — Podmínky provádění článku 101 SFEU — Protiprávní jednání z hlediska účelu — Minimální cena a překážky rozvoje skupin laboratoří — Jediné a trvající protiprávní jednání — Důkaz — Nesprávná skutková posouzení a nesprávná právní posouzení — Výše pokuty — Bod 37 pokynů pro výpočet pokut z roku 2006 — Plná jurisdikce“

Ve věci T-90/11,

Ordre national des pharmaciens (ONP), se sídlem v Paříži (Francie),

Conseil national de l’Ordre des pharmaciens (CNOP), se sídlem v Paříži,

Conseil central de la section G de l’Ordre national des pharmaciens (CCG), se sídlem v Paříži,

zastoupení O. Saumonem, L. Defalquem, T. Bontinckem a A. Guillermem, advokáty,

žalobci,

proti

Evropské komisi, zastoupené F. Castilla Contreras, C. Giolitem, B. Monginem, a N. von Lingenem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Labco, zastoupené N. Korogiannakisem, M. Coppetem a B. Dederichsem, advokáty,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise C (2010) 8952 final ze dne 8. prosince 2010 v řízení podle článku 101 [SFEU] (věc 39510 – Labco/ONP), a podpůrně návrh na snížení pokuty,

TRIBUNÁL (devátý senát),

ve složení G. Berardis, předseda, O. Czúcz (zpravodaj) a A. Popescu, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Heeren, rada,

* Jednací jazyk: francouzština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. února 2014,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

1 Rozhodnutím Komise C (2010) 8952 final ze dne 8. prosince 2010 v řízení podle článku 101 [SFEU] (věc 39510 – Labco/ONP) (dále jen „napadené rozhodnutí“) Evropská komise konstatovala, že žalobci, Ordre national des pharmaciens (ONP) a její rozhodčí orgány, Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (CNOP) a Conseil central de la Section G de l'Ordre national des pharmaciens (CCG) (dále společně jen „Komora“), porušili článek 101 SFEU tím, že učinili na jedné straně rozhodnutí, jehož předmětem bylo uložit minimální ceny na francouzském trhu analýz v oboru lékařské biologie, a na druhé straně rozhodnutí směřující k uložení překážek rozvoje skupin laboratoří na trhu (článek 1 napadeného rozhodnutí), a uložila jim, aby společně a nerozdílně zaplatili pokutu 5 milionů eur (článek 3 napadeného rozhodnutí).

2 Jak je popsán v bodech 44 a 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ONP je francouzská profesní komora, na kterou francouzský stát delegoval čtyři hlavní úkoly, které definují jeho úkol veřejné služby. ONP a jeho rady se řídí podle francouzského zákoníku veřejného zdraví (code de la santé publique, dále jen „CSP“), který v článku L 4231-1 uvádí:

„[ONP] má za cíl:

1) [z]ajišťovat dodržování profesních povinností;

2) [z]ajišťovat ochranu cti a nezávislosti profese;

3) [d]bát na odbornost lékárníků;

4) [p]řispívat k podpoře veřejného zdraví a kvality péče, zejména bezpečného provádění odborných úkonů.

[ONP] sdružuje lékárníky vykonávající své povolání ve Francii.“

3 Činnosti a úkoly ONP, etický kodex lékárníků a organizace ONP jsou popsány v bodech 44 až 62 napadeného rozhodnutí. Mimo jiné z nich vyplývá, že ONP vytváří a aktualizuje vnitrostátní seznam lékárníků (dále jen „seznam“), přičemž zápis do něho je právní podmínkou předcházející výkonu činnosti spojené s profesí lékárníka (články L 4221-1, L 4232-3 a L 4232-16 CSP).

4 Relevantní trh je trhem analýz v oboru lékařské biologie ve Francii. Je popsán v bodech 5 až 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud jde o účastníky trhu, napadené rozhodnutí uvádí, že ve Francii je obor lékařské biologie vykonáván zejména lékárníky, což vysvětluje převažující roli ONP, zatímco Ordre des médecins (Lékařská komora) vykonává symetrickou úlohu pro lékaře specializující se na lékařskou biologii (bod 11 odůvodnění). Analýzy v oboru lékařské biologie mohou být prováděny pouze v laboratořích pro analýzy v oboru lékařské biologie (dále rovněž nazývány „laboratoře“) a odpovídají za ně jejich ředitelé a zástupci ředitelů (bod 12 odůvodnění). Laboratoře jsou často nevelké (50 % má roční obrat nižší než 1,5 milionu eur a 30 % funguje ve formě osobních obchodních společností), i když je ve Francii činných několik skupin laboratoří (body 13 a 14 odůvodnění).

5 Hlavní skupina laboratoří, totiž vedlejší účastnice řízení, Labco, evropská skupina laboratoří činná zvláště ve Francii a ve Španělsku, jakož i v některých dalších evropských zemích, je popsána v bodech 14 až 17 napadeného rozhodnutí. Jinými důležitými skupinami laboratoří činnými ve Francii jsou Unilabs SA, která je rovněž činná v několika zemích uvnitř i vně Evropské unie, a finanční holdingová společnost Générale de santé (body 18 a 19 odůvodnění). Existují rovněž dvě specializované skupiny laboratoří, Pasteur Cerba a Biomnis, nabízející škálu služeb odlišnou od jiných laboratoří v oblastech high-tech (body 20 až 22).

6 Francouzský právní rámec, v němž laboratoře pracují, je popsán v bodech 63 až 109 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

7 Řízení bylo zahájeno na základě stížnosti podané dne 12. října 2007 ze strany Labco proti rozhodnutím učiněným Komorou, majícím za cíl zbrzdit rozvoj Labco a omezit její schopnost konkurovat ostatním laboratořím na trhu analýz v oboru lékařské biologie, jejichž vlastníci volí vedoucí pracovníky Komory (napadené rozhodnutí, body 110 a 111 odůvodnění).

8 Ve dnech 12. a 13. listopadu byla v prostorách Komory a v prostorách laboratoře Champagnat-Desmoulins-Philippakis provedena kontrola podle čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205). Obě rozhodnutí, na jejichž základě byly kontroly provedeny, včetně rozhodnutí Komise C (2008) 6494 ze dne 29. října 2008 ve věci COMP/39510, nařizující Komoře, aby se podrobila kontrole (dále jen „rozhodnutí o kontrole“), byla napadena před Tribunálem (rozsudek Tribunálu ze dne 26. října 2010, CNOP a CCG v. Komise, T-23/09, Sb. rozh. s. II-5291, a usnesení Tribunálu ze dne 16. června 2010, Biocaps v. Komise, T-24/09, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí).

9 V průběhu roku 2009 Komise zaslala žádosti o informace Komoře, jakož i pěti společnostem pro výkon svobodného povolání (SEL) provozujícím laboratoře, na které neodpověděly. Oznámení námitek bylo vydáno dne 19. října 2009. Komora na ně odpověděla dne 11. ledna 2010. Slyšení se konalo dne 10. února 2010. Komise zaslala dne 26. února 2010 Komoře žádost o dodatečné informace, na kterou Komora odpověděla.

10 V napadeném rozhodnutí Komise v podstatě konstatuje, že Komora přijala rozhodnutí sdružení podniků spadající do omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu a představující jediné a trvající porušení článku 101 SFEU, které začalo nejpozději v říjnu 2003 a nebylo věrohodně ukončeno ani po doručení oznámení námitek. Dotčené jednání se týká všech rozhodnutí Komory přijatých v hospodářském zájmu většiny jejích členů, a nikoli v obecném zájmu, majících za dodatečné a neoddělitelné cíle na jedné straně bránit skupinám laboratoří v rozvoji a na druhé straně pokusit se uložit minimální cenu na francouzském trhu analýz v oboru lékařské biologie.

11 Pokud jde o stanovení výše pokuty, Komise uvádí, že jelikož se projednávaná věc týká prvního případu od vstupu nařízení č. 1/2003 v platnost, ve kterém by mohla být uplatněna finanční odpovědnost členů sdružení podniků k zajištění zaplacení části pokuty uložené sdružení, je možné, že členové si plně neuvědomili dosah dotčených právních ustanovení, a jednání, která jsou sdružení vytýkána, nebyla tajná, uplatňuje článek 37 pokynů pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 (Úř. věst.2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny“). Odchyluje se tak od obecné metodologie v nich popsané a stanovuje pokutu uloženou společně a nerozdílně ONP, CNOP a CCG na 5 milionů eur, částku nepřesahující 10 % celkové výše obratu dosaženého každým členem činným na relevantním trhu.

Řízení a návrhová žádání

12 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 21. února 2011 podala Komora projednávanou žalobu.

13 Podáními došlými kanceláři Tribunálu dne 22. července 2011 podaly Labco a Unilabs návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnici na podporu návrhových žádání Komise. Usnesením předsedy třetího senátu Tribunálu ze dne 8. listopadu 2011 bylo těmto dvěma společnostem povoleno vedlejší účastenství. Jelikož Unilabs dopisem ze dne 19. prosince 2011 informovala Tribunál, že stáhla svůj návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník, byla vyškrtnuta usnesením předsedy třetího senátu Tribunálu ze dne 15. února 2012.

14 Jelikož se změnilo složení senátů Tribunálu, byl soudce zpravodaj přidělen k devátému senátu, kterému tudíž byla přidělena projednávaná věc.

15 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál (devátý senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření upravených článkem 64 jednacího řádu Tribunálu položil účastníkům řízení písemné otázky, na které odpověděli ve stanovené lhůtě.

16 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty při jednání ze dne 6. února 2014.

17 Komora navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— podpůrně snížil pokutu, která jí byla uložena, a to vzhledem k existujícím polehčujícím okolnostem a její zvláštnosti jakožto sdružení podniků;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

18 Komise, podporovaná Labco, v podstatě navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil Komoře náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

19 Komora předkládá na jedné straně návrh na zrušení, na jehož podporu uvádí devět žalobních důvodů, a na straně druhé podpůrný návrh na snížení pokuty, na jehož podporu uplatňuje jediný žalobní důvod vycházející z nesprávného posouzení a výkladu při uplatnění čl. 23 odst. 2 a 4 nařízení č. 1/2003 a bodu 37 pokynů.

1. *K návrhu na zrušení*

20 Na podporu svého návrhu na zrušení, Komora v podstatě předkládá devět žalobních důvodů.

21 První žalobní důvod vychází z nesprávného výkladu a uplatnění článku 101 SFEU vzhledem k rozsudku Soudního dvora ze dne 19. února 2002, Wouters a další (C-309/99, Recueil, s. I-1577, dále jen „rozsudek Wouters“).

22 Druhý, třetí, čtvrtý, pátý a šestý žalobní důvod se týkají jednání týkajícího se rozvoje skupin laboratoří.

23 Konkrétně se druhý a třetí žalobní důvod týkají informačních povinností SEL během jejich existence. Druhý žalobní důvod se v podstatě týká nesprávného posouzení vyplývajícího ze špatného výkladu francouzských právních předpisů, pokud jde o úlohu prefekta a CCG při změnách, k nimž dojde

v průběhu existence SEL. Třetí žalobní důvod v podstatě vychází z porušení působnosti oznamovací povinnosti stanovené francouzskými právními předpisy a úlohy CCG v rámci jejího úkolu *a posteriori* ověřování dokumentů společnosti.

24 Čtvrtý a pátý žalobní důvod se vztahují k režimu týkajícímu se složení a změny kapitálu SEL. Čtvrtý žalobní důvod v podstatě směřuje k uznání úlohy CCG jakožto garanta profesní nezávislosti společníka, pokud jde o jeho minimální podíl na kapitálu SEL. Pátý žalobní důvod v podstatě vychází z nesprávného posouzení úmyslu zákonodárce, pokud jde o rozdělení podílů SEL nad hranici 25 % a nedodržení právního rámce použitelného na rozdělení podílů SEL.

25 Šestý žalobní důvod v podstatě vychází z nesprávného výkladu a uplatnění článku 101 SFEU, jelikož uložené disciplinární sankce posilují potenciální nebo skutečné účinky uvedených rozhodnutí.

26 Sedmý, osmý a devátý žalobní důvod se týkají jednání spočívajícího v zásazích do tržních cen.

27 Sedmý žalobní důvod v podstatě vychází ze zneužití pravomoci vzhledem k nedodržení mezí mandátu kontroly. Osmý a devátý žalobní důvod, vznesené podpůrně, se v podstatě týkají nesprávného posouzení působnosti použitelného právního rámce a vůle zákonodárce, pokud jde o definici a praxi poskytování slev, a nesprávného posouzení skutkového stavu vedoucího k nesprávnému právnímu posouzení.

28 Konečně v replice Komora zjevně rovněž zpochybňuje závěry Komise, pokud jde o existenci jediného a trvajícího protiprávního jednání, což je žalobní důvod, jehož přípustnost popírá Komise.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného výkladu a uplatnění článku 101 SFEU vzhledem k rozsudku Wouters

29 Komora tvrdí, že má za úkol zajišťovat obranu nezávislosti profese, jakož i přispívat k podpoře veřejného zdraví a kvality péče, zejména bezpečného provádění odborných úkonů, jak bylo opětovně potvrzeno rozsudkem Soudního dvora ze dne 16. prosince 2010, Komise v. Francie (C-89/09, Sb. rozh. s. I-12941). Podle ní měla mít Komise za to, že její jednání je na jedné straně jednáním veřejného orgánu, na které se nevztahuje článek 101 SFEU, a na druhé straně za předpokladu, že by činila rozhodnutí jakožto sdružení podniků, odůvodněné ochranou veřejného zdraví.

30 Pokud jde o konkrétní praktiky, které jsou jí vytýkány, Komora uvádí, že povinnost uložená laboratořím sdělovat dokumenty týkající se převodů akcií, dělení mezi holým vlastnictvím a požívacím právem a změn provedených ve stanovách měla za cíl ověřit dodržování francouzského zákona.

31 Pokud jde o změny stanov SEL a změny ředitelů v průběhu jejich existence, je pravomoc CCG vázaná, jelikož konečné rozhodnutí týkající se těchto změn náleží prefektovi a Komora tudíž jedná jako veřejný orgán, jak je uvedeno v rozsudku Wouters, bod 21 výše. To údajně platí i pro sdělovací povinnost v tomto ohledu stanovenou CSP, jelikož úkol CCG *a posteriori* ověřovat úmluvy uzavřené SEL a laboratořemi je definován zákonem a získaná informace je předávána prefektovi, který činí konečné rozhodnutí. Komora v replice dodává, že jelikož se napadené rozhodnutí, pokud jde o roli prefekta a CCG při změnách, ke kterým dojde během existence SEL, týká pouze rozhodnutí o zápisu do seznamu, závisí řízení uvedeného seznamu na schváleních, jak Komise tvrdí před Tribunálem.

32 Pokud jde o výtky proti Komoře v napadeném rozhodnutí v oblasti disciplinárního stíhání, Komora tvrdí, že výkon disciplinární pravomoci je pravomocí veřejné moci.

33 Konečně Komora tvrdí, že se Komise v napadeném rozhodnutí nevyjádřila k použití rozsudku Wouters, bod 21 výše, na její jednání v oblasti zákazu nadměrných slev. Komora uvádí, že toto jednání je odůvodněno rovněž ochranou veřejného zdraví.

34 Komise, podporovaná Labco, tvrdí, že Komora přijímala rozhodnutí sdružení podniků spadající do článku 101 SFEU za všech proti ní uváděných okolností, neboť v žádném z těchto případů nejednala jako veřejný orgán.

35 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rozsudku Wouters, bod 21 výše, Soudní dvůr připomenul několik zásad umožňujících prokázat, za jakých okolností může být jednání profesní komory označeno za rozhodnutí sdružení podniků omezující hospodářskou soutěž v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU.

36 Zaprvé se pravidla hospodářské soutěže ve Smlouvě o FEU nepoužijí na činnost, která svou povahou, pravidly, jimž podléhá, a svým předmětem nespadá do sféry hospodářských vztahů nebo která je spojena s výkonem výsad veřejné moci (viz rozsudek Soudního dvora Wouters, bod 21 výše, bod 57, a ze dne 28. února 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, bod 40).

37 Zadruhé zákaz stanovený v čl. 101 odst. 1 SFEU se nevztahuje nezbytně na všechna rozhodnutí sdružení podniků, která omezují svobodu jednání stran nebo jedné z nich. Pro účely uplatnění tohoto ustanovení v konkrétním případě je totiž třeba nejprve vzít v úvahu celkový kontext, ve kterém bylo dotčené rozhodnutí sdružení podniků přijato nebo vyvolává účinky, a konkrétně jeho cíle, které v projednávané věci spočívají v poskytnutí nezbytných záruk konečným příjemcům dotčených služeb. Dále je třeba zkoumat, zda jsou omezující účinky na hospodářskou soutěž, které z něj vyplývají, inherentní zajištění uvedených cílů (rozsudky Soudního dvora Wouters, bod 21 výše, bod 97, a ze dne 18. července 2013, Consiglio nazionale dei geologi et Autorità garante della concorrenza e del mercato, C-136/12, bod 53).

38 Z této judikatury vyplývá, že důvody obecného zájmu, zvláště zájem na řádném výkonu profese, mohou odůvodňovat nepoužití čl. 101 odst. 1 SFEU na některá omezení hospodářské soutěže, pokud jsou nezbytná.

39 V projednávané věci Komise zkoumá použitelnost rozsudku Wouters, bod 21 výše, v bodech 684 až 691 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zamítá tam mimo jiné argument Komory předložený v odpovědi na oznámení námitek, podle kterého jsou zjištěná omezení odůvodněna ochranou veřejného zdraví, což je důvod veřejného zájmu, který údajně způsobuje vyjmutí jejího jednání z působnosti článku 101 SFEU. Podle Komise se Komora v podstatě opírá o zásadu nezávislosti biologa jako prostředek k dosažení cíle ochrany veřejného zdraví a tuto zásadu vykládá extenzivně a sporně tak, že je tento výklad zaprvé systematicky nepříznivý vůči externím kapitálovým vkladům do profese, i když nemají vliv na svobodu rozhodování biologa, a zadruhé přidává omezení hospodářské soutěže k omezením uloženým francouzským zákonodárcem, ačkoli Komora sama nemá nařizovací pravomoc. Komise rovněž poukazuje na praktiky Komory v oblasti cen, které nemají za cíl chránit obecný zájem ani nezávislost profese, nýbrž chránit hospodářské zájmy lékárníků specializujících se na lékařskou biologii činných na trhu analýz v oboru lékařské biologie, ke škodě hospodářské soutěže a pacientů. Jelikož zjištěná omezení nejsou nezbytná k sledování obecného zájmu, došla Komise k závěru, že se výjimka stanovená výše uvedeným rozsudkem Wouters na projednávaný případ nepoužije.

40 V tomto ohledu je nesporné, že na rozdíl od profesní komory dotčené v rozsudku Wouters, bod 21 výše, Komora nemá nařizovací pravomoci.

41 Rovněž je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co bylo předmětem věci v rámci případu, v němž byl vydán rozsudek CNOP a CCG v. Komise, bod 8 výše, je již nepochybné, že Komora představuje profesní komoru shromažďující lékárníky, z nichž alespoň část vykonává hospodářskou činnost a může být označena za podniky (body 70 až 72 uvedeného rozsudku).

42 Komora v podstatě tvrdí, že úkony, které jsou jí vytýkány v napadeném rozhodnutí, shrnuté v bodě 10 výše, byly buďto učiněny v rámci pravomocí veřejné moci, takže spadají mimo hospodářskou oblast a nemohou být označeny za rozhodnutí sdružení podniků ve smyslu článku 101 SFEU, nebo jsou

rozhodnutími sdružení podniků ve smyslu tohoto ustanovení, ale ačkoli jsou omezující a neodpovídají podmínkám čl. 101 odst. 3 SFEU, jsou inherentní nebo nezbytná k provedení legitimního cíle spojeného se zárukami poskytnutými spotřebitelům.

43 Navzdory určitému zmatení vytvořenému Komorou v jejích písemnostech, na nějž Komise upozornila, ze spisu vyplývá, že se Komora domnívá, že jelikož praktiky, které jsou jí vytýkány, nespadají do opatření státu, nýbrž se na ně jakožto rozhodnutí sdružení podniků, vztahuje působnost článku 101 SFEU, neměly by přesto být zakázány. Jejich omezující důsledky jsou totiž údajně nezbytné ke sledování legitimního cíle, v projednávané věci ochrany veřejného zdraví, případně prostřednictvím dodržení zásady nezávislosti lékárníků specializujících se na lékařskou biologii. Jediná výjimka spočívá v praxi týkající se statutárních změn SEL, ohledně nichž Komora tvrdí, že jednala jako veřejný orgán v úloze podřízené prefektovi, který činí konečná rozhodnutí.

44 Pro většinu dotčených praktik je ústřední otázkou pro posouzení použitelnosti zásad vyvozených z rozsudku Wouters, bod 21 výše, zda Komora, jak tvrdí, jednala v mezích francouzského právního rámce. V takovém případě její jednání spadá do působnosti právních předpisů a slouží k uskutečnění cíle sledovaného zákonem. To platí jak pro jednání týkající se rozvoje skupin laboratoří, tak pro jednání v oblasti slev.

45 Avšak pokud jde o konkrétní použití zásad vyvozených v rozsudku Wouters, bod 21 výše, na uvedená jednání, i když Komora projednávaný žalobní důvod definuje jako důvod uvozující další žalobní důvody, Tribunál se domnívá, že je namístě na tento žalobní důvod odpovědět po zkoumání výhrad Komory předložených v rámci jiných žalobních důvodů, týkajících se výkladu použitelných právních ustanovení a jejích konkrétních praktik. Proto bude použitelnost zásad vyvozených v rozsudku Wouters, bod 21 výše, v pojednávané věci posouzena na konci zkoumání žalobních důvodů týkajících se návrhu na zrušení.

46 Nicméně je vhodné zkoumat v této fázi argument Komory vycházející z rozsudku Komise v. Francie, bod 29 výše. Jak je uvedeno v bodech 695 a 696 odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedený rozsudek se týká otázky, zda francouzský režim laboratorních analýz v oboru lékařské biologie obsahující omezení týkající se držení kapitálu nebiology je v souladu s článkem 49 SFEU o svobodě usazování.

47 V tomto rozsudku se Soudní dvůr domníval, že pravidlo, podle kterého účast společníků nevykonávajících profesi biologa na kapitálu laboratoří nemůže přesáhnout 25 %, obsažené nyní v článku R 6212-82 CSP, nejde nad to, co je nezbytné k dosažení uvedeného cíle veřejného zdraví (body 80 až 89). V bodě 82 uvedeného rozsudku Soudní dvůr připomíná prostor pro uvážení členského státu, který může mít za to, že hrozí, že pravidla, jejichž cílem je zajistit profesní nezávislost biologů, budou v praxi porušována vzhledem k tomu, že zájem na dosahování zisku není u nebiologa mírněn rovnocenným způsobem jako u nezávislých biologů a podřízenost biologů, SEL s ručením omezeným provozující laboratoře provádějící lékařskobiologické rozbory, většinově vlastněné nebiology, coby jejích zaměstnanců, by jim mohla ztížit možnost odporovat pokynům vydaným těmito nebiology. V témže bodě dodává, že především nelze vyloučit, že by uvedení nebiologové měli snahu vyhnout se určitým, z hospodářského hlediska méně výnosným nebo obtížněji proveditelným vyšetřením nebo omezit poradenství pro pacienty ve fázích před rozborem a po rozboru, jehož existencí se vyznačuje způsob organizace lékařské biologie ve Francii.

48 Ačkoli se jedná o stejný typ pravidel, o nichž Komora tvrdí, že zajišťuje jejich uplatnění v rámci jednání potrestaných v napadeném rozhodnutí, Komise v bodě 102 napadeného rozhodnutí uvádí, že se žádná z výhrad konstatovaných vůči Komoře netýká rozhodnutí Komory usilující o dodržování článku R 6212-82 CSP. Tato otázka bude rovněž více zkoumána v rámci žalobních důvodů vztahujících se k jednání týkajícímu se rozvoje skupin laboratoří.

49 Komise se každopádně správně domnívá, že tato judikatura není rozhodující pro vyřešení otázky, zda jednání vytýkaná Komoře představují porušení čl. 101 odst. 1 SFEU. Jak totiž Komise uvádí v bodě 696 odůvodnění napadeného rozhodnutí, uznání pravomoci členských států omezovat svobodu usazování z důvodu ochrany veřejného zdraví nepovoluje soukromým subjektům nebo orgánům, jež je zastupují, nedodržovat pravidla Smlouvy v oblasti práva hospodářské soutěže ukládáním omezení hospodářské soutěže, která nestanoví ani samotný stát.

50 Otázka, zda Komise správně uplatnila rozsudek Wouters, bod 21 výše, a tedy konečné rozhodnutí, které je třeba učinit vzhledem k prvnímu žalobnímu důvodu, tedy bude projednána na konci zkoumání žalobních důvodů napadeného rozhodnutí, žádajících o zrušení.

K žalobním důvodům vztahujícím se k jednání týkajícímu se rozvoje skupin laboratoří

51 Před zkoumáním konkrétních výhrad předložených Komorou, pokud jde o dotčené jednání, je třeba úvodem připomenout hlavní body obsahu napadeného rozhodnutí týkající se uvedeného jednání, zásady v oblasti důkazního standardu a rozsah soudního přezkumu, jakož i zkoumat rozsah výhrad předložených Komorou.

52 Jednání Komory týkající se rozvoje skupin laboratoří sestává ze čtyř typů rozhodnutí identifikovaných v bodě 127 odůvodnění napadeného rozhodnutí: zaprvé rozhodnutí směřující k zákazu rozdělení podílů SEL; zadruhé rozhodnutí ukládající, aby byly okamžitě sdělovány pohyby akcií; zatřetí rozhodnutí ukládající, aby lékárníci specializující se na lékařskou biologii vlastnili minimální podíl na kapitálu a začtvrté rozhodnutí ukládající, aby každá změna stanov nebo jmenování ředitele byla podmíněna předchozím souhlasem Komory. Uvedené jednání je podrobně zkoumáno v kapitole 5.2 napadeného rozhodnutí (body 222 až 494). Body 667 až 676 shrnují jejich důsledky takto:

„[…]

(667) […] tyto důkazy prokazují, jak je uvedeno v kapitole 5.2, že rozhodnutí týkající se laboratoří napojených na skupiny mají za cíl zpomalit a pokud možno zastavit rozvoj těchto skupin, a stejně tak usilují o omezení nebo kontrolu produkce, technického rozvoje a investic.

(668) Tento cíl je zejména ilustrován zápisem ze schůze jednoho orgánu ONP ze dne 27. března 2003 [:] ‚Z přísně právního hlediska se zdá nemožné bránit rozdělení podílů nebo akcií v rámci SEL […] Rada rozhodla, že bude přistoupeno k přípravě podrobného stanoviska, v jehož důsledku bude zamítnuto rozdělení, z něhož měly prospěch Stés Unilabs, z důvodu profesní etiky‘. Tento cíl je rovněž ilustrován návrhem volební brožury z roku 2005 řídícího týmu Sekce G, který poukazuje na finanční skupiny: ‚Bezpochyby jsme zasáhli náš terč, je třeba je sraziť.

(669) Dotčená rozhodnutí jsou zjevná od března 2003, když se v rámci ONP projevila programová tendence na rozvoj ‚nové doktríny, podle které ‚bude zamítnuto rozdělení, z něhož měly prospěch Stés Unilabs‘, a nejpozději od října 2003, poté od roku 2004 ve formě dopisů zasílaných ze strany ONP laboratořím spojeným se skupinami. Podle poznatků Komise tyto projevy jednání ONP dodnes neustaly.

(670) Několik skutečností umožňuje charakterizovat hospodářský cíl omezovat hospodářskou soutěž na trhu sledovaný ONP prostřednictvím tohoto druhého typu projevů. Konkurenční riziko, které představuje rozvoj skupin laboratoří pro mnohé malé laboratoře činné na trhu, bylo rychle konstatováno ze strany ONP, která svá jednání zaměřila na jednu skutečnost, totiž kontrolu kapitálu. ONP tak trestala nesplnění údajných povinností spojených s vlastnictvím kapitálu a sdělováním dokumentů spojených s existencí SEL, s cílem překážet rozvoji těchto skupin laboratoří nebo tento rozvoj zpomalit.

(671) Za tímto účelem ONP zahájila, jak o tom svědčí početné písemnosti ve spise uvedené v kapitole 5.2, jako jsou poznámky ‚Lékařská biologie a finančníci' nebo ‚Seznam stížností Labco ze strany SEL' systematický hon na laboratoře spojené se skupinami. Souběžně ONP zahájila stejně systematicky disciplinární stíhání proti dotčeným laboratořím a lékárníkům, kteří tam vykonávají svou činnost (viz kapitola 5). Společným znakem všech laboratoří a lékárníků, jichž se týkají dokumenty a rozhodnutí uvedená v kapitole 5.2, je jejich příslušnost ke skupinám laboratoří (zvláště Labco, Unilabs a Confindex), které podle ONP představují konkureční riziko pro většinu jejích členů.

(672) Účast skupin na kapitálu laboratoří jim totiž umožňuje investovat do velmi výkonného materiálového vybavení pro dosažení úspor z rozsahu, rozšířit škálu nabízených analýz a dodat výsledky rychleji, jak je uvedeno v kapitole 2.2.2.2. ONP a zvláště řídícím instancím Sekce G musí být známo zlepšení v kvalitě, rychlosti a produktivitě, které nejnovější vybavení laboratoře umožňuje uskutečnit, zvláště protože dva nemocniční biologové mají sídlo v Ústřední radě Sekce G.

(673) Na druhé straně, i kdyby byly disciplinární sankce vynesené ze strany ONP proti laboratořím jedné ze skupin, jichž se týkala rozhodnutí, odůvodněné, jsou tyto sankce objektivně nepřiměřené, zejména v porovnání se sankcemi vynesenými za nedodržování normy kvality (povinná norma od roku 1994) přibližně třetinou laboratoří činných na trhu a se sankcemi obecně vynesenými ONP proti SEL nebo lékárníkům specializujícím se na lékařskou biologii ze závažných důvodů veřejného zdraví, jak je uvedeno v kapitole 5.4.

(674) Konečně bylo v kapitole 5.2 ukázáno, že odůvodnění předložená ONP na podporu jejích rozhodnutí směřujících k omezení rozvoje skupin laboratoří na trhu jsou v rozporu s odůvodněními, která předložila na podporu svých postojů týkajících se takzvaných referenčních laboratoří, které nejsou v přímé hospodářské soutěži s výraznou většinou laboratoří činných na trhu.

(675) Ochrana ‚nezávislosti odborníků vykonávajících svou činnost' se tak podle ONP může opírat o jiná kritéria, pokud laboratoře, ve kterých jsou tito odborníci činní, nejsou v hospodářské soutěži s laboratořemi, jejichž hospodářské zájmy ONP hájí. A navíc legalita právních uspořádání zpochybněných ONP byla opakovaně jasně tvrzena francouzským státem. Mimoto ONP nemůže tvrdit, že chrání odborníky, třebaže francouzský stát nepovažoval za nezbytné uložit omezení na transakce uskutečněné výlučně mezi odborníky [biology jakožto fyzické nebo právnické osoby (SEL)] z důvodu zásahu do profesní nezávislosti. V tomto případě ONP, která nemá nařizovací pravomoc, nemůže nahrazovat legislativní pravomoc k ukládání těchto omezení.

(676) ONP se tudíž tím, že brání hospodářským činnostem odborníků činným na trhu nebo tím, že bránila externímu kapitálu na trhu investovat, snaží omezovat nebo kontrolovat produkci, technický rozvoj a investice."

53 Pokud jde o režim dokazování, je ustálenou judikaturou, že Komise je povinna prokázat protiprávní jednání, která zjistila, a předložit řádné důkazy, které právně dostačujícím způsobem prokazují existenci skutečností zakládajících protiprávní jednání (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 58, a rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2006, Dresdner Bank a další v. Komise, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP a T-61/02 OP, Recueil, s. II-3567, bod 59).

54 Je proto nezbytné, aby Komise za účelem odůvodnění pevného přesvědčení, že k protiprávnímu jednání došlo, uvedla přesné a shodující se důkazy (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. března 1984, Compagnie royale asturienne des mines a Rheinzink v. Komise, 29/83 a 30/83, Recueil, s. 1679, bod 20, a rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2008, Lafarge v. Komise, T-54/03, nezveřejněný ve

Sbírce rozhodnutí, bod 55). Důkazy předložené Komisí tak musejí umožňovat učinit nade vši rozumnou pochybnost závěr, že k protiprávnímu jednání došlo (rozsudek Dresdner Bank a další v. Komise, bod 53 výše, body 137 a 144).

55 Pokud jde o důkazní prostředky, které mohou být uplatněny k prokázání porušení článku 101 SFEU, platí v unijním právu zásada volného hodnocení důkazů (rozsudky Tribunálu ze dne 8. července 2004, Dalmine v. Komise, T-50/00, Sb. rozh. s. II-2395, bod 72, a ze dne 12. července 2011, Hitachi a další v. Komise, T-112/07, Sb. rozh. s. II-3871, bod 64).

56 Nepřímé důkazy, kterých se Komise v napadeném rozhodnutí dovolává, aby prokázala porušení čl. 101 odst. 1 SFEU podnikem, musí být posuzovány nikoliv izolovaně, ale jako celek (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. července 1972, ICI v. Komise, 48/69, Recueil, s. 619, bod 68, a rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, Sb. rozh. s. II-1333, bod 185). Různé důkazy se mohou vzájemně posilovat (rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501, bod 275).

57 Pokud jde o soudní přezkum rozhodnutí o uplatnění článku 101 SFEU, je ustálenou judikaturou, že pokud je Tribunálu podán návrh na zrušení takového rozhodnutí, musí obecně provést úplný přezkum, aby zjistil, zda jsou splněny podmínky uplatnění uvedeného článku, či nikoli (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. července 1985, Remia a další v. Komise, 42/84, Recueil, s. 2545, bod 34, a rozsudek Tribunálu ze dne 26. října 2000, Bayer v. Komise, T-41/96, Recueil, s. II-3383, bod 62). Soud Unie totiž zejména musí ověřit nejenom věcnou správnost předložených důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto důkazy představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda lze o ně opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 54, a citovaná judikatura).

58 V projednávané věci z kapitoly 5.2 napadeného rozhodnutí a z pasáže jeho kapitoly 7, citované v bodě 52 výše, vyplývá, že se Komise opírá o listinné důkazy, aby odůvodnila svůj závěr o existenci protiprávního jednání týkajícího se rozhodnutí směřujících k bránění rozvoje skupin laboratoří, která musejí být označena za překážky produkce, technického rozvoje a investic na dotčeném trhu, takže se jedná o zjevné porušení evropského práva hospodářské soutěže (bod 755 odůvodnění týkající se závažnosti protiprávního jednání).

59 Listinnými důkazy důležitými na podporu tohoto závěru jsou listinné důkazy diskutované v kapitole 5.2.1 napadeného rozhodnutí (body 222 až 237). V této části napadeného rozhodnutí Komise popisuje to, co je podle ní „plánovanou strategií“ Komory mající za cíl překážet skupinám laboratoří, což vyvozuje ze všech dokumentů a některých praktik.

60 Komora nepředkládá konkrétní dokumenty k této části napadeného rozhodnutí, ale v podstatě uvádí, zejména ve druhém, třetím, čtvrtém a pátém žalobním důvodu, jež budou zkoumány níže, že Komise nesprávně vyložila francouzský zákon a úmysl zákonodárce, kterými se jednoduše řídily úkony Komory. Kromě toho neuvádí ani argumenty týkající se kapitoly 5.3 napadeného rozhodnutí, kde se Komise domnívá, že Komora zacházela příznivě se specializovanými skupinami laboratoří, jež jednají jako subdodavatelé jiných laboratoří, a nejsou tak přímými konkurenty. Komora zejména údajně neměla problém s vlastnictvím části kapitálu ve výši pouze 15 % pro lékárníky specializující se na lékařskou biologii činné v těchto strukturách, zatímco vyžaduje účast ve výši nejméně 50 % pro skupiny laboratoří, které konkurují na trhu. Konečně ani v rámci projednávané žaloby Komora nepředkládá konkrétní argumenty týkající se kapitoly 5.5.2 napadeného rozhodnutí (body 537 až 547), v jejímž rámci se Komise domnívá zaprvé, že vedoucí pracovníci Komory oznámili protisoutěžní cíle Komory u příležitosti voleb jejích komorových orgánů, zejména v rámci svých volebních programů nebo v článcích ve věstníku Komory. Například bod 527 odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazuje na vůli vyjádřenou prezidentem CCG „hatit kapitalistické ambice finančních skupin a majetkovou strategii některých biologů“. Komise v něm popisuje rovněž hospodářské cíle uvedené orgány Komory.

61 Avšak skutečnost, že Komise prostřednictvím těchto důkazů vylíčila existenci určitého předem promyšleného chování, či dokonce strategie vůči skupinám laboratoří ze strany řídících instancí Komory, je relevantní pro posouzení zvláštního kontextu, do kterého spadají jednání spočívající v hájení a tvrdém používání výkladu zákona za okolností, kdy by případně některé výklady byly hájitelné, což podle Komise prokazuje výklad zákona za hospodářským účelem. I když totiž úmysl účastníků není nezbytný k určení omezující povahy dotčených aktů (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. března 2013, Allianz Hungária Biztosító a další, C-32/11, bod 54, a citovaná judikatura), může hrát v projednávané věci nezanedbatelnou roli vzhledem k úkolům svěřeným Komoře zákonodárcem, přičemž se má za to, že jednání Komory spadá do rámce uvedených úkolů.

62 Právě s ohledem na tyto úvahy je třeba zkoumat, zda se Komise, jak tvrdí Komora, zmýlila ve výkladu použitelného legislativního rámce a rozhodnout *in fine* (body 343 až 348 níže), zda Komora může tvrdit, že by její jednání nemělo být sankcionováno v rámci článku 101 SFEU s ohledem na rozsudek Wouters, bod 21 výše.

63 Tribunál soudí, že je užitečné zkoumat žalobní důvody týkající se složení a změny kapitálu SEL (čtvrtý a pátý žalobní důvod) před žalobními důvody týkajícími se informačních povinností SEL během jejich existence (druhý a třetí žalobní důvod), přičemž šestý žalobní důvod bude zkoumán *in fine*.

K žalobním důvodům týkajícím se složení a změny kapitálu SEL

64 Třetí a čtvrtý žalobní důvody se týkají důsledků, pro strukturu SEL, vývoje legislativního rámce řídícího SEL směrem k otevření jejich kapitálu externím finančníkům. Právní rámec, jehož výklad je tu předmětem posouzení, je popsán v bodech 91 až 102 a 431 a následujících odůvodnění napadeného rozhodnutí.

65 Článek 1 zákona č. 90-1258 ze dne 31. prosince 1990 o výkonu, formou společnosti, svobodných povolání podléhajících zákonné nebo správní regulaci nebo jejichž titul je předmětem ochrany, a o holdingových společnostech vykonávajících svobodná povolání (JORF ze dne 5. ledna 2001, s. 216) stanoví, že „[p]ro výkon svobodného povolání podléhajícího zákonné nebo správní regulaci nebo jehož titul je předmětem ochrany, mohou být zřízeny společnosti s ručením omezeným, akciové společnosti nebo komanditní společnosti na akcie, jež se řídí [obchodním zákoníkem], s výhradou ustanovení hlavy I tohoto zákona“. Z toho vyplývá, že SEL mohou být zřízeny pro provozování laboratoří a že mohou, jak je to uvedeno v bodě 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí, mít obvyklou právní formu obchodních společností, zejména akciových společností s ručením omezeným (SELARL) a akciových společností (SELAFA). Rovněž je možné vytvářet komanditní společnosti na akcie (SELCA). Možnost použít zjednodušené akciové společnosti (sociétés par actions simplifiées, SELAS) byla zavedena později.

66 Článek 5 první pododstavec zákona č. 90-1258 uvádí, že „[v]íce než polovina kapitálu společnosti a hlasovacích práv musí být držena […] odborníky vykonávajícími svoji činnost v rámci společnosti“.

67 Kromě toho je třeba připomenout obsah článku R 6212-82 CSP, zavedený nařízením č. 92-545 ze dne 17. června 1992 o společnostech pro výkon svobodného povolání ředitele a zástupce ředitele laboratoří provádějících lékařskobiologické rozbory (JORF ze dne 21. června 1992, s. 8106), prováděcím nařízením zákona č. 90-1258. Toto ustanovení bylo relevantní v rozsudku Komise v. Francie, bod 29 výše. Uvádí toto:

„Jedna či několik osob, které nesplňují podmínky prvního pododstavce […] článku 5 zákona č. 90-1258 […], mohou držet nejvýše čtvrtinu kapitálu [SEL] ředitelů a zástupců ředitele laboratoří provádějících lékařskobiologické rozbory.

Je-li však [SEL] založena jako komanditní společnost na akcie, může podíl kapitálu držený osobami jinými než uvedenými v článku 5 výše uvedeného zákona ze dne 31. prosince 1990 přesahovat podíl stanovený v předchozím pododstavci, aniž by však mohl dosáhnout hranice poloviny tohoto kapitálu."

68 Na základě zákona č. 2001-1168, ze dne 11. prosince 2001 o naléhavých reformních opatřeních hospodářské a finanční povahy (JORF ze dne 12. prosince 2001, s. 19703, dále jen „zákon Murcef"), byl kapitál SEL více otevřen externím společníkům otevřenou možností oddělení kapitálových práv od práv hlasovacích. Takto byl do zákona č. 90-1258 vložen článek 5-1, jenž nabyl účinnosti dne 12. prosince 2001. Tento článek 5-1 stanoví ve svém prvním pododstavci, že „[o]dchylně od prvního pododstavce článku 5 může být více než polovina základního kapitálu [SEL] vlastněna také fyzickými nebo právnickými osobami vykonávajícími profesi, jež je předmětem činnosti [společnosti]".

69 Článek 5-1 byl doplněn zákonem č. 2005-882, ze dne 2. srpna 2005, ve prospěch malých a středních podniků (JORF ze dne 3. srpna 2005, s. 12639). Do článku 5-1 byl tehdy vložen druhý pododstavec, podle kterého nařízení francouzské Státní rady (Conseil d'État) mohou stanovit s ohledem na nezbytnosti vlastní každé profesi, jiné nežli právní a soudní profese, že se první pododstavec nepoužije, pokud by tato odchylka mohla škodit výkonu dotyčné profese, dodržování nezávislosti jejích členů nebo jejich profesních pravidel.

70 Pro výklad těchto textů je rovněž relevantních několik ministerských oběžníků.

71 Zaprvé oběžník DCIS č. 970019 ze dne 29. ledna 1997 (dále jen „oběžník č. 970019") uvádí, že „[z]a současného znění stavu ustanovení může být účast ředitele laboratoře na kapitálu [SEL] minimální".

72 Zadruhé oběžník DGS/SQ 3 č. 98-585 ze dne 22. září 1998 (dále jen „oběžník č. 98-585") stanoví toto: „[č]len jiné zdravotnické profese nemůže vlastnit kapitálové podíly [SEL] jakožto poživatel. Požívací právo týkající se movitých hodnot obsahuje určitý počet užívacích práv (právo na dividendy, právo nahrazení vlastníka v úpadku nedisponujícího užívacím a požívacím právem v případě rozdělení rezerv nebo zvýšení kapitálu) a řídících práv (účast na řádných valných hromadách, podávání některých návrhů na zahájení soudního řízení)."

73 Zatřetí oběžník DHOS/05 č. 2005-506 ze dne 14. listopadu 2005 (dále jen „oběžník č. 2005-506") uvádí, že „[č]lánek 5-1 […] zákona [č. 90-1258] stanoví odchylku od této zásady", že „se toto ustanovení použije na SELAFA, SELCA a SELAS, neboť v těchto společnostech je možné změnit poměr mezi hlasovacími a kapitálovými právy" a že „[s]e toto ustanovení použije rovněž na SELARL, prostřednictvím podílů z nepeněžitých vkladů."

74 Z toho vyplývá, že byly během dotyčného období použitelné následující základní zásady: na jedné straně nanejvýše čtvrtina kapitálu SEL laboratoří mohla být vlastněna osobami neodborníky (článek R 6212-82 CSP) a na druhé straně odborníci vykonávající tutéž profesi, avšak mimo laboratoře mohli vlastnit více než polovinu kapitálu SEL laboratoří (článek 5-1 první pododstavec zákona č. 90-1258) za podmínky, že odborníci vykonávající svou profesi v laboratoři vlastní více než polovinu hlasovacích práv (čl. 5 první pododstavec zákona č. 90-1258).

75 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že skupiny laboratoří využili možností otevření nabídnutých článkem 5-1 prvním pododstavcem zákona č. 90-1258 vloženým zákonem Murcef použitím v podstatě dvou technik.

76 První technika spočívá v oddělení hlasovacích práv a finanční účasti přidělením, prostřednictvím dvojích nebo vícenásobných hlasovacích práv, určitého počtu hlasovacích práv, který neodpovídá počtu kapitálových podílů vlastněných různými společníky SEL. Je předmětem čtvrtého žalobního důvodu.

77 Druhá technika se týká rozdělení akcií, které v podstatě spočívá v rozdělení vlastnictví podílů SEL mezi osoby držící užívací a požívací právo, které mají hlasovací právo ohledně rozdělení zisku a právo obdržet dividendy, a vlastníky bez užívacího a požívacího práva (bod 239 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tato technika je zkoumána v pátém žalobním důvodu.

– K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z neuznání úlohy CCG jakožto garanta profesní nezávislosti společníka, pokud jde o jeho minimální podíl na kapitálu SEL

78 Čtvrtý žalobní důvod se týká kapitoly 5.2.2.3 napadeného rozhodnutí (body 373 až 449 odůvodnění), nazvané „Minimální podíl lékárníků na kapitálu SEL“, ve které se Komise domnívá, že se Komora snažila v rámci reorganizování SEL spojených se skupinami laboratoří uložit, aby lékárníci vykonávající svou činnost v rámci dotčených SEL vlastnili minimální část jejich kapitálu, kteréžto rozhodnutí mělo mít za cíl takové reorganizace zpomalit a brzdit rozvoj skupin laboratoří. Napadené rozhodnutí uvádí dva druhy jednání Komory. Zaprvé Komora podle Komise tvrdila, že není možné externím společníkům odborníkům SELAS nebo SELARL přidělit počet hlasovacích práv menší, než je jejich počet akcií z důvodů profesní etiky, kdežto všechny jednotlivé případy uvedené Komisí se týkají úkonů mezi odborníky, takže profesní nezávislost nebyla dotčena (body 374 a 375). Zadruhé Komora hájila svůj postoj, podle kterého vlastnictví příliš malé části kapitálu lékárníky rovněž škodí pravidlům profesní etiky, a zejména profesní nezávislosti lékárníka, zatímco podle Komise je profesní nezávislost zajištěna existujícími právními ustanoveními (bod 377 odůvodnění). Komise cituje několik příkladů konkrétního použití těchto postojů (body 378 až 430 odůvodnění).

79 Komora v podstatě tvrdí, že její kontrola týkající se minimálního vlastnictví kapitálu společníky odborníky SEL spadá do jejích zákonných úkolů majících za cíl zajistit dodržování profesní nezávislosti biologa vykonávajícího svou činnost. Podle Komory právě v tomto rámci bránila takovým uspořádáním, jakými jsou uspořádání přijatá ze strany Labco, která zamýšlejí vyhradit odborníkům vykonávajícím svou činnost v rámci laboratoře většinu hlasovacích práv, ale pouze symbolický podíl na kapitálu, čímž je zbavují dosaženého zisku a skutečné účasti na správě laboratoře. Ředitel zbavený dividend podle ní podléhá požadavkům ovládajícího akcionáře a je odměňován za podmínek určených ovládajícím akcionářem, odpovídajících platu, a tedy v závislosti na výkonech laboratoře, což je na újmu zejména jeho finanční nezávislosti. Analýza Komise údajně způsobuje zbavení zákona jeho účelu. V tomto ohledu Komora uvádí rovněž parlamentní debaty, které vedly k přijetí zákona č. 2005-882, který zavedl druhý pododstavec článku 5-1 zákona č. 90-1258, svědčící o existenci některých nežádoucích tendencí. Komora ještě uvádí, že rozsudek Komise v. Francie, bod 29 výše, potvrzuje její analýzu, jakož i postoj přijatý Lékařskou komorou v některých případech.

80 Kromě toho podle Komory není možné v rámci SELARL oddělovat podíl na kapitálu a hlasovací právo, kromě případů nepeněžitých vkladů.

81 Komise, podporovaná Labco, zpochybňuje argumenty Komory. V podstatě uvádí, že možnost oddělit vlastnictví kapitálu a držení hlasovacích práv je stanovena v článku 5-1 zákona č. 90-1258 a potvrzena ministerským oběžníkem. Zákon také stanoví kontrolu odborníků nad fungováním SEL. Podle Komise, Komora nemohla rozhodnutím sdružení podniků neutralizovat použití zákona, jelikož její pravomoc musí být vykonávána v platném právním rámci.

82 Labco mimoto trvá na dokonale právní povaze své struktury.

83 Tento žalobní důvod se v podstatě týká odporu Komory proti takovým právním uspořádáním, jako je uspořádání použité Labco, v jehož rámci holdingová společnost získá minoritní podíl nanejvýš 25 % v SEL laboratoří, které samy získají většinové podíly v jiných SEL, přičemž je však dbáno na to, aby prostřednické SEL nevlastnily většinu hlasovacích práv v těchto jiných SEL. Biolog vykonávající svou činnost v posledně uvedených SEL tak vlastní většinu hlasovacích práv, ale potenciálně má prospěch pouze z minimálního podílu na kapitálu, což Komora odmítá.

84 Na rozdíl od toho, co uvádí Komora, je čl. 5-1 první pododstavec zákona č. 90-1258, vložený koncem roku 2001 zákonem Murcef, jednoznačný, pokud jde o legalitu takového uspořádání v průběhu délky trvání protiprávního jednání (tedy od 14. října 2003 do 21. října 2009)

85 Z článku 5-1 prvního pododstavce uvedeného zákona totiž jasně vyplývá, že fyzické nebo právnické osoby vně SEL mohou vlastnit většinu jejího kapitálu, nikoli však hlasovacích práv, jestliže tyto osoby vykonávají profesi, jíž se týká předmět činnosti dotčené SEL. Rozdělení mezi kapitálem a hlasovacími právy je tedy možné například ve prospěch třetích lékárníků specializujících se na lékařskou biologii nebo SEL provozujících laboratoř, jestliže uvedení nevlastní většinu hlasovacích práv.

86 Tento vývoj byl mimoto v minulosti předvídán oběžníkem č. 970019, podle kterého podíl ředitele laboratoře na kapitálu SEL může být minimální, a je podpořen oběžníkem č. 2005-506, když tento stanoví, že je v SELAFA, SELCA a SELAS možné změnit poměr mezi hlasovacími právy a kapitálem. Tento posledně uvedený oběžník byl, jak vyplývá z jeho znění, zvláště vydán francouzských ministrem zdravotnictví, aby prefektům vysvětlil základní zásady, jimiž se řídí zejména použití článku 5-1 zákona č. 90-1258.

87 V tomto ohledu Komise správně tvrdí, že argument vycházející z ochrany profesní nezávislosti uplatněný Komorou nemůže být v této diskusi rozhodující.

88 Je pravda, že finanční nezávislost lékárníků specializujících se na lékařskou biologii je zvláště uvedena v článku R 4235-18 CSP, podle kterého „lékárník se nesmí zavázat k žádnému finančnímu, obchodnímu, technickému nebo morálnímu omezení, ať již jakékoli povahy, které by mohlo být na újmu jeho nezávislosti při výkonu jeho profese, zejména při uzavírání smluv, úmluv nebo dodatků týkajících se profese“. Je nesporné, že uplatnění tohoto ustanovení spadá do úkolů Komory.

89 Toto ustanovení však nemůže Komoře umožnit bránit strukturám, které jsou v souladu se zákonem, zejména pokud se týkají vlastnictví kapitálu lékárníky specializujícími se na lékařskou biologii nebo společnostmi provozujícími laboratoř, kteří rovněž podléhají pravidlům profesní etiky, a nikoli třetími osobami neodborníky, jichž se týká pravidlo hranice nanejvýše 25 % kapitálu laboratoře drženého neodborníky v článku R 6212-82 CSP. Rozsudek Komise v. Francie, bod 29 výše, který se týká platnosti tohoto ustanovení, pokud jde o svobodu usazování, tudíž již není v tomto ohledu rozhodující.

90 Je pravda, že některé pasáže stanoviska generálního advokáta Mengozziho ve věci, ve které byl vydán rozsudek Francie v Komise, bod 29 výše (Sb. rozh. s. I-12944), a samotného tohoto rozsudku poukazují na možnost vznesenou Komisí přijmout mírnější režim z hlediska práva na svobodu usazování než režim vlastnictví nanejvýš 25 % kapitálu SEL laboratoří pro nebiology, který spočívá v oddělení hlasovacích práv od práv finančních. Je však jasné, že takový režim, který by případně neodborníkům umožňoval vlastnit podíly překračující 25 % kapitálu, pokud si odborníci ponechají většinu hlasovacích práv, není režimem zamýšleným francouzským zákonodárcem prostřednictvím zmírnění zákona Murcef a vložení článku 5-1 prvního pododstavce zákona č. 90-1258. Toto posledně uvedené ustanovení, které se týká možnosti zvýšení kapitálu na většinovou úroveň odborníky mimo SEL, nebylo v rámci věci, ve které byl vydán rozsudek Komise v. Francie, bod 29 výše, zkoumáno. Skutečnost, že uvedený rozsudek (bod 85 výše), stejně jako výše uvedené stanovisko generálního advokáta Mengozziho (body 212 a 213), poukazuje na případný nátlak, který může třetí osoba vlastnící většinu kapitálu činit na biology vykonávající svou činnost v laboratořích, může jen odůvodnit existenci pravidla blokujícího vlastnictví kapitálu nebiology na 25 % ve vztahu k režimům vůči nim mírnějším.

91 Z výše uvedené analýzy vyplývá, že se francouzský zákonodárce domníval, na základě změny režimu provedené zákonem Murcef, že nezávislost biologů může být dostatečně zajištěna kombinovaným použitím dvou zábran: omezení kapitálových podílů neodborníků v SEL na nejvýše 25 % a vlastnictví většiny hlasovacích práv osobami vykonávajícími svou profesi v rámci SEL. Právě v rámci těchto mezí

měla Komora jednat, jelikož zásada profesní nezávislosti, pojem široce definovaný v článku R 4235-18 CSP, nemůže být záminkou k omezení přístupu ke kapitálu SEL ve strukturách, jež jsou v souladu se zákonem.

92 Kromě toho, jak je uvedeno v bodě 377 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kontrola odborníků nad fungováním SEL, a tedy jejich profesní nezávislost, je zajištěna nejen držením většiny hlasovacích práv vyplývajícím z použití článků 5 a 5-1 zákona č. 90-1258, ale i jinými ustanoveními uvedeného zákona stanovícími mimo jiné minimální účast společníků vykonávajících svou profesi v rámci společnosti v rozhodovacích orgánech a vyhrazující jim projednání v otázce některých dohod týkajících se podmínek, za jakých vykonávají svou profesi.

93 Komora se v tomto ohledu nemůže účinně dovolávat ani parlamentních prací souvisejících se zákonem 2005-882. Komise tento argument zkoumá v bodech 440 a 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jedná se zejména o stanovisko pana Langa, francouzského poslance, v souvislosti s návrhem zákona týkajícího se zákazu rozdělení podílů, zákazu, který však není stanoven nakonec přijatým zákonem. Stanovisko poslance, podle kterého uspořádání Labco tomuto subjektu umožňuje získat všechen zisk a stanovit odměny biologů, v rozporu s CSP, nemůže být odůvodněním pro zásahy Komory, pokud jde o struktury, jež jsou v souladu se zákonem. Totéž platí pro odpověď ministra zdravotnictví na parlamentní otázku uvedenou v bodě 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Obdobně není rozhodující ani skutečnost, že druhý pododstavec článku 5-1 zákona č. 90-1258 stanoví možnost určit pravidla vyhláškou v případě zneužití, jelikož žádná vyhláška týkající se takových případů nebyla ve skutečnosti vydána.

94 Pokud se jedná o diskusi mezi účastníky řízení ke konkrétní otázce, zda možnost oddělení mezi kapitálovými právy a hlasovacími právy nebyla v době, kdy nastaly rozhodné skutečnosti, možná pro SELARL, Komora v tomto ohledu uvádí obecný dosah článku L 223-28 francouzského obchodního zákoníku (dále jen „CDC“) týkajícího se SARL. Tento článek stanoví, že každý společník má právo podílet se na rozhodnutích a má počet hlasovacích práv rovnající se velikosti podílu na společnosti, který vlastní.

95 Podle Komory se toto ustanovení použije na SELARL, a vylučuje tak v jejich případě možnost oddělení.

96 V tomto ohledu Komise ve své odpovědi na písemné otázky Tribunálu a na jednání již nepopírá, že francouzská správa prostřednictvím oběžníku č. 2005-506 uvedla, že se na SELARL nevztahuje uplatnění článku 5-1 zákona č. 90-1258, kromě případů nepeněžitých vkladů. Případ nepeněžitých vkladů, který se týká situace, kdy společník ve prospěch společnosti vloží své technické znalosti, svou práci nebo své služby, však nemusí být v rámci projednávané věci podrobněji zkoumán.

97 Nicméně bez ohledu na argument, který Komora uvedla na jednání, podle kterého oběžník č. 2005-506 pouze odráží stav zákona nebo otázku, zda naopak dotčený oběžník obsahuje v tomto bodě výklad zákona *contra legem*, nemůže být zpochybněno, že až do přijetí tohoto oběžníku v roce 2005 se společnosti mohly nepopiratelně domnívat, že článek 5-1 zákona č. 90-1258 má přednost jakožto *lex specialis* před obecnými ustanoveními obchodního zákoníku.

98 Jak je totiž uvedeno v bodě 388 odůvodnění napadeného rozhodnutí, článek 1 zákona č. 90-1258 stanoví, že SEL se řídí ustanoveními knihy II obchodního zákoníku „s výhradou ustanovení hlavy I tohoto zákoníku“. Článek 5-1 je částí uvedené hlavy I.

99 Kromě toho nic neumožňuje dojít k závěru, že zákonodárce tím, že zavedl nový režim v rámci zákona Murcef, chtěl vytvořit diskriminaci mezi různými druhy SEL, jelikož se znění článku 5-1 týká kapitálu SEL bez upřesnění, a tedy všech forem SEL.

100 Za těchto okolností se Komise nedopustila pochybení, když konstatovala, že do roku 2005 byly možné různé výklady právního rámce týkajícího se SELARL a že se Komora systematicky rozhodla stanovit výklad, který byl nejméně výhodný pro otevření trhu skupinám laboratoří. To je pravda, i když bod 435 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně neodráží znění oběžníku č. 2005-506 tím, že uvádí, že z něho vyplývá použití článku 5-1 zákona č. 98-1258 na SELARL bez rozdílu. Každopádně totiž ke konkrétním případům zásahu Komory týkajícím se SELARL, zejména pokud jde o případy SEL Laboratoire d'Isle (body 378 a následující odůvodnění napadeného rozhodnutí) a Norden (bod 391 odůvodnění napadeného rozhodnutí), došlo před rokem 2005, takže analýza Komise ukazující na nadměrnou povahu zásahů Komory vůči nim není zpochybněna.

101 Mimoto je Komisí uvedeno několik dalších zásahů, které se netýkají SELARL.

102 Pokud jde o ně, není analýza Komise zpochybňující zásahy Komory týkající se SELAS Laboratoire Central a Groupe biologic Lam, spojených s Labco, nebo vůči SELAS JPBS, Exsel Bio a Labocentre, zpochybněna argumentem Komory, podle kterého vzhledem k malé části akcií vlastněných společníky vykonávajícími svou činnost ve srovnání s celkovým počtem akcií, musela dbát na finanční nezávislost lékárníka specializujícího se na lékařskou biologii vykonávajícího svou činnost vůči externím společníkům ovládajícím hospodářskou strukturu. Zákon totiž výslovně počítal s možností, že si společníci vykonávající svou činnost v rámci laboratoře ponechají pouze omezený, dokonce velmi omezený, podíl na kapitálu, za předpokladu, že mají většinu hlasovacích práv. Skutečnost, že společníci vykonávající svou činnost, případně dostávali odměnu neindexovanou ve vztahu k zisku, tento závěr nemění. Stejně tak, jak Komise správně uvádí, skutečnost, že Lékařská komora bránila situacím, ve kterých lékař vykonávající svou činnost v rámci SELAS vlastnil většinu hlasovacích práv, ale jen symbolický podíl na kapitálu, nemůže prokázat legalitu praktik Komory.

103 Jen pro úplnost, pokud jde o argument Komory diskutovaný na jednání, podle kterého bylo třeba ověřit, že v SELAS nebylo externím společníkům poskytnuto množství hlasovacích práv menší než jejich počet akcií, což není pro tento typ společnosti možné, je třeba konstatovat, že kromě skutečnosti, že není jasný, musí být každopádně zamítnut z důvodů uvedených v bodech 98 a 99 výše.

104 Konečně musí být připomenuto, že napadené rozhodnutí uvádí mnoho dokumentů, ze kterých vyplývá, že Komora věděla, že je právně možné, aby investoři vykonávající profesi vlastnili většinu kapitálu, za předpokladu, že je většina hlasovacích práv držena odborníky vykonávajícími svou činnost v rámci SEL, což je zejména prokázáno skutečností, že usilovala o legislativní změnu stanovící vlastnictví minimálního podílu kapitálu společníky vykonávajícími svou činnost ve společnosti (viz důkazy uvedené v poznámce pod čarou 523 a bodech 442 až 449 napadeného rozhodnutí). Tyto důkazy spolu s těmi, které jsou uvedeny zejména v kapitole 5.5 napadeného rozhodnutí týkajícími se oznámených cílů bránit vstupu finančních skupin do profese, podporují postoj Komise, podle kterého zásahy Komory vyplývají z jejího vlastního použití zákona, jež je systematicky v neprospěch skupinových struktur. V tomto ohledu lze rovněž poukázat na okolnost, že dopisy Komory SELARL Laboratoire d'Isle a Norden se týkají zásadního postoje Komory vůči rozdělení akcií (i když se v těchto případech technicky nejednalo o rozdělení v úzkém smyslu, který je zkoumán níže v rámci pátého žalobního důvodu.

105 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod musí být zamítnut.

– K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení úmyslu zákonodárce, pokud jde o rozdělení podílů v SEL nad hranici 25 % a nedodržení právního rámce použitelného na rozdělení podílů SEL

106 Tento žalobní důvod se týká kapitoly 5.2.2.1 napadeného rozhodnutí (body 239 až 295 odůvodnění), nazvané „Rozdělení podílů SEL", v jejímž rámci Komise Komoře vytýká, že zakazovala rozdělení akcií v SEL. Dotčená rozhodnutí Komory se týkala na jedné straně výzvy SEL nebo společníků/lékárníků

vykonávajících svou činnost v uvedených SEL směřující k odstranění jakékoli zmínky o rozdělení podílů ve stanovách nebo k provedení rozdělení, a na druhé straně zahájení disciplinárních postupů proti dotyčným lékárníkům specializujícím se na lékařskou biologii pod záminkou porušení pravidel, jimiž se řídí profese lékárníka (body 242 až 244 odůvodnění), o čemž Komise uvádí příklady SELAFA Schaffner Jean Bart Mathieu Wallon (body 248 až 253 odůvodnění) a SELARL Labco Artois (body 256 až 258 odůvodnění).

107 Komora v podstatě uvádí, že hranice 25 % vlastnictví kapitálu stanovená v článku R 6212-82 CSP pro třetí osoby neodborníky platí jak pro podíly vlastněné v úplném vlastnictví, tak i pro dělené podíly. Komora tvrdí, že bránila rozdělení podílů pouze v případech, kdy nebylo zajištěno, že na jedné straně byla polovina hlasovacích práv v rukou odborníků působících ve struktuře a na druhé straně třetina neodborníků vlastnila méně než čtvrtinu kapitálu společnosti. Případy Unilabs, SELAFA Schaffner Jean Bart Mathieu Wallon a Biolabs Centre Labo se týkaly uspořádání zamítnutých z tohoto důvodu. CCG se údajně rovněž musela zabývat případy společností, ve kterých byly obchodní podíly sice rozdělené, avšak povolené v hranici 25 % uložené zákonem.

108 V replice Komora uvádí, že Komise zaměňuje techniku rozdělení vlastnického práva a techniku stanovenou v prvním pododstavci článku 5-1 zákona č. 90-1258. Komora poukazuje zejména na rozsudek pařížského správního odvolacího soudu (cour administrative d'appel de Paris, Francie) ze dne 31. března 2011, potvrzující rozsudek pařížského správního soudu (tribunal administratif de Paris) ze dne 12. května 2009 a na nezákonnost uspořádání použitého Unilabs.

109 Komise tvrdí, že Komora zaujala v oblasti rozdělení zásadní postoj, který vedl k zásahům v případech, kdy rozdělení bylo zcela dovolené, a zejména v souladu s článkem R 6212-82 CSP.

110 Jak je uvedeno v bodě 77 výše, technika rozdělení spočívá v rozdělení vlastnického práva k podílům v SEL mezi požívací právo, poskytující hlasovací právo k rozdělení zisků a právo obdržet dividendy, a vlastnictví bez užívacího a požívacího práva (bod 239 napadeného rozhodnutí).

111 Úvodem je třeba uvést, že Komora správně tvrdí, že z písemností Komise vyplývá určitá směs mezi technikou oddělování hlasovacích práv od finanční účasti a technikou rozdělení podílů, když v žalobní odpovědi a v duplice uvádí oddělování hlasovacích práv od kapitálových práv stanovené článkem 5-1 zákona č. 90-1258 pro SELARL a případy laboratoří Isle a Norden, u nichž zjevně nejde o problém rozdělení podílů v užším smyslu. Tyto otázky ostatně byly zkoumány v rámci čtvrtého žalobního důvodu. Nicméně nelze v tomto ohledu popřít, že Komora mohla přispět k tomuto tvrzenému zaměňování, protože sama uvedla zásadní námitku proti technice rozdělení podílů v některých dopisech s těmito posledně uvedenými laboratořemi, přestože se změny stanov, které provedly, týkaly praktiky oddělování práv (body 380 a 392 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

112 Tato debata však není rozhodující pro řešení projednávaného žalobního důvodu. Jak Komise uvedla na jednání, obě techniky mohly být použity k provedení možnosti poskytnuté článkem 5-1 zákona č. 90-1258, nechat do SEL vstoupit více vnějšího kapitálu.

113 Je třeba konstatovat, že před Tribunálem Komora nepopírá možnost použít tuto techniku pro SEL, ale tvrdí, že musí být dodržena všechna použitelná ustanovení. Její jednání se údajně omezuje na dohled nad dodržováním pravidel vyplývajících z těchto ustanovení, mezi nimi zejména toho, podle něhož zaprvé většina hlasovacích práv musí být v rukou společníků vykonávajících svou činnost v SEL a zadruhé neodborníci nemohou vlastnit více než 25 % kapitálu (kromě zvláštního případu komanditních společností na akcie, o který tu nejde).

114 Komise nepopírá, že použití techniky rozdělení podílů nemůže vést ke zpochybnění těchto zákonných mezí, jejichž výklad je jednoznačný, avšak domnívá se, že jednání Komory ve skutečnosti zašla příliš daleko tím, že prosazovala obecný zákaz této techniky.

115 Tento cíl Komory bránit jakémukoli rozdělení podílů je dokumentován v bodech 277 až 287 napadeného rozhodnutí. Například z nich vyplývá, že i když CCG dne 27. března 2003 došla k závěru, že „se z přísně právního hlediska zdá nemožné bránit rozdělení podílů nebo akcií v rámci SEL“, rozhodla se, „že bude přistoupeno k přípravě podrobného stanoviska, v jehož důsledku bude zamítnuto rozdělení, z něhož měly prospěch Stés Unilabs, z důvodu profesní etiky“ (bod 282). Stejně tak interní poznámka z října 2003 dokládá zaujetí zásadního stanoviska ze strany orgánů Komory s cílem bránit „jakémukoli rozdělení podílů ve společnostech zřízených k provozování lékárny nebo laboratoře analýz v oboru lékařské biologie“ (bod 284 odůvodnění).

116 Vyplývá z toho rovněž, že Komora připouští rozdělení pouze ve zvláštních a přechodných případech odchodů do důchodu v rámci SEL nebo dědiců odborníků, kteří provozovali svou činnost v rámci této společnosti. Na jednání Komora vysvětlila, že v takových případech byla situace dočasná a požívací právo se spojí s holým vlastnictvím, takže se všechny podíly budou znovu nacházet v rukou ředitele laboratoře.

117 Je třeba konstatovat, že se Komise správně domnívá, že legislativní rámec použitelný v době, kdy nastaly rozhodné skutečnosti, taková omezení nestanoví. V replice Komora ostatně tvrdí, že příčinou jejích zásahů je dodržování pravidla o hranici 25 % vlastněných neodborníky.

118 Je pravda, jak je uvedeno v bodech 275 a 291 až 295 napadeného rozhodnutí a jak bylo uplatněno Komorou před Tribunálem, že parlamentní debaty v roce 2005 na téma návrhu novely použitelného zákona konstatovaly, že by bylo třeba rozdělení podílů zakázat jako obcházení zákona. Avšak návrh znění podporovaného Komorou majícího za cíl uložit, aby podíly SEL byly vlastněny v úplném vlastnictví, kromě případů odchodu do důchodu nebo dědění, nebyl nikdy přijat, takže tento argument nemůže být Komorou účinně uváděn, jak již bylo uvedeno v rámci čtvrtého žalobního důvodu (viz bod 93 výše). Je třeba potvrdit, že zákon nestanoví taková omezení, což se Komora pokusila změnit v rámci lobbování, které je ostatně zcela legitimní.

119 Komora však relevantně uvádí, že z rozsudku pařížského správního soudu ze dne 12. května 2009, jak byl potvrzen rozsudkem odvolacího správního soudu ze dne 31. března 2011, uplatněného Komorou a zkoumaného v bodech 269 a 270 napadeného rozhodnutí, vyplývá, že struktura použitá Unilabs, byla odmítnuta v rámci žaloby proti rozhodnutí Komory týkajícímu se SEL Biolab Centre Labo. Francouzský správní soud měl zejména za to, že skutečnost, že společnost Unilabs France vlastní 25 % kapitálu této SEL a společnost Unilabs 75 % téhož kapitálu jako požívací právo, zatímco obě společnosti byly vně profese, porušuje zákaz vlastnění podílů společníky neodborníky SEL nad strop 25 %, jelikož tento strop platí jak na podíly vlastněné v úplném vlastnictví, tak pro dělené podíly.

120 Avšak i kdyby tyto rozsudky potvrzovaly výklad zastávaný Komorou s ohledem na strukturu Unilabs, přesto nezpochybňují úvahy Komise uvedené v napadeném rozhodnutí. Na jedné straně není totiž případ SEL Biolab Centre Labo konstatován jako konkrétní příklad zásahů Komory v bodě 242 a následujících odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž Komise nepopírá, že tento případ vnáší světlo do problému porušení pravidla vlastnění nanejvýš 25 % kapitálu neodborníky. Na druhé straně v rozsahu, v němž Komise uplatňuje dokumenty jako důkazy ohledně interních postojů Komory, pokud jde o rozdělení týkající se modelu Unilabs, jsou tyto použity k prokázání nikoli snahy dodržet pravidlo 25 %, nýbrž zásadního postoje obecného zákazu techniky rozdělení, kromě výše uvedených omezených výjimek. Právě hájení tohoto zásadního postoje, pokud jde o techniku rozdělení, i když její použití nezpochybňuje hranici 25 % vlastnění kapitálu SEL neodborníky, je totiž tím, co je Komoře vytýkáno.

121 Teze Komise je podpořena stanovisky Komory vůči SELARL Labco Artois (body 256 až 258 odůvodnění napadeného rozhodnutí), od které Komora požadovala zaslání stanov bez jakékoli zmínky pojmu „rozdělení“ poté, co dotčená SELARL byla schválena prefektem, aniž bylo poukázáno na nebezpečí porušení pravidla 25 %. Ostatně Komora v rámci tohoto žalobního důvodu nepředkládá žádný argument vzhledem k analýze Komise týkající se této struktury.

122 Následně je ještě třeba zkoumat případ zásahu Komory proti SELAFA Schaffner Jean Bart Matthieu Wallon, rovněž citovaný v napadeném rozhodnutí.

123 Pokud jde o SELAFA Schaffner Jean Bart Matthieu Wallon, Komora uvádí, že její námitka proti rozdělení uváděnému ve stanovách SEL byla legitimní, i když se týkalo pouze 5 % kapitálu, jak je zdůrazněno v bodě 248 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož SARL, v jejíž prospěch bylo rozdělení učiněno, již vlastnila 25 % cenných papírů v úplném vlastnictví.

124 V tomto ohledu je třeba uvést, že ze znění zápisu z mimořádné valné hromady dotčené SEL poskytnutého Komorou jasně nevyplývá skutečnost, zda dotčená SARL nebyla činná v odvětví laboratoří, jak tvrdí Komora. Jeví se, že to lze vyvodit ze skutečnosti, že je uváděna jako pouhá SARL, a nikoli jako SELARL. Komise však uvádí, že se jedná o společnost vlastněnou lékaři specializujícími se na lékařskou biologii. Labco na jednání tvrdila, že se jedná o společnost vedenou biologem, což vyplývá rovněž z výše uvedeného zápisu, aniž skutečně protiřečila analýze Komory, že šlo o obchodní společnost.

125 Není však nezbytné definitivně se vyjádřit ke stanovám dotčené společnosti, jelikož z citovaných dopisů vyplývá, že Komora hájila zásadní postoj požadující, aby ve stanovách nebylo uvedeno žádné rozdělení bez ohledu na vlastněnou část kapitálu.

126 Proto z předcházejících úvah vyplývá, že se Komise mohla domnívat, že Komora zaujala zásadní postoj v oblasti rozdělení, který nebyl v souladu s právním rámcem použitelným v době, kdy nastaly rozhodné skutečnosti a který ji vedl k tomu, že bránila uspořádáním, jež byla v souladu se zákonem, aniž se dopustila pochybení.

127 Pátý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

K žalobním důvodům týkajícím se informačních povinností SEL během jejich existence

– K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení vyplývajícího ze špatného výkladu francouzských právních předpisů, pokud jde o úlohu prefekta a CCG při změnách, k nimž dojde v průběhu existence SEL

128 Relevantní částí napadeného rozhodnutí pro zkoumání tohoto žalobního důvodu je kapitola 5.2.2.4 (zejména body 450 a následující odůvodnění), nazvaná „Nabytí účinnosti změn stanov a smluv pro SEL“.

129 Právní rámec, o jehož výklad jde, je popsán v bodech 63 až 92 a 460 až 467 napadeného rozhodnutí. Týká se dvou typů povinností pro SEL, které jsou na jedné straně administrativního charakteru a týkají se povolení, které je třeba získat od francouzských orgánů, a na druhé straně charakteru profesní etiky, totiž zápisu do seznamu. Tyto povinnosti nastávají ve dvou různých fázích, v okamžiku zřízení SEL a v okamžiku změn jejich stanov během její existence.

130 Výše již bylo vysvětleno, že od přijetí zákona č. 90-1258 mohou být SEL vytvářeny pro provozování jedné nebo několika laboratoří.

131 Pokud jde o administrativní část povinností, které jsou uloženy novým SEL, účastníci řízení se shodují na skutečnosti, že jsou vytvářeny s odkladnou podmínkou jejich schválení veřejnou správou, tedy prefekta departementu, v němž mají své sídlo, jak vyplývá z článku R 6212-75 CSP, vloženého do normativní části CSP, týkající se SEL provozujících laboratoř. Článek R 6212-77 CSP stanoví informace, které mají být v tomto rámci předloženy, včetně stanov a potvrzení společníků, pokud jde o povahu vkladů a rozdělení kapitálu společnosti.

132 Rovněž je třeba uvést, že z článku L 210-6 CDC, použitelného na SEL, vyplývá, že běžná přeměna společnosti nezpůsobuje vytvoření nové právnické osoby.

133 Kromě toho článek L 6211-2 CSP, ve svém znění platném do 15. ledna 2010, vložený do legislativní části CSP týkající se laboratoří, uvádí ve svém prvním pododstavci, že žádná laboratoř nemůže fungovat bez správního povolení. Článek R 3112-88 CSP stanoví, že žádost o správní povolení musí nezbytně obsahovat listiny odůvodňující zápis společníků do seznamu komory nebo jejich žádost v tomto ohledu, jakož i vyjádření profesní komory, která ověřuje shodu dotčených listin s pravidly profesní etiky.

134 V normativní části CSP týkající se SEL provozujících laboratoř, je v článku R 6212-78 uvedeno, že je zároveň rozhodnuto o žádosti o schválení a žádosti o povolení laboratoře.

135 Z hlediska profesní etiky jsou SEL provozující jednu nebo několik laboratoří podřízeny povinnosti zápisu do seznamu komory, jak vyplývá z článku R 6212-88 CSP.

136 Pokud jde o změny, ke kterým dojde během existence společnosti, článek L 6211-2 čtvrtý pododstavec CSP uvádí, že „[k]aždá změna, ke které dojde po přijetí rozhodnutí o povolení ať v osobě ředitele nebo zástupce ředitele, nebo v podmínkách provozování, musí být ohlášena“. Z pátého pododstavce tohoto článku vyplývá, že povolení je odejmuto, pokud právní a správní podmínky přestanou být splňovány.

137 V tomto ohledu je v napadeném rozhodnutí Komoře vytýkáno, že chtěla zpozdit účinky změn stanov a smluv týkajících se SEL s tvrzením, že tyto změny jsou účinné teprve od obdržení pozměňujících nařízení prefektů a následných zápisů komory, jakož i požadovala, aby byla do listin o přeměně vložena explicitní ustanovení v tomto smyslu (bod 450 a následující odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle Komise formulace takových požadavků uměle zvyšuje hospodářské riziko spojené s uskutečněním takových přeměn. Komise podává několik příkladů takového jednání zejména v bodech 453 až 459 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navíc v bodech 492 až 494 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise popisuje případ SELAFA Aubert H, pro kterou jednání Komory vedlo k přerušení fungování laboratoře. Jak vysvětluje v bodě 460 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise se domnívá, že pouze v případě vytvoření SEL podléhá SEL administrativnímu povolení, jelikož vytvoření je pozastaveno až do získání schválení prefekta, kdežto pozdější přeměny (například změna SELARL na SELAFA), které se netýkají vytvoření nové SEL, podléhají pouze povinnosti učinit prohlášení o dotčených změnách bez pozastavení jejich účinnosti.

138 Komora tvrdí, že se Komise dopustila první výkladové chyby tím, že se domnívala, že povinnost oznámení změn, ke kterým dojde během existence SEL má deklaratorní povahu. Podle Komory se jedná o režim podléhající schválení prefekta, jelikož deklaratorní režim se týká pouze povolení laboratoře, a nikoli schválení.

139 Druhá výkladová chyba se údajně týká úlohy prefekta a CCG při statutárních změnách, k nimž dojde během existence SEL, což vedlo k nesprávnému právnímu posouzení. Podle Komory, jelikož SEL musí ohledně takových změn, k nimž dojde během její existence nejprve požádat o schválení prefekta, závisí zásah CCG v oblasti změny zápisu ředitele nebo SEL do seznamu přímo na změnách povolení a schválení, které jsou dodány prefektem, takže pravomoc Komory v tomto ohledu je vázaná.

140 Na podporu své argumentace Komora uvádí oběžník č. 98-585, platný během období, na něž se vztahuje šetření, jejž však Komise zmiňuje pouze v poznámce pod čarou 562 napadeného rozhodnutí a který údajně nebyl zrušen oběžníkem č. 2005-506 uvedeným v tomto ohledu Komisí. Kromě toho Komora předkládá seznam, který ilustruje shodu mezi daty schválení a daty zapsání do seznamu SEL, buď pro jejich zapsání, nebo v důsledku změny jejich struktury. Zdůrazňuje, že v souladu s oběžníkem č. 98-585, prefekti téměř systematicky přijímali pozměňující nařízení o schválení. Její zásah u SEL připomínající postup schválení tedy údajně nezvyšuje hospodářské riziko, nýbrž naopak slouží k varování SEL proti nebezpečí odnětí schválení v případě nesrovnalostí v zamýšlených změnách.

141 Konečně Komora připomíná, že striktním účelem jak postupu schválení, tak jeho změny je ochrana veřejného zdraví a že je třeba se domnívat, že v této oblasti Komora jedná jako veřejný orgán mimo působnost článku 101 SFEU, jelikož její úkol je definován zákonem a rozhodovací pravomoc v konečném důsledku náleží státu. Podle Komory každopádně, i když profesní komora jedná jako sdružení podniků, mohou být její rozhodnutí omezující hospodářskou soutěž odůvodněna důvodem vyššího zájmu, jakým je veřejné zdraví.

142 Komise podporovaná Labco tyto argumenty odmítá. Trvá na deklaratorní povaze sdělení o změnách, k nimž dojde během existence SEL. Mimoto Komise a Labco uvádějí, že se kapitola 5.2.2.4 napadeného rozhodnutí netýká úlohy Komory v administrativním postupu schvalování, nýbrž rozhodnutí učiněných autonomně samotnou Komorou pro zapsání statutárních změn SEL do seznamu. Konečně Komise popírá, že předmětné jednání Komory nespadá do působnosti článku 101 SFEU.

143 Tribunál uvádí, že se argumentace Komory týká otázek zda, na jedné straně oznámení změn, ke kterým dojde během existence SEL, jako je oznámení stanovené v článku L 6211-2 CSP, spadá do pouhého deklaratorního režimu, a na druhé straně, zda Komora zastává úlohu podřízenou úloze prefekta, pokud jde o takové změny nebo může jednat samostatně.

144 Pokud jde o první z těchto otázek, je třeba konstatovat, že znění článku L 6211-2 CSP, uvedené v bodě 136 výše, poukazuje na deklaratorní povahu každé změny, ke které dojde po přijetí rozhodnutí o povolení laboratoře v osobě ředitele nebo v podmínkách provozování. Z toho vyplývá, že není dán odkladný účinek pro změny SEL během její existence.

145 Tento výklad je potvrzen oběžníkem č. 2005-506. Tento oběžník konkrétně vysvětluje obecné podmínky použití článku 5-1 zákona č. 90-1258. Pokud jde o shodu stanov společnosti s právními a správními ustanoveními týkajícími se SEL, uvádí pro prefekty, jaký je správný postup, který má být uplatněn v případě neshody. Pokud jde o statutární změnu, k níž dojde během existence SEL, uvádí toto:

„Máte být o takových změnách informován prohlášením stanoveným v článku L 6211-2 [CSP].

V souladu s čl. R 6212-79 druhým pododstavcem téhož zákoníku byste měl, poté co jste společnosti umožnil podat svá vyjádření […], pokud nebyly neregulérní změny odstraněny, odejmout schválení společnosti, jakož i povolení laboratoří […]“

146 Komora proti této analýze namítá, že deklaratorní povaha oznámení se týká pouze žádosti o povolení laboratoře, jelikož změněná SEL je stále povinna získat nové schválení. V tomto ohledu odkazuje zvláště na oběžník č. 98-585.

147 V oběžníku č. 98-585 se skutečně nacházejí odkazy na povinnost požádat o nové schválení v případě změn během existence SEL. Takto, pokud jde o zápis společnosti do francouzského obchodního rejstříku, oběžník č. 98-585 uvádí, že „pro pozdější změny stanov společnosti […], [tato společnost] musí nejdříve požádat o schválení z důvodu změn, poté uložit [do francouzského obchodního rejstříku] nové stanovy po obdržení schválení“.

148 Komora ostatně v tomto kontextu rovněž odkazuje na článek R 6212-76 CSP. Toto ustanovení upřesňuje, že žádost o schválení SEL vytvořené na provozování laboratoře musí být podána u prefekta departementu buď ve stejné době jako žádost o povolení fungování laboratoře, stanovená v prvním pododstavci článku L 6211-2 CSP (viz bod 133 výše), v případě vytvoření laboratoře, nebo ve stejné době jako prohlášení o změně, ve smyslu čtvrtého pododstavce článku L 6211-2 CSP (viz bod 136 výše), pokud laboratoř nebo laboratoře, jež mají být provozovány SEL, již existují.

149 Když byly žalobkyně i žalovaná Tribunálem písemně i na jednání dotázány ohledně výkladu obou oběžníků a jejich koexistence v čase, nadále se v této otázce neshodovaly.

150 Přesto lze vyvodit níže uvedené závěry.

151 Zaprvé oběžník č. 2005/206, vydaný dne 14. listopadu 2005 a okamžitě účinný, potvrzuje, že změny SEL související s uplatněním článku 5-1 zákona č. 90-1258 jsou podřízeny deklaratornímu režimu jak pro schválení SEL, tak pro část týkající se povolení laboratoře, jelikož oběžník výslovně poukazuje na oba aspekty, jak vyplývá z citace v bodě 145 výše. Pouze v případě, že byly zjištěny změny odporující zákonu, může administrativa poté, co požádala o vyjádření dotčenou SEL, odejmout schválení, pokud neregulérní změny nejsou odstraněny.

152 Zadruhé žádné zákonné ustanovení tomuto výkladu neodporuje. Článek R 6212-76 CSP se týká případu nově zřízených SEL, a nikoli jejich přeměny. Odkaz na prohlášení o změně v tomto posledně uvedeném ustanovení (viz bod 148 výše) se totiž týká případu získání původního schválení, kdy je SEL zřízena pro provozování laboratoře, jestliže laboratoř již existovala. Proto se dotčené ustanovení netýká změny struktury SEL, a není tedy možné z něj vyvodit, že je po získání původního schválení dotčenou SEL třeba nového schválení pro pozdější změny struktury.

153 Zatřetí, pokud jde o skutečnost, že po vydání oběžníku č. 2005/206 prefekti nadále přijímali pozměňující nařízení o schválení podle praxe založené na oběžníku č. 98-585, Komise správně tvrdí, v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu, že taková praxe nezpochybňuje existenci deklaratorního režimu pro změny SEL během jejich existence: není stanovena zákonem, ale lze ji vysvětlit zájmem dát některé změny na vědomí veřejnosti. Kromě toho, jak vyplývá z důkazů předložených Komisí, mnohá uvedená nařízení výslovně odkazují na deklaratorní povahu režimu pro změny a neuvádějí jako právní základ, nebo každopádně ne konkrétně, článek R 6212-75 CSP, který se týká povinnosti nové SEL získat schválení pod odkladnou podmínkou.

154 Proto výhrada Komory, podle které se Komise dopustila pochybení, když zohlednila deklaratorní režim, pokud jde o změny SEL, musí být každopádně zamítnuta pro období po 14. listopadu 2005, dne vydání oběžníku č. 2005/206, který byl okamžitě účinný, období, během něhož došlo k většině příkladů zásahu orgánů Komory proti SEL citovaných v bodech 450 až 494 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

155 Pokud jde o období před vydáním oběžníku č. 2005/206, tedy od 14. října 2003 do 14. listopadu 2005, i když je politováníhodné, že rozhodnutí se *quasi* nevyjadřuje k dopadu oběžníku č. 98-585 v tomto kontextu, kromě odkazu obsaženého v poznámce pod čarou 562 na skutečnost, že obsahuje výklad odlišný od použitelného režimu, když uvádí, že „společnost musí nejdříve požádat o schválení z důvodu změn“, nevyplývá z toho však chybný výklad francouzských právních předpisů v projednávané věci ze strany Komise.

156 Vzhledem k tomu, že oběžník 98-585 počítá s postupem schvalování, zatímco zákon stanoví deklaratorní režim, vznáší Komise správně otázku, zda obsahuje správné provedení právního rámce. V tomto ohledu Komise v bodech 467 a 468 odůvodnění napadeného rozhodnutí zmiňuje dokumenty z období před rokem 2005, které mohou odporovat analýze vyplývající z uvedeného oběžníku. Zejména se jedná o dopis z července 2004 ředitele zdravotních a sociálních záležitostí departementu Essonne (Francie) jedné advokátní kanceláři týkající se povinnosti pouhého prohlášení, pokud jde o „pozdější změnu mezi pracujícími zaměstnanci“, a interní dokumenty Komory, z října 2003 a června 2004, citované v bodě 468 odůvodnění napadeného rozhodnutí, týkající se *a posteriori* kontroly a deklaratorního režimu vyplývajícího z článku 6211-2 CSP. K tomu je možno doplnit odkaz učiněný Komorou v dopise ze dne 27. května 2004 Laboratoire d'Isle, citovaném v poznámce pod čarou 555 napadeného rozhodnutí, na skutečnost, že pokud jde o „odkladné podmínky, upřesňujeme pro dotčené osoby, že jednoduše představují ochranné opatření pro biology vzhledem ke změnám, které zamýšlejí uskutečnit, aniž by byly povinné v případě, kterým se zabýváme“.

157 Proto není prokázáno, že se Komise, pokud jde o nabytí účinnosti změn stanov a smluv pro SEL, dopustila nesprávného výkladu použitelného právního rámce.

158 Za těchto okolností je třeba zamítnout výhradu Komory týkající se nesprávného výkladu francouzských právních předpisů Komisí v kapitole 5.2.2.4 napadeného rozhodnutí.

159 Pokud jde o druhou otázku vznesenou Komorou týkající se její údajné podřízené úlohy vůči prefektovi, Komise nepopírá, že Komora má konzultativní úlohu v postupech schválení u prefekta a že oznamování vůči ní v tomto rámci probíhá proto, aby jí umožnilo plnit tuto úlohu.

160 Navíc otázka, zda Komora, jak tvrdí, vykonává úlohu podřízenou prefektovi a má pouze vázanou pravomoc, pokud jde o zápisy do seznamu, což je ilustrováno srovnávací tabulkou mezi daty pozměňujících nařízení a změn zápisů do seznamu pro řadu SEL uvedenou v žalobě, není rozhodující, pokud jde o výtky učiněné Komoře v kapitole 5.2.2.4 napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu není rozhodující ani vědět, zda se jednání Komory v případě zápisů do seznamu omezuje na pouhé vzetí rozhodnutí prefekta na vědomí a nezpožďuje účinnost změn, či zda dokonce nevedla k zamítnutí zápisů, jak se Komora snaží prokázat. Tato teze je ostatně popřena Komisí, která poukazuje zejména na případ SELAFA Aubert H v napadeném rozhodnutí (body 492 a 493 odůvodnění) a před Tribunálem.

161 Na základě znění napadeného rozhodnutí se totiž jeví, že i když toto znění velmi jasně opakovaně odkazuje na „rozhodnutí“ směřující k uložení „předchozího souhlasu“ Komory pro změny SEL, Komise Komoře v rámci kapitoly 5.2.2.4 vytýká na jedné straně to, že poukázala na možnost nabytí účinnosti změn v SEL pouze po obdržení pozměňujícího nařízení prefekta a následném zápisu do seznamu, a na druhé straně to, že připomenula nezbytnost změnit listiny o přeměně SEL v tomto smyslu, ať již v dopisech přímo zaslaných SEL nebo nepřímo prostřednictvím vyjádření prefektovi, jehož kopii obdrží dotčené strany (článek R 6212-77 CSP).

162 Avšak bez ohledu na otázku, zda byly změny „odsouhlaseny“ a kým, z předchozí analýzy vyplývá, že tento krok Komory není v souladu s právním rámcem, jak ho vyložil oběžník č. 2005/206, a každopádně překračuje rámec čistě konzultativní úlohy, kterou pro Komoru stanoví. Komora tak v tomto ohledu nemůže účinně uplatnit ani zásady rozsudku Wouters, bod 21 výše.

163 V důsledku toho musí být druhý žalobní důvod zamítnut.

– K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z porušení působnosti oznamovací povinnosti stanovené francouzskými právními předpisy a úlohy CCG v rámci jejího úkolu *a posteriori* ověřování dokumentů společnosti

164 Tento žalobní důvod se týká kapitoly 5.2.2.2 (body 296 odůvodnění a následující) napadeného rozhodnutí, nazvané „Oznamování dokumentů týkajících se prodeje akcií“.

165 Týká se výkladu článku L 4221-19 CSP, vloženého v roce 2005 do legislativní části CSP týkající se pravidel spojených s výkonem profese lékárníka. Uvedený článek v prvním pododstavci stanoví, že „lékárníci vykonávající svou profesi ve společnosti musejí radě Komory, do níž náleží, oznamovat kromě stanov této společnosti a jejich dodatků, úmluvy a dodatky týkající se jejího fungování nebo vztahů mezi společníky“. Druhý pododstavec stanoví, že tyto dokumenty „musejí být oznámeny v měsíci následujícím po uzavření úmluvy nebo dodatku“.

166 Relevantní jsou rovněž články L 6221-4 a L 6221-5 CSP, vložené do legislativní části CSP týkající se konkrétně podmínek výkonu funkcí ředitelů laboratoří.

167 Článek L 6221-4 CSP v prvním pododstavci uvádí, že ředitelé laboratoří musejí radě Komory, do níž patří, oznamovat smlouvy a dodatky, jejichž předmětem je výkon jejich profese, jakož i smlouvy a dodatky zajišťující jim užívání tohoto zařízení a těchto prostor, pokud nejsou vlastníky jejich zařízení a prostor, ve kterých vykonávají nebo budou vykonávat svou profesi. Čtvrtý pododstavec tohoto ustanovení uvádí, že tato oznámení musejí být učiněna v měsíci následujícím uzavření smlouvy nebo dodatku.

168 Článek L 6221-5 CSP ve svém prvním pododstavci uvádí, že stanovy společností vytvořených pro provozování laboratoře a změny provedené v těchto stanovách v průběhu existence společnosti musejí být oznámeny z iniciativy ředitele nebo ředitelů v měsíci následujícím po jejich podpisu radám komor, do jejichž resortu laboratoř spadá a kam patří ředitelé a zástupci ředitelů.

169 Článek L 6221-8 CSP stanoví, že neoznámení nebo klamné oznámení smluv, dodatků a stanov uvedených v článcích L 6221-4 a L 6221-5 CSP představuje disciplinární provinění, které může vést k uložení sankcí.

170 V kapitole 5.2.2.2 napadeného rozhodnutí se Komise v podstatě domnívá, že Komora s cílem překážet rozvoji skupin laboratoří, a zvláště Labco, požadovala velmi často, přinejmenším od ledna 2006 do března 2009, opírajíc se o rezoluci ze dne 18. ledna 2006 (dále jen „rezoluce ze dne 18. ledna 2006“) a o vlastní výklad zákona, aby jí byly oznamovány pohyby akcií v kapitálu SEL skupiny (bod 296 odůvodnění). Mimoto v případě odmítnutí, nebo pokud k dotčeným pohybům došlo několik měsíců před oznámením, Komora podala stížnost a systematicky zahajovala disciplinární řízení proti dotyčným SEL (bod 297 odůvodnění). Komise Komoře rovněž vytýká používání formuláře zápisu do seznamu požadujícího informace o podílech SEL na jiných laboratořích, což se nezakládá na žádném právním předpisu (body 355 až 358 odůvodnění).

171 V tomto ohledu Komora uvádí, že Komise nesprávně vyložila rozsah oznamovací povinnosti SEL v oblasti pohybů akcií, jakož i její roli v tomto ohledu. Dělí své výhrady do dvou částí.

172 V rámci první části Komora tvrdí, že její požadavek vůči SEL, aby jí oznamovaly všechny úmluvy týkající se způsobu financování a vlastnění jejich kapitálu formulovaný v rezoluci ze dne 18. ledna 2006, vyplývá z přísného použití článku L 4221-19 CSP, potvrzeného oběžníkem č. 98-558. Komora rovněž odkazuje na články L 6221-4 a L 6221-5 CSP. Podle Komory zákonodárce nechtěl rozlišovat mezi různými typy SEL, takže takto definovaná oznamovací povinnost by se rovněž měla použít na formy SEL (SELAFA a SELAS), které ve svých stanovách nedefinují rozdělení kapitálu. Komise tak údajně nemůže na tomto základě dojít k závěru o existenci strategie obtěžování z její strany.

173 V rámci druhé části Komora tvrdí, že Komise porušila úlohu CCG v rámci jejího úkolu *a posteriori* ověřování dokumentů společnosti týkajících se SEL a laboratoří, jakož i její povinnost předat svá vyjádření prefektovi v rámci schvalovacího postupu. Mimoto popírá, že vytvořila nové povinnosti prostřednictvím formuláře zápisu. Konečně Komora připomíná, že její jednání v oblasti oznamování dokumentů spadá do pravomocí veřejné moci.

174 Pokud jde o první část, Komise podporovaná Labco se domnívá, že rezolucí ze dne 18. ledna 2006 Komora překročila meze pravomocí, které jí byly svěřeny, nebo přinejmenším použila přehnaně omezující výklad právního rámce. Mimoto údajně není dotčena žádná problematika profesní nezávislosti a uvedená rezoluce vedla k zastrašujícím opatřením. Pokud jde o druhou část, rezoluce ze dne 18. ledna 2006, zavedení potvrzení o souladu a používání formuláře zápisu se podílejí na strategii obtěžování mající za cíl zjišťovat příslušnosti SEL ke skupinám a brzdit jejich rozvoj. Konečně Komise popírá, že požadavky kladené Komorou spadají mezi pravomoci veřejné moci.

175 Tribunál se domnívá, že tyto obě části je třeba posuzovat společně.

176 Zaprvé musí být bez dalšího uvedeno, že Komise nezpochybňuje, že Komoře, a zejména CCG přísluší v rámci úkolu správy seznamu ověřovat některé informace, pokud jde o fungování lékárníků a SEL zapsaných na seznam. Není zpochybňováno ani to, že do úkolů Komory spadá dohled nad uplatňováním na jedné straně článku R 6212-82 CSP, který se týká pravidla, podle kterého může být nanejvýš 25 % kapitálu SEL laboratoří vlastněno neodborníky, a na druhé straně pravidla, podle kterého biolog vykonávající svou činnost musí mít většinu hlasovacích práv, jak vyplývá z článků 5 a 5-1 zákona č. 90-1258.

177 Tato kontrola je *a posteriori* kontrolou, jak vyplývá z použitelných ustanovení, která se vždy týká lhůty, obecně jednoho měsíce, pro oznámení některých informací Komoře. Důležitost informačních povinností SEL je však zdůrazněna skutečností, že jejich nedodržení může vést k disciplinárním sankcím, jak vyplývá zejména z článku L 6221-8 CSP.

178 Zadruhé, pokud jde o oznámení, která mají učinit SEL, článek L 4221-19 CSP představuje nejrelevantnější odkaz, jelikož články L 6221-4 a L 6221-5 CSP byly napsány, jak Komora vysvětluje, v době, kdy SEL laboratoří neexistovaly. Je to ostatně hlavní ustanovení uplatněné Komorou při zásazích proti SEL zaregistrovaných Komisí v tomto rámci. Je tedy třeba zkoumat rezoluci ze dne 18. ledna 2006, přijatou Komorou po zavedení uvedeného právního ustanovení. Po připomenutí obsahu čl. L 4221-19 prvního pododstavce CSP (viz bod 165 výše) dotčená rezoluce uvádí:

„Od března 2006 tak musejí být všechny akty týkající se společností, které se týkají stanov, fungování společnosti a vztahů mezi společníky, oznamovány [CCG]. Jedná se tedy především o úmluvy týkající se způsobů financování společnosti a vlastnictví jejího kapitálu, jakož i společenské smlouvy.

Při každé změně, ke které dojde uvnitř společnosti pro výkon svobodného povolání provozující [laboratoře], musejí lékárníci specializující se na lékařskou biologii, kteří tam vykonávají svou činnost, písemně potvrdit, že dodrželi ustanovení článku L 4221-19 [CSP].“

179 Pokud jde o otázku, zda tato rezoluce obsahuje extenzivní výklad výrazů „úmluvy a dodatky týkající se jejího fungování nebo vztahů mezi společníky“, které jsou obsaženy v článku L 4221-19 CSP, je v bodě 368 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že úmluvy týkající se vztahů mezi společníky se vztahují na dohody akcionářů nebo společenské smlouvy, které doplňují stanovy a mají za cíl zajistit práva podepisujícím a definovat jejich závazky, pokud jde o správu společnosti nebo ochranu minoritních akcionářů, nikoli však na smlouvy o prodeji akcií.

180 Tento výklad podaný Komisí je logický. Způsoby financování SEL a vlastnictví jejího kapitálu, na něž je odkázáno v rezoluci ze dne 18. ledna 2006, jsou informacemi jiného řádu, které přesahují podmínky fungování SEL nebo vztahy mezi společníky.

181 Kromě toho dokumenty týkající se pohybů kapitálu, pokud jde o SEL, nejsou nezbytně zahrnuty ani ve výrazech „smlouvy a dodatky, jejichž předmětem je výkon jejich profese“, které jsou obsaženy v článku L 6221-4 CSP, kromě případu, že by tyto výrazy byly vyloženy tak široce, že by zahrnovaly každý právní akt týkající se ředitelů laboratoří.

182 Mimoto ani článek L 6221-5 CSP zjevně nepodporuje výklad zastávaný Komorou rozšiřující oznamovací povinnost na pohyby akcií. Toto ustanovení se týká oznamovací povinnosti ze strany ředitelů vůči radě Komory ohledně stanov SEL a změn učiněných v průběhu existence společnosti v měsíci následujícím po jejich podpisu. V tomto ohledu Komise zvláště uvádí, aniž jí Komora v této otázce odporuje, že rozdělení podílů není dokumentováno ve stanovách SELAFA a SELAS, jichž se týkají žádosti o poskytnutí informací, které Komise uvádí.

183 Komora však tvrdí, že zákonodárce nemohl chtít rozlišovat mezi různými typy SEL. Je však třeba konstatovat, že to nemůže být dostačujícím důvodem pro Komoru, aby SEL ukládala povinnosti, pokud tak zákon nečiní.

184 Oznamovací povinnost o pohybech akcií v SEL tedy nevyplývá z ustanovení uvedených v tomto ohledu Komorou.

185 Zatřetí nelze popřít, že široká povinnost potvrzení uložená SEL, definovaná v druhém pododstavci výňatku z rezoluce ze dne 18. ledna 2006, citovaném v bodě 178 výše, je doplňkem právního a správního rámce v dané oblasti, který pro SEL ztěžuje oznamovací povinnost. Totéž platí pro formulář zápisu, který Komora od roku 2008 zasílala všem SEL zapsaným do seznamu Lékařské komory, ve kterých byli činní lékárníci specializující se na lékařskou biologii, vzhledem k nové povinnosti zápisu do dvou seznamů, přičemž takové SEL ji měly dodržovat od února 2008. Jak Komise uvádí v bodě 356 odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedený formulář požaduje informace o podílech dané SEL v jiných SEL laboratoří. V tomto ohledu navzdory případné existenci jiných dřívějších formulářů, uváděné Komorou, Komise správně zdůrazňuje, že tento posledně uvedený informační požadavek ve formuláři, který je uveden v napadeném rozhodnutí, jenž není založen na žádném zákonném ustanovení, má velmi velký dosah a že mohl být použit k zjišťování laboratoří spojených se skupinami z důvodu vzájemných kapitálových účastí.

186 Začtvrté je důležité připomenout, že výtky Komise, pokud jde o dotčené jednání Komory, musejí být vykládány ve světle úmyslů, které ohledně tohoto jednání měla. Komise totiž nepopírá, že právní rámec může být předmětem výkladu. Nicméně je třeba zohlednit dokumenty uvedené v kapitole 5.5 napadeného rozhodnutí, z nichž vyplývá strategie spočívající ve snaze bránit pronikání skupin laboratoří na trh, jakož i v tomto rámci jasné označení Labco a SEL spojených s touto skupinou. Například dopis prezidenta Komory prezidentu Lékařské komory z prosince 2004, citovaný v bodě 556 odůvodnění napadeného rozhodnutí, je v tomto ohledu ilustrativní. Lékařská komora je zejména upozorněna na skutečnost, že souhlasila se zapsáním struktur skupiny Labco, aniž vyjádřila výhradu k předloženým dokumentům, a že „tato situace nemůže pokračovat“. Kromě toho Komise disponuje mnoha příklady, popsanými v bodech 305 až 351 odůvodnění a následujících napadeného rozhodnutí, svědčícími o na jedné straně opakovaných žádostech o informace o pohybech ve vlastnictví kapitálu SEL, z nichž mnohé patří do skupiny Labco, s odkazem zejména na článek L 4221-19 CSP, které mohou být vyloženy jako hrozba použití disciplinárních sankcí, a na straně druhé o opakovaném použití takových sankcí v praxi (jedním takovým příkladem za všechny je příklad SELAS Laboratoire du Littoral v bodech 310 až 316 napadeného rozhodnutí).

187 Zapáté, pokud jde o skutečnost, že článek L 4221-19 CSP musí být podle Komory čten ve světle oběžníku č. 98-558, který odkazuje na skutečnost, že žádost o schválení musí jasně uvádět rozdělení kapitálu mezi společníky odborníky, externími odborníky, bývalými společníky, držiteli práv, a externími společníky a který nerozlišuje mezi dokumenty, které mají být zaslány profesní komoře, která má podat své stanovisko, a prefektovi, Komise správně tvrdí, že tento argument nemůže odůvodnit některé zásahy Komory proti SEL skupiny Labco. Na jedné straně se totiž týkají změn struktury SEL existujících po vydání oběžníku č. 2005-506 potvrzujícího, jak je vysvětleno v rámci druhého žalobního důvodu, pouze povinnost prohlášení takových změn. Na druhé straně každopádně Komora mnohokrát zasáhla žádostmi o informace a případně disciplinárním stíháním SEL mimo kontext schvalovacích postupů, dokonce i poté, co bylo schválení poskytnuto.

188 Zašesté je třeba se tázat na skutečnost, zda některé žádosti o informace nejsou přesto odůvodněny v rámci úkolu *a posteriori* ověřování příslušejícího Komoře, připomenutého v bodech 176 a 177 výše.

189 Například pokud jde o SEL Littoral/Charrière Levy (bod 362 odůvodnění napadeného rozhodnutí), náležející ke skupině Labco, jejímž novým společníkem byla právnická osoba, Komora požadovala jmenovitý seznam společníků této právnické osoby a jejich stanovy.

190 V tomto ohledu pokud jde o skutečnost, že je třeba ověřit dodržení hranice 25 % stanovenou pro akcionáře neodborníky, Komise správně uvádí, že Komora také trvala na sdělení informací o vlastnictví kapitálu SEL, když bylo jasné, že šlo o vztahy mezi odborníky. Kromě toho se zdá, že výklad právního a správního rámce zastávaný Komorou, podle kterého je třeba zajistit nezávislost

biologů vykonávajících svou činnost v SEL vůči třetím odborníkům, mohl být základem žádostí o informace směřujících ke zjištění akcionářů SEL laboratoří, které byly akcionáři SEL, u nichž došlo ke změnám. V rámci čtvrtého žalobního důvodu však již bylo uvedeno, že tento výklad jde proti otevření zamýšlenému změnami provedenými zákonem Murcef (viz bod 91 výše).

191 Stejně tak nemůže ani úkol ověřovat, že lékárník specializující se na lékařskou biologii vykonávající svou činnost vlastní většinu hlasovacích práv v rámci SEL, odůvodnit každou žádost o informace o vlastnictví kapitálu a akcionářích SEL, které jsou akcionáři, jelikož dodržování tohoto pravidla lze ověřit prostřednictvím informací o hlasovacích poměrech mezi akcionáři a jejich identitě, jež jsou omezenější než informace, jichž se týká široká oznamovací povinnost, pokud jde o pohyby akcií pod hrozbou disciplinárních sankcí.

192 Z předcházejících úvah vyplývá, že analýza Komise, podle které vzhledem k právnímu rámci, ohledně něhož nebylo zpochybněno, že může být předmětem výkladu, Komora nedodržela meze svých zákonných pravomocí tím, že si přisvojila určitou regulační pravomoc, a tím, že ztížila povinnosti SEL usilujících o uplatnění své zákonné možnosti otevření jejich kapitálu, není chybná, především pokud jsou některé kroky vyloženy ve světle strategie dokumentované v napadeném rozhodnutí, zejména vůči Labco.

193 Třetí žalobní důvod musí být tedy zamítnut.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z nesprávného výkladu a uplatnění článku 101 SFEU, v rozsahu, v němž uložené disciplinární sankce zesilují potenciální nebo skutečné účinky uvedených rozhodnutí

194 Komora tvrdí, že i když Komise říká, že mezi vytýkanými skutečnostmi nekonstatovala disciplinární sankce, přesto se domnívá, že zahájení disciplinárního stíhání a uložené sankce mohou zesílit potenciální nebo skutečné účinky dotčených rozhodnutí, takže kritizovaná opatření se rovněž týkala zahájení disciplinárního stíhání a uložených sankcí. V tomto ohledu připomíná, že výkon disciplinární pravomoci je jednou z pravomocí veřejné moci, na niž se nevztahuje právo hospodářské soutěže, což ostatně Komise nezpochybňuje. Avšak tím, že se domnívala, že zahájení stíhání a značná výše uložených sankcí zesilují protisoutěžní povahu jejího jednání, si Komise údajně protiřečí a dopustila se chybného výkladu článku 101 SFEU v rozporu s rozsudkem Wouters, bod 21 výše.

195 Komise uvádí, že je tento žalobní důvod neúčinný, jelikož uložení disciplinárních sankcí nebylo konstatováno jako výhrada vůči Komoře. Komise uvádí, že uložení sankcí nelze zaměňovat s hrozbou sankcemi (nebo připomenutím pravomocí Komory v této oblasti) a podáním stížností, které představovaly nedílnou součást celkového plánu a byly zárukou účinnosti plánu Komory. Komise se domnívá, že aniž se činí posuzovatelem disciplinárních rozhodnutí, má právo uvést v napadeném rozhodnutí veškeré aspekty zavedeného plánu.

196 Labco tvrdí, že Komora použila možnost disciplinárních sankcí jako prostředku nátlaku a jako záruku efektivnosti celkového plánu.

197 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak bylo uvedeno v bodě 57 rozsudku Wouters, bod 21 výše, činnost, která svou povahou, pravidly, jimž podléhá, a svým předmětem nespadá do sféry hospodářských vztahů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. února 1993, Poucet a Pistre, C-159/91 a C-160/91, Recueil, s. I-637, body 18 a 19, týkající se správy veřejné služby sociálního zabezpečení) nebo je spojena s výkonem veřejné moci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. ledna 1994, SAT Fluggesellschaft, C-364/92, Recueil, s. I-43, bod 30, týkající se kontroly a sledování vzdušného prostoru, a rozsudek ze dne 18. března 1997, Diego Calì & Figli, C-343/95, Recueil, s. I-1547, body 22 a 23, týkající se kontrol proti znečišťování mořského prostředí) nespadá do působnosti pravidel Smlouvy týkajících se hospodářské soutěže.

198 Komora se domnívá, že se činnosti jejích disciplinárních senátů pojí s výkonem pravomocí veřejné moci ve smyslu této judikatury a nespadají do působnosti článku 101 SFEU, takže se Komise ani nemohla domnívat, že výkon pravomoci disciplinární pravomoci ze strany Komory zesiluje potenciální nebo skutečné účinky dotčených rozhodnutí.

199 V bodě 154 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise došla k závěru, že „zde dotčené jednání sestává z rozhodnutí Komory, která od aktérů trhu vyžadují, aby přijali určité tržní chování, což zahrnuje zejména podávání stížností týkajících se lékáren nebo SEL vedoucími pracovníky Komory“. V bodě 515 odůvodnění však Komise dodává, že „naopak činnosti orgánů Komory, spočívající v přezkoumání disciplinárních postupů, které mohou vést k disciplinárním sankcím, nejsou mezi výhrady zahrnuty“. Konečně v bodě 516 odůvodnění Komise uvádí, že disciplinární pravomoci Komory delegované státem mohou zesílit potenciální nebo skutečné účinky jejích rozhodnutí, i když nemění znaky zakládající protiprávní jednání. Podpůrně Komise konstatuje (body 517 až 520 odůvodnění), že ve všech případech týkajících se rozdělení obchodních podílů, vlastnictví kapitálu nebo změn stanov společností, disciplinární senát sekce G Komory systematicky ukládá sankce zakazující výkon lékárnictví na delší či kratší dobu.

200 Komise se k disciplinárním rozhodnutím vrací v kapitole 6 napadeného rozhodnutí (body 579 až 584 odůvodnění) a opakuje, že přezkoumávání disciplinárních postupů orgány Komory nebylo konstatováno mezi vytýkanými jednáními, nýbrž že bylo jednoduše podpůrně konstatováno, že uvedené disciplinární sankce mohly zesílit potenciální nebo skutečné účinky uváděných protiprávních jednání, přičemž následně byly citovány některé příklady.

201 Kromě toho z bodu 583 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komora již během správního řízení uvedla, že rozhodnutí jejích disciplinárních senátů nespadají do působnosti článku 101 SFEU. Komise na to odpověděla v bodě 584 odůvodnění, když uvedla, že otázka povahy disciplinárních pravomocí Komory může být nechána otevřenou, protože mezi výhradami nekonstatovala disciplinární rozhodnutí.

202 Konečně Komise uvádí jednání orgánů Komory v bodě 761 odůvodnění napadeného rozhodnutí, když analyzuje závažnost protiprávního jednání poznamenávajíc, že systematické používání disciplinárních řízení na základě stížností proti podnikům spojeným se skupinami laboratoří s cílem zvýšit účinky protisoutěžních rozhodnutí je okolností zesilující závažnost dotčeného jednání.

203 Navzdory některým značně podrobným úvahám v napadeném rozhodnutí na téma výkonu disciplinární pravomoci Komorou, které posledně uvedená správně vnímá jako někdy nejednoznačné, však z kapitoly 5 uvedeného rozhodnutí týkající se „[j]ednání, které je předmětem tohoto řízení“ vyplývá, že Komise neoznačila výkon disciplinární pravomoci Komory jako součást praktik omezujících hospodářskou soutěž konstatovaných vůči ní (viz zejména bod 515 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jehož obsah je připomenut v bodě 199 výše). To je rovněž zopakováno v kapitole 6, zejména v bodech 579 až 584 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz bod 200 výše).

204 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komora, tento postup Komise není v rozporu s judikaturou Wouters a nepředstavuje chybné použití článku 101 SFEU.

205 Tak by tomu bylo, kdyby Komise konstatovala porušení práva hospodářské soutěže vzhledem k jednání, které by nespadalo do působnosti článku 101 SFEU. Skutečnost, že Komise uvedla některé praktiky jako důkazy pro označení jednání, která spadají do působnosti uvedeného ustanovení, není chybným použitím rozsudku Wouters, bod 21 výše, nebo článku 101 SFEU, neboť výkon disciplinární pravomoci Komorou, tedy činění rozhodnutí v tomto ohledu, není považováno za omezení hospodářské soutěže ve smyslu článku 101 SFEU.

206 Konkrétně z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise rozlišovala mezi výkonem uvedené disciplinární pravomoci a implicitními nebo explicitními hrozbami jejího výkonu nebo podáváním stížností, jak je uvedeno zejména v bodě 761 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o závažnost protiprávního jednání, které mohly zesílit provedení celkového plánu, který zjistila. Pokud jde o podávání stížností, Komise správně uvádí, že z článku R 4234-1 CSP vyplývá, že může být provedeno několika kategoriemi osob. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení může být totiž disciplinární stíhání proti lékárníkovi zahájeno zejména některými ministry a členy správy, jejichž pravomoci jsou spojeny s odvětvím farmacie, jakož i prefektem, některými vedoucími pracovníky Komory, jiným lékárníkem nebo jednotlivcem. Nelze tedy konstatovat, jak tvrdí Komora, že toto stíhání spadá do výkonu disciplinární pravomoci.

207 Každopádně, i když za těchto okolností není nezbytné vyjádřit se definitivně k otázce, jakou měrou je výkon disciplinární pravomoci Komory spojen s výkonem pravomoci veřejné moci, takže nespadá do působnosti článku 101 SFEU, musí být ještě upřesněno, že existence takové pravomoci nemůže poskytovat absolutní ochranu proti jakémukoliv tvrzení o jednání omezujícím hospodářskou soutěž, protože zjevně nepřiměřený výkon takové pravomoci by každopádně představoval její zneužití.

208 Šestý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

K žalobním důvodům vztahujícím se k výtkám týkajícím se cen

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě ze zneužití pravomoci vzhledem k nedodržení mezí mandátu kontroly

209 Komora tvrdí, že stížnost Labco, která vedla k šetření, se netýkala otázky politiky minimální ceny, nýbrž pouze její údajné vůle bránit rozvoji Labco a omezit její schopnost konkurovat ostatním laboratořím na trhu analýz v oboru lékařské biologie. Stejně tak rozhodnutí o kontrole, dopis Komise ze dne 19. listopadu 2008 a žádost o informace ze dne 3. února 2009 údajně nepoukazuje na praktiky týkající se cen, jelikož ani žádost o informace neuvádí případné rozšíření rámce šetření v tomto ohledu. Žádost o informace ze dne 18. června 2009 údajně obsahovala žádosti o poskytnutí dopisů zabývajících se problémy týkajícími se slev, avšak bez jakéhokoli konkrétního vysvětlení. Komora uvádí, že se tudíž teprve ve stadiu oznámení námitek dozvěděla, že se šetření rozšířilo o kontroly ohledně jednání v oblasti ceny a slev. Přestože Komise nemusí provést rigorózní kvalifikaci domnělých protiprávních jednání, která jsou předmětem šetření v rozhodnutí o kontrole, judikatura týkající se čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 podle Komory ukládá jasně uvést hypotézy, které hodlá ověřit, což se údajně nestalo v projednávaném případě týkajícím se cen.

210 Komora dodává, že se jí zdá vyloučené, že by odkaz v rozhodnutí o kontrole na velmi široký předmět, jakým je „šetření protiprávních jednání v oblasti lékařské biologie“, mohl být v souladu s judikaturou. Mimoto použití příslovce „zejména“ v článku 1 rozhodnutí o kontrole údajně rovněž odporuje vyžadovaným požadavkům přesnosti.

211 Komora uznává, že Komise může zahájit šetření, aby ověřila přesnost informací nebo doplnila informace, o nichž se dověděla mimochodem v průběhu kontroly, a připouští, že nic nebrání tomu, aby zahájila nové šetření na základě těchto nových informací. Tvrdí však, že Komise porušila její právo na obhajobu v projednávané věci tím, že použila informace shromážděné v průběhu kontroly za jinými účely než těmi, které jsou uvedeny v rozhodnutí o kontrole. Podle Komory nemohou žádné písemnosti získané při kontrole mající dokázat dohodu o cenách sloužit za důkazy a napadené rozhodnutí by mělo být v tomto bodě zrušeno.

212 Komora dodává, že v rozsudku CNOP a CCG v. Komise, bod 8 výše, o této otázce nebylo rozhodnuto, jelikož žalobní důvod, který byl v tomto ohledu v rámci onoho řízení vznesen, byl odmítnut jako nepřípustný z důvodu opožděnosti.

213 Komise odmítá, že překročila své pravomoci a tvrdí, že musejí být zohledněny veškeré důkazy získané v průběhu kontroly, jakož i odpovědi na žádosti o informace.

214 Tento žalobní důvod se týká otázky, zda Komise mohla v napadeném rozhodnutí dojít na základě písemností obsažených ve spise k závěru, že došlo k protiprávnímu jednání týkajícímu se ukládání minimální ceny prostřednictvím zákazu poskytování slev, jelikož důkazy, které se toho týkají, byly získány na základě stížnosti a rozhodnutí o kontrole, které se podle Komory týkalo pouze omezujících praktik vztahujících se k rozvoji skupin laboratoří. Tento žalobní důvod se tedy týká podmínek, za kterých Komise vedla fázi přípravného vyšetřování po podání stížnosti Labco dne 12. října 2007 a zahájení šetření dne 22. října 2007. Důležitými etapami této přípravné fáze jsou zejména kontrola dne 12. a 13. listopadu 2008 provedená na základě rozhodnutí o kontrole, jakož i žádosti o informace zaslané Komoře následně.

215 V podstatě se skládá ze dvou výhrad. První výhrada se týká otázky, zda předmět a účel kontroly, který je Komise povinna uvést v rozhodnutí o kontrole podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, byly vymezeny příliš široce vzhledem k důkazům, které Komise v tomto stadiu měla a jež vyplývaly ze stížnosti Labco. Druhá výhrada se týká zaprvé otázky, zda dokumenty zajištěné při kontrolách týkající se jednání v oblasti slev byly získány v rozporu s právem Komory na obhajobu, jelikož údajně nespadaly do jejich předmětu ani účelu tak, jak byly vymezeny v rozhodnutí o kontrole, a zadruhé podmínek, za kterých Komise může rozšířit rozsah již probíhajícího šetření nebo musí zahájit nové šetření.

– K první výhradě

216 V rozsahu, v němž směřuje proti údajné protiprávnosti při získání důkazů týkajících se slev z důvodu absence indicií k tomuto tématu ve stížnosti, se výhrada ve skutečnosti týká otázky, zda vzhledem k povinnostem vyplývajícím z čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 ukládajícím uvést v rozhodnutí o kontrole předmět a účel kontroly toto rozhodnutí nemá svévolnou povahu, jelikož Komise údajně nedisponovala dostatečně vážnými indiciemi k jeho přijetí, pokud jde o jednání v oblasti slev.

217 Je třeba připomenout, že Tribunál již byl vyzván k tomu, aby zkoumal legalitu rozhodnutí o kontrole v rámci rozsudku CNOP a CCG v. Komise, bod 8 výše. Dotčená výhrada je založena na skutkových poznatcích, které ve stadiu uvedeného rozhodnutí měli účastníci řízení k dispozici. Jelikož tedy byla stížnost Labco Komoře předána dne 10. března 2008 a Komora na ni odpověděla dne 15. dubna 2008, tedy před kontrolou konanou ve dnech 12. a 13. listopadu 2008, nic jí nebránilo vznést výhradu vycházející z nedostatku shody mezi rozhodnutím o kontrole a indiciemi vyplývajícími ze stížnosti v okamžiku podání žaloby ve věci T-23/09. Každopádně v rozsahu, v němž se netýká otázky ohledně legality rozhodnutí o kontrole již zkoumané Tribunálem a napříště podléhající překážce věci rozsouzené pro dotyčné žalobce, však nemůže již být tato výhrada vznesena v tomto stadiu, aniž by byly porušeny lhůty k podání žaloby stanovené v článku 263 SFEU.

218 Tato výhrada je tedy nepřípustná.

– K druhé výhradě

219 Zaprvé je třeba uvést, že tato výhrada je spojena s použitím judikatury týkající se povinnosti podat odůvodnění, která vyplývá z čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, podle kterého rozhodnutí o kontrole musí uvést „předmět a účel kontroly“ s cílem ochrany práva dotyčných podniků na obhajobu v tomto stadiu šetření.

220 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rozsudku CNOP a CCG v. Komise, bod 8 výše, měl Tribunál za to, že rozhodnutí o kontrole bylo odůvodněno právně dostačujícím způsobem. V bodě 34 uvedeného rozsudku měl Tribunál za to, že její odůvodnění mimo jiné umožňuje identifikovat předmět a účel kontroly. Každopádně jakkoli tato výhrada vycházející z nedostatečného odůvodnění rozhodnutí

o kontrole nemůže být v rozporu s překážkou věci rozsouzené, nelze ji již vznést v tomto stadiu bez porušení lhůt k podání žaloby uvedených v článku 263 SFEU, jak již bylo uvedeno vzhledem k výhradě týkající se údajného svévolného charakteru rozhodnutí o kontrole v bodě 217 výše.

221 Pokud jde o projednávaný případ, je tedy třeba mít za to, že Komise v napadeném rozhodnutí v souladu s judikaturou co nejpřesněji uvedla domněnky, které zamýšlí ověřit, tedy to, co je předmětem šetření, a skutečnosti, kterých se má kontrola týkat (v tomto smyslu, pokud jde o nařízení č. 17, rozsudky Soudního dvora ze dne 17. října 1989, Dow Benelux v. Komise, 85/87, Recueil, s. 3137, bod 10, ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise, 46/87 a 227/88, Recueil, s. 2859, bod 41, a ze dne 22. října 2002, Roquette Frères, C-94/00, Recueil, s. I-9011, bod 48).

222 Zadruhé je třeba zkoumat argument Komory, podle kterého v zásadě, jelikož důkazy získané ohledně jejího jednání v oblasti slev nesouvisí s předmětem kontroly, byly získány protiprávně. Podle Komory tak neměly být použity jako důkaz. Komora dodává, že z nich Komise nemohla vycházet, když jí zaslala žádost o informace ze dne 18. června 2009, nýbrž měla vzhledem k praktikám slev zahájit nové šetření.

223 V tomto ohledu musí být zamítnut argument Komise, podle kterého Komora ve své odpovědi na žádost o informace ze dne 18. června 2009 ani v odpovědi na oznámení námitek neuvedla, že otázka slev je nová nebo mimo rozsah kontroly. Ačkoliv totiž skutečnost, že podnik během správního řízení před Komisí výslovně či implicitně přizná určité skutkové nebo právní okolnosti, může představovat doplňující důkaz při posuzování opodstatněnosti žaloby podané k soudu, nemůže tato skutečnost omezit samotný výkon práva podat žalobu k Tribunálu, jež každé fyzické či právnické osobě přiznává čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. července 2010, Knauf Gips v. Komise, C-407/08 P, Sb. rozh. s. I-6371, bod 90).

224 Z meritorního hlediska je třeba připomenout, že Komise obdržela důkazy týkající se slev v různých fázích předběžného šetření. Komise uvádí, aniž jí Komora v této otázce odporuje, že bylo během kontroly zajištěno pět dopisů týkajících se slev. Mimoto Komise požádala o informace týkající se politiky Komory v druhé žádosti o informace ze dne 18. června 2009, přičemž některé tam uvedené otázky se týkaly problematiky slev, a to tak, že Komoru požádala o předložení kopie některých dopisů zaslaných ze strany CCG obsahujících žádosti o informace ohledně cenových slev poskytnutých laboratořemi. Kromě toho je část napadeného rozhodnutí týkající se určení protiprávního jednání v rozsahu, v němž se týká slev (bod 133 odůvodnění a následující) založena také na zápisech ze správních schůzek CCG, jejichž kopie byly získány zejména na základě žádosti o informace vůči Komoře ze dne 3. února 2009, jakož i na základě žádostí o informace zaslaných laboratořím.

225 Hlavní otázkou, která však v rámci projednávané výhrady vzniká, je otázka, zda předmět kontroly, jak je definován v rozhodnutí o kontrole, mohl být oprávněně chápán tak, že zahrnuje jednání Komory v oblasti slev.

226 V tomto ohledu první bod odůvodnění rozhodnutí o kontrole uvádí, že „Komise má k dispozici informace, podle kterých existují ve Francii přinejmenším od roku 2003 dohody nebo jednání ve vzájemné shodě mezi lékárníky sdruženými v [ONP] nebo rozhodnutí [ONP] nebo [CNOP] nebo [CCG], jejichž předmětem nebo výsledkem je zabránit hospodářské soutěži na společném trhu, a to zejména na trhu se službami analýzy v oboru lékařské biologie“, a že „[t]oto chování se podle Komise projevilo zejména ve formě rozhodnutí, jejichž účelem je zamezit lékárníkům nebo právnickým osobám v přístupu na trh se službami analýzy v oboru lékařské biologie, omezit jejich činnost na tomto trhu nebo je z tohoto trhu vyloučit“.

227 Stejně tak článek 1 rozhodnutí o kontrole ve svém prvním pododstavci uvádí, že „[ONP], [CNOP] a [CCG] jsou povinny podřídit se kontrole ohledně své účasti na dohodách nebo jednáních ve vzájemné shodě mezi lékárníky ve Francii sdruženými v [ONP] nebo ohledně případného provádění těchto dohod nebo jednání, jakož i projevů těchto dohod nebo jednání ve vzájemné shodě ve formě

rozhodnutí odporujících ustanovením článku 81 [ES] nebo článku 82 [ES] zejména na trhu se službami analýzy v oboru lékařské biologie“ a že „[t]oto chování se projevilo zejména ve formě rozhodnutí, jejichž cílem je zamezit lékárníkům nebo právnickým osobám v přístupu na trh se službami analýzy v oboru lékařské biologie, omezit jejich činnosti na tomto trhu nebo je z tohoto trhu vyloučit“.

228 Na rozdíl od toho, co uvádí Komora, se tento popis netýká pouze jednání Komory týkajícího se specificky rozvoje skupin laboratoří z pohledu jejich struktury. Lze z toho zajisté vyvodit, že se šetření týká zvláště takových praktik. Tak tomu je zejména v případě, pokud se zohlední čtvrtý bod odůvodnění, který uvádí, že „Komise má k dispozici informace, podle kterých se projevily dohody nebo jednání ve vzájemné shodě mezi lékárníky ve Francii sdruženými v [ONP], týkající se lékárníků nebo právnických osob, kteří mají zájem poskytovat služby analýzy v oboru lékařské biologie, a to ve formě rozhodnutí o jejich nezařazení na [s]eznam Sekce G, o neaktualizování jejich zápisu na [s]eznamu nebo o zákazu výkonu jejich činnosti, a to za tím účelem nebo s tím výsledkem, že se omezí hospodářská soutěž na trhu se službami analýzy v oboru lékařské biologie“, jelikož praktiky Komory týkající se zápisu na seznam byly úzce spojeny s problematikou struktury skupin LABM, jak vyplývá ze zkoumání druhého a šestého žalobního důvodu výše.

229 Nicméně odkaz učiněný v rámci prvního bodu odůvodnění a článku 1 výroku rozhodnutí o kontrole rozhodnutí Komory a jejích orgánů směřujících k omezení činnosti lékárníků právnických osob na trhu analýz v oboru lékařské biologie může logicky zahrnovat rozličnější praktiky mající tento účinek než pouze praktiky týkající se zápisu do seznamu. Jak totiž Komise relevantně uvádí, vzhledem k silné právní úpravě odvětví představovala cena nepochybně podstatný aspekt, v němž se aktéři trhu mohli odlišovat.

230 Argument Komory, podle kterého je tento předmět „zcela cizí výhradě týkající se slev“, tedy musí být zamítnut.

231 Pokud jde o argument Komory, podle kterého použití příslovce „zejména“ v prvním bodě odůvodnění rozhodnutí o kontrole a v článku 1 jeho výroku nemůže splnit požadavky přesnosti formulované judikaturou, týká se otázky dostatečnosti odůvodnění rozhodnutí o kontrole, o níž Tribunál již rozhodl v rámci rozsudku CNOP a CCG v. Komise, bod 8 výše, jak to bylo připomenuto v bodech 220 a 221 výše. Jen pro úplnost lze však zopakovat, že jak Komora uznává, i když Komise musí co nejpřesněji uvést domněnky, které zamýšlí ověřit, nemá povinnost provést přesnou právní kvalifikaci dotčených protiprávních jednání. Je od ní požadován jen popis základních charakteristik předpokládaného protiprávního jednání, neboť ještě nemá k dispozici přesné informace nezbytné k tomu, aby mohla poskytnout konkrétní právní posouzení, a nejprve musí přezkoumat opodstatněnost svého podezření, jakož i význam nastalých událostí (v tomto smyslu viz rozsudek Roquette Frères, bod 221, bod 55 a citovaná judikatura).

232 V tomto ohledu Komise relevantně poznamenává, že ve stadiu přijetí rozhodnutí o kontrole neměla k dispozici potřebné poznatky k rozlišení různých aspektů protiprávních jednání Komory na trhu analýz v oboru lékařské biologie. I když je pravda, že Komise výslovně neuvedla námitku Komory týkající se slev, nezaměřila se ani na její námitku týkající se rozdělení podílů v SEL nebo ohledně minimálního podílu biologa na kapitálu SEL. Zcela zjevně je pravdou, že posledně uvedená jednání se blíží spíše problematice zápisu do seznamu, zvlášť zmíněné v rozhodnutí o kontrole než jednání týkající se slev, ale tato okolnost nestačí k vyloučení jiných jednání Komory směřujících k omezení činnosti lékárníků nebo právnických osob na témže trhu z předmětu kontroly.

233 Kromě toho Komise správně uvádí, že i když se úkony Komory v oblasti slev týkají rovněž laboratoří nebo SEL, které nejsou součástí skupiny laboratoří, vztahují se rovněž na takové skupiny, jelikož tyto jsou bezpochyby nejlépe schopny činit úspory z rozsahu a případně nabídnout slevy.

234 Z předchozí analýzy vyplývá, že předmět rozhodnutí o kontrole mohl oprávněně zahrnovat jednání Komory v oblasti slev, takže důkazy získané v tomto ohledu během kontroly jsou legálně pořízenými důkazy. Platí to i pro důkazy získané po podání žádostí o informace ze dne 3. února a 16. června 2009, jelikož byly přímo nebo nepřímo založeny na důkazech shromážděných při kontrole.

235 Proto zatřetí není nezbytné více zkoumat podmínky, za jakých je Komise povinna zahájit nové šetření ke zkoumání určitého typu protiprávního jednání nebo rozšířit rozsah již probíhajícího šetření. Tato otázka se týká použití judikatury, podle které i když v zásadě informace získané během vyšetřování nelze použít pro jiné účely, než které byly specifikovány v rozhodnutí o kontrole, není zakázáno, aby Komise zahájila vyšetřovací řízení za účelem ověření správnosti nebo úplnosti informací, se kterými se náhodně seznámila během předcházející kontroly v případě, že tyto informace naznačují existenci chování, která jsou v rozporu s pravidly hospodářské soutěže ve Smlouvě (v tomto smyslu viz rozsudek Dow Benelux v. Komise, bod 221 výše, body 18 a 19).

236 Jelikož se Tribunál domnívá, že informace získané při kontrolách týkající se praktik Komory v oblasti slev jsou v souladu s předmětem šetření, jak je definován v rozhodnutí o kontrole, Komise neměla povinnost s ohledem k nim zahájit nové šetření na rozdíl od toho, co tvrdí Komora.

237 Navíc je konečně třeba uvést, že jak Komise uvedla na jednání, z šetření vyplývá, že se Komora domnívá, že během druhé žádosti o informace ze dne 18. června 2009 a určitě při oznámení námitek pochopila zahrnutí výhrady týkající se praktik v oblasti slev do šetření. Nelze tudíž konstatovat, že Komora nemohla v průběhu kontradiktorního správního řízení užitečně vyjádřit své stanovisko k reálnosti a relevanci skutečností a okolností, tvrzených Komisí v tomto ohledu.

238 Druhá výhrada tedy musí být zamítnuta, a proto i sedmý žalobní důvod v plném rozsahu.

K osmému žalobnímu důvodu, vznesenému podpůrně, vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení působnosti použitelného právního rámce a vůle zákonodárce

239 Tento žalobní důvod se týká zejména kapitoly 5.1 „Zásah do tržních cen“ napadeného rozhodnutí, v jehož rámci Komise popisuje protiprávní jednání Komory jako soubor rozhodnutí majících za cíl uložit minimální tržní cenu prostřednictvím stanovisek a zásahů vzhledem ke smlouvám o spolupráci nebo úmluvám uzavřeným laboratořemi a obsahujícím slevy (body 133 až 221 odůvodnění).

240 Konkrétně se týká výkladu článku L 6211-6 CSP a zvláště výkladu pojmu „sleva“, který je tam uveden.

241 Článek L 6211-6 CSP zní:

„S výhradou dohod nebo úmluv, které mohou být uzavřeny s režimy nebo subjekty zdravotního pojištění nebo veřejnými či soukromými zdravotnickými zařízeními a [smluv o spolupráci mezi laboratořemi] uvedených v článku L 6211 5, nemohou fyzické osoby a společnosti a subjekty, které provozují laboratoř analýz v oboru lékařské biologie, třetím osobám poskytnout, ať již v jakékoli formě, slevy za analýzy nebo vyšetření, jimiž jsou pověřeny.

Nemohou uzavřít dohodu nebo úmluvu poskytující třetím osobám veškeré příjmy pocházející z činnosti laboratoře analýz v oboru lékařské biologie nebo jejich část.“

242 Jak bylo uvedeno v bodě 106 odůvodnění napadeného rozhodnutí, nařízení č. 2010-49 ze dne 13. ledna 2010, jež nabylo platnosti dne 16. ledna 2010, zakázalo poskytování slev laboratořemi bez výjimky. První pododstavec článku L 6211-6 CSP byl tehdy nahrazen ustanovením stanovícím, že „laboratoř analýz v oboru lékařské biologie účtuje vyšetření lékařské biologie, které provede za cenu nomenklatury úkonů lékařské biologie“.

243 Komora tvrdí, že Komora chybně čte článek L 6211-6 CSP, když se domnívá, že před vstupem nařízení č. 2010-49 v platnost toto ustanovení laboratořím povolovalo svobodně poskytovat snížení ceny za analýzy v oboru lékařské biologie hrazené podle toho, jak byly definovány v rámci úmluv nebo smluv o spolupráci uzavřených mezi laboratořemi nebo s nemocničními zařízeními. Podle Komory toto ustanovení obsahuje zásadní zákaz takových snížení ceny, což je údajně potvrzeno parlamentními pracemi předcházejícími hlasování o zákonu č. 75-626 ze dne 11. července 1975 o laboratořích analýz v oboru lékařské biologie a jejich ředitelích a zástupcích ředitelů, který zavedl článek L 6211-6 CSP, zejména zprávou vypracovanou jménem výboru pro kulturní, rodinné a sociální otázky k návrhu zákona (č. 750) o laboratořích analýz v oboru lékařské biologie panem Bichat, poslancem, jež je přílohou zápisu ze schůze francouzského národního shromáždění dne 10. dubna 1975 (dále jen „Bichatova zpráva“).

244 Kromě toho Komora vytýká Komisi, že v napadeném rozhodnutí nedefinovala, co se rozumí pod pojmem „sleva“, ale omezila se na kategorické tvrzení v bodě 207 uvedeného rozhodnutí, že se jedná „nepopiratelně o obchodní úkon“. Podle Komory se v žádném případě nemůže jednat o obchodní úkon. Výjimky ze zákazu slev se údajně týkají buďto dělení odměn mezi laboratořemi anebo poplatků za služby poskytnuté smluvním partnerem.

245 Komise popírá argumenty Komory.

246 V tomto ohledu vyplývá zejména z bodu 136 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že se Komise domnívá, že z článku L 6211-6 CSP, a zejména z jeho prvního pododstavce, vyplývá, že entita, se kterou laboratoř podepíše smlouvu nebo úmluvu, ať již jde o zdravotní pojišťovnu, veřejné nebo soukromé nemocniční zařízení nebo jinou laboratoř, může zvolit nejlepší cenu mezi dvěma návrhy laboratoří odpovídající kvality služeb, a tudíž platit cenu nižší než maximální zákonnou cenu, tedy oficiální sazbu náhrady, rovněž zvanou nomenklatura. Komise se tedy domnívá, že za omezených okolností stanovených v článku L 6211-6 prvním pododstavci CSP, jehož obsah je připomenut v bodě 341 výše, totiž v rámci smluv o spolupráci mezi laboratořemi a v rámci úmluv uzavřených mezi laboratořemi a subjekty zdravotního pojištění nebo veřejnými či soukromými zdravotnickými zařízeními, může existovat sleva ve smyslu úkonu obchodní povahy snižujícího sazbu náhrady stanovenou nomenklaturou.

247 Je třeba konstatovat, že znění dotčeného ustanovení nezpochybňuje takový výklad.

248 Komora se však domnívá, že ve skutečnosti jsou v rámci článku L 6211-6 CSP povoleny pouze dva scénáře: na jedné straně dělení odměn mezi laboratořemi, které si rozdělí úkoly v rámci poskytování analýz v oboru lékařské biologie, nebo na druhé straně poplatky ve smlouvách mezi laboratořemi a zdravotnickými zařízeními, odpovídající kompenzaci za služby poskytnuté uvedenými zařízeními. Jakýkoli úkon obchodní povahy je údajně vyloučen.

249 První výklad předložený Komorou, podle kterého výraz „sleva“ v článku L 6211-6 prvním pododstavci CSP hovoří pouze o dělení odměn v kontextu smluv o spolupráci mezi laboratořemi, je založen na parlamentních pracích předcházejících zavedení tohoto článku, jak vyplývají z Bichatovy zprávy. Je však třeba konstatovat, že zaprvé je znění článku L 6211-6 prvního pododstavce CSP jasné a zadruhé Bichatova zpráva předkládá výklad znění, které neodpovídá přijaté verzi uvedeného ustanovení, jak tvrdí Komise. I když uvedená zpráva uvádí zejména to, že „jsou formálně zakázány dohodnuté slevy třetím osobám, kromě případů odůvodněných poplatkem provedeným lékárníkem lékárny nebo jinou laboratoří“, znění článku L 6221-6 CSP, tak jak bylo přijato, není formulováno v tomto smyslu.

250 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komora, tedy Bichatova zpráva neumožňuje vyvozovat, že ve smlouvách o spolupráci mezi laboratořemi, v případě výjimky výslovně uvedené v článku L 6211-6 prvním pododstavci CSP, je vyloučen úkon obchodní povahy mezi dotčenými laboratořemi, jdoucí nad přísné dělení náhrad stanovených nomenklaturou.

251 Každopádně Komise nepopírá, že článek L 6211-6 první pododstavec CSP předpokládá, pokud jde o smlouvy o spolupráci mezi laboratořemi, dohody o způsobu, jakým se rozdělí konečná cena, která je účtována zákazníkovi, tedy způsob dělení odměn. Její postup spočívá v odmítnutí způsobu, jakým Komora v tomto rámci zasáhla, což je předmětem zkoumání devátého žalobního důvodu. Stejně tak pokud jde o skutečnost, že Komise nevzala v úvahu okolnost, že Komora nakonec vydala příznivé stanovisko k dotčeným smlouvám, není tento argument relevantní pro řešení projednávaného žalobního důvodu, který se týká otázky, zda Komise správně vyložila zákon.

252 Není tedy prokázáno, že Komise nesprávně vyložila článek L 6211-6 CSP, pokud jde o smlouvy o spolupráci mezi laboratořemi.

253 Pokud jde o druhý výklad konstatovaný Komorou, podle kterého ve smlouvách uzavřených mezi laboratořemi a zdravotnickými zařízeními pojem „sleva“ nezbytně odkazuje na snížení poskytnuté laboratoří vzhledem k nomenklaturní ceně jako náhradě za výkon poskytnutý výměnou dotyčným zdravotnickým zařízením, Komise zkoumala a zamítla tento argument v bodech 199 až 212 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

254 Ani argumenty předložené v tomto ohledu Komorou před Tribunálem nemohou prokázat, že Komise použitelný právní rámec vyložila chybně.

255 Zaprvé Komora uplatňuje francouzskou judikaturu, která se týká výkladu legislativních textů vztahujících se k lékařské profesi.

256 Rozsudky francouzského Kasačního soudu (Cour de cassation) uvedené před Tribunálem se týkají použití článku L 4113-5 CSP, podle kterého „[j]e každé osobě nesplňující podmínky požadované pro výkon profese zakázáno přijímat na základě úmluvy, v plném rozsahu nebo částečně, odměny nebo příjmy pocházející z profesní činnosti člena některé z profesí upravených touto knihou zákoníku“. Jak uvádí Komora, tato judikatura, a z ní především rozsudek francouzského Kasačního soudu ze dne 21. listopadu 2006 uvádí, že zaplacení poplatku podléhá dvojí podmínce, zaprvé, že představuje protiplnění za služby poskytnuté zařízením odpovídající svou povahou a svými náklady službě poskytnuté praktickým lékařům a zadruhé, že náklady všech nebo některých těchto služeb nejsou převzaty subjektem sociálního zabezpečení. Rozsudky Kasačního soudu, jakož i jiná rozhodnutí uvedená Komorou zakazují ve sporech týkajících se poplatků na základě článku L 4113-5 CSP jakýkoli poplatek neodpovídající skutečnému protiplnění za službu poskytnutou lékařům, protože z tohoto ustanovení na ochranu náhrady za lékařskou činnost vyplývá, že částka za ni vybraná musí svou povahou a svými náklady výlučně odpovídat službě poskytnuté praktickému lékaři.

257 Článek L 4113-5 CSP spadá do knihy I čtvrté části, nazvané „Zdravotnické profese“, legislativní části CSP týkající se zdravotnických profesí a z článku L 4113-1 zejména vyplývá, že tyto profese zahrnují lékaře, zubní lékaře a porodní asistentky, zatímco lékárníci se řídí podle knihy II CSP, nazvané „Lékárnické profese“.

258 Je pravda, že znění článku L 4113-5 CSP je podobné znění druhého pododstavce článku L 6211-6 CSP, které Komise zjevně v rámci napadeného rozhodnutí nevzala v úvahu, aby nepřipustila dotčenou judikaturu, jak uvedla Komora v rámci odpovědi na písemnou otázku Tribunálu. Nicméně tento druhý pododstavec se jasně týká konkrétní problematiky finanční nezávislosti provozovatelů laboratoří, stejně jako se článek L 4113-5 CSP týká finanční nezávislosti lékařů. Není prokázáno, že se tato problematika nezbytně shoduje s problematikou možnosti poskytnout slevy v rámci konkrétních smluv, zejména vzhledem ke skutečnosti, že první pododstavec, týkající se slev, a druhý pododstavec článku L 6211-6 CSP existují vedle sebe, takže slevy podle zákonodárce nezbytně nenarušují finanční nezávislost. Mimoto je třeba uvést, že Komora obecně neodkazuje na problematiku finanční nezávislosti provozovatelů laboratoří, když formuluje svá vyjádření k úrovni slev (viz bod 261 a následující níže).

259 Za těchto okolností nelze konstatovat, že podmínky, za kterých článek L 4113-5 CSP povoluje poplatky, musejí být rovněž použity, pokud jde o určení toho, za jakých okolností článek L 6211-6 CSP povoluje slevy.

260 Mimoto Komise správně poukazuje na některé nesrovnalosti v argumentaci Komory v tomto ohledu. Na jedné straně pokud částky vybrané na základě poskytnuté služby mají být přesným protiplněním její hodnoty, Komora nemůže podporovat ani paušální příjem ve výši 10 % (viz rovněž bod 263 níže). Na druhé straně tento výklad nezohledňuje skutečnost, že cenová konkurence je povolena v rámci pracovního lékařství, u něhož není náhrada ze strany sociálního zabezpečení, jak je uvedeno v bodě 155 odůvodnění napadeného rozhodnutí, což Komora nepopírá. Konečně případ uvedený v bodě 151 odůvodnění napadeného rozhodnutí se týká slevy poskytnuté ve smlouvě mezi laboratoří a veřejnou nemocnicí, kterou Komora přijala, i když se jasně nejednalo o kompenzaci za poskytnuté služby.

261 Zadruhé článek R 4235-75 CSP, vložený do části týkající se pravidel profesní etiky používaných pro lékárníky specializující se na lékařskou biologii, ve svém prvním pododstavci uvádí, že „[l]ékárníci specializující se na lékařskou biologii nesmějí snížit své odměny v úmyslu nekalé konkurence nebo na úkor kvality služeb, které poskytují“ a že „[v] dohodách o spolupráci mezi laboratořemi musejí být odměny týkající se převodů stanoveny taktně a s mírou“.

262 Toto ustanovení tedy zohledňuje možnost stanovit cenu na jiné úrovni, než je tomu v nomenklatuře za podmínky neexistence nekalé soutěže a dodržení kvality péče a mimoto, pokud jde o smlouvy o spolupráci mezi laboratořemi, „taktně a s mírou“.

263 Jak Komise uvádí v bodě 141 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komora přijala před lednem 2010 zásadní stanovisko ukládající minimální cenu prostřednictvím své politiky maximálních slev 10 %, v němž nebyla zmínka o zkoumání důkazu nekalé konkurence nebo případného zásahu do kvality péče. V tomto ohledu bod 141 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí zejména rozhodnutí přijaté na správní schůzce CCG dne 14. září 2005, podle kterého „Rada potvrzuje tvrzení uvedená v dřívější korespondenci, totiž že každá sleva musí být stanovena taktně a s mírou a sleva větší než 10 % nectí naši profesi“ a že „nemůže být používána v oblasti slev“.

264 Je pravda, že se odkaz na strop 10 % nachází v textech upravujících profesi lékařů, neboť článek R 6141-35 CSP, zrušený dne 31. března 2011, povoloval zaplatit nemocničnímu zařízení poplatky protiplněním za služby poskytnuté ve prospěch všeobecných lékařů. Nicméně na konkrétní dotaz Tribunálu k tomuto tématu v rámci písemných otázek a na jednání Komora nedokázala uvést žádné právní ani správní ustanovení upravující v dané době konkrétně situaci lékárníků, či dokonce lékárníků specializujících se na lékařskou biologii, uvádějící takový strop 10 %.

265 Za těchto okolností nelze Komisi vytýkat, že se domnívala, že odkaz na rabat nebo maximální slevu 10 % pro lékárníky specializující se na lékařskou biologii představuje extenzivní uplatnění právních a správních ustanovení použitelných na lékárníky specializující se na lékařskou biologii.

266 Zatřetí stanovisko francouzského orgánu pro hospodářskou soutěž (Autorité de la concurrence française) č 10-A-01 ze dne 5. ledna 2010 k návrhu nařízení týkajícího se organizace lékařské biologie, vyslovující se k odůvodnění francouzského zákonodárce pro zákaz možnosti poskytnout slevy prostřednictvím nařízení č. 2010-49 ve svých bodech 156 až 158 uvádí:

„156 [Zamýšlený předpis] zakazuje jakoukoli slevu vůči nomenklaturním cenám za úkony lékařské biologie, kromě zvláštního případu smluv o spolupráci.

157 Tento předpis omezuje část cenové svobody, která dnes existuje. Článek L 6211-6 [CSP] totiž zakazuje slevy, avšak ‚s výhradou dohod nebo úmluv, které mohou být uzavřeny s režimy nebo subjekty zdravotního pojištění nebo veřejnými či soukromými zdravotnickými zařízeními‘.

158 Finanční vztahy mezi laboratořemi poskytujícími lékařské analýzy a veřejnými nebo soukromými zdravotnickými zařízeními nejsou předem definovány nomenklaturami a tarify týkajícími se náhrad pojištěným osobám, které představují maximální cenu, a spadají, v mezích tohoto stropu, do společného právního režimu cenové svobody nyní stanoveného v článku L 410-2 prvním pododstavci obchodního zákoníku.“

267 Tato vyjádření francouzského orgánu pro hospodářskou soutěž tak rovněž podporují výklad, podle kterého v době, kdy nastaly rozhodné skutečnosti, existoval za okolností uvedených v článku L 6211-6 CSP jednací prostor pro laboratoře pro poskytnutí slev.

268 Začtvrté přijetí nařízení č. 2010-49 a z něho vyplývající zákaz jakéhokoli snížení ceny vůči ceně stanovené nomenklaturou za vyšetření lékařské biologie umožňují vyvodit, že takový obecný zákaz neexistoval na základě článku L 6211-6 CSP.

269 Konečně skutečnost, že některé písemnosti ve spisu Komise odkazují na poplatky, jako protiplnění za poskytnuté služby neprokazuje, že se jedná o jediné výklady tohoto pojmu v kontextu článku L 6211-6 CSP, ani že je třeba z tohoto ustanovení vyvodit nezbytnou souvztažnost mezi hodnotou nabízeného snížení a hodnotou poskytnuté služby.

270 V důsledku toho je třeba dojít k závěru, že Komora hájí nejednoznačný výklad článku L 6211-6 CSP platného do roku 2010 v rozsahu, v němž toto ustanovení umožňovalo určitou konkurenci v cenách za podmínek, které se neomezovaly na případy sdílení odměn nebo poplatky nezbytně odpovídající hodnotě služby poskytnuté jako protiplnění.

271 Konečně je každopádně třeba upřesnit, že i kdyby bylo třeba se domnívat, že se Komise dopustila chybného výkladu, pokud jde o situace uvedené v článku L 6211-6 CSP, nezbytně by to ještě neumožňovalo potvrdit zásahy Komory, pokud jde o úroveň procent stanovených v tomto ohledu laboratořemi v konkrétních úmluvách. Ostatní argumenty odůvodňující podle Komory takové zásahy jsou zkoumány v rámci devátého žalobního důvodu, zvláště v jeho druhé části, v bodě 279 a následujících níže.

272 Z předcházejících úvah vyplývá, že osmý žalobní důvod musí být zamítnut.

K devátému žalobnímu důvodu, vznesenému podpůrně, vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení skutkového stavu vedoucího k nesprávnému právnímu posouzení

273 Tento žalobní důvod se stejně jako osmý žalobní důvod (bod 239 výše) týká kapitoly 5.1 „Zásah do tržních cen“ napadeného rozhodnutí, v jehož rámci je v bodech 133 až 221 podrobně zkoumáno jednání Komory mající za cíl uložit maximální úroveň slev na ceny stanovené státem. V podstatě se však týká otázky, zda Komise právně dostačujícím způsobem prokázala tuto část protiprávního jednání.

274 Body 662 až 666 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvozují závěry z konstatování v kapitole 5. Uvádějí toto:

„[…]

(662) Pokud jde o rozhodnutí ONP směřující k uložení [minimální] tržní ceny, bylo v kapitole 5.1 prokázáno, že první z nich, z roku 2003, mělo za cíl ‚definovat některá pravidla týkající se finančních podmínek, jež mají být uvedeny ve smlouvách o spolupráci‘.

(663) Údaje obsažené ve spise kromě toho umožňují prokázat, že se ONP od září 2004 do září 2007 snažila s rostoucím naléháním uložit [minimální] tržní cenu z důvodu, že jakékoli odchýlení vůči tomuto minimu, nectí profesi a může poukazovat na nekolegiální jednání' […]

(664) ONP zaslala s cílem uložení [minimální] tržní ceny dopisy velkému počtu laboratoří, které v souladu se svou zákonnou povinností oznámily smlouvy o spolupráci s jinými laboratořemi nebo s nemocničními zařízeními, smlouvy, jež obsahovaly slevy považované ze strany ONP za velmi vysoké. Ve všech těchto dopisech ONP výslovně odkázala na etický kodex a nepřímo tak na své pravomoci disciplinární sankce. V několika případech ONP dokonce zaslala kopie těchto dopisů decentralizovaným službám státu.

(665) ONP ve svých vyjádřeních k oznámení námitek správně připomíná, že nezahájila disciplinární řízení týkající se slev na základě disciplinárního pochybení v článku R 4235-75 CSP. Avšak podle ustálené judikatury zavedení odvetných opatření není podmínkou nezbytnou pro konstatování jednání směřujícího ke stanovení tržních cen. Článek 101 odst. 1 SFEU výslovně jako omezení hospodářské soutěže uvádí rozhodnutí sdružení podniků, která ‚přímo nebo nepřímo určují ceny'.

(666) V důsledku toho nemůže být protisoutěžní předmět tohoto typu projevů protiprávního jednání zpochybněn, a to tím spíše že tento předmět je formalizován dne 14. září 2005 rozhodnutím ONP, které stanoví, že ‚sleva větší než 10 % nectí naši profesi. Nemůže být používána v oblasti slev'."

275 Argumenty Komory týkající se analýzy provedené v napadeném rozhodnutí se dělí na dvě části.

276 V rámci první části Komora uvádí, že se Komise nesprávně domnívala, že se systematicky, s cílem ochrany zájmů malých laboratoří, snažila ukládat minimální cenu na trhu analýz v oboru lékařské biologie.

277 V rámci druhé části Komora tvrdí, že Komise nemůže konstatovat, že její jednání týkající se slev nespadá do působnosti jejích zákonem daných úkolů, nýbrž vyjadřuje protisoutěžní cíle.

278 Je třeba začít zkoumáním druhé části.

– K druhé části

279 Komora uvádí, že Komise nemůže tvrdit, že její jednání týkající se slev nespadá do působnosti jejích zákonem daných úkolů, nýbrž vyjadřuje protisoutěžní cíle. Podle Komory ve všech případech uvedených Komisí její jednání mělo za cíl prosadit dodržování pravidel profesní etiky a dbát na dodržování zásady profesní nezávislosti pro zachování kvality úkonů činěných lékárníky specializujícími se na lékařskou biologii v rámci *a posteriori* kontroly spadající do jejího zákonem stanoveného úkolu dohledu. Údajně se nestavěla proti zásadě slev jako takové, ale podávala vyjádření, pokud mohly škodit veřejným financím, kvalitě poskytování péče nebo nezávislosti zdravotnických pracovníků. Komora připomíná svá zákonná poslání definovaná v článku L 4231-1 CSP (zajišťovat dodržování profesních povinností a nezávislosti profese, přispívat k podpoře veřejného zdraví a kvality péče) a v článku R 4235-75 CSP (dbát na to, aby lékárníci specializující se na lékařskou biologii nesnižovali své odměny v úmyslu nekalé hospodářské soutěže nebo na úkor kvality svých služeb). Rovněž odkazuje na Bichatovu zprávu, jakož i na článek L 162-13-2 francouzského zákoníku sociálního zabezpečení.

280 Komora mimoto tvrdí, že cena stanovená v nomenklatuře je rovnovážnou cenou vyjednanou státem, která zohledňuje skutečnou cenu analýzy, odměnu za úkon péče a ochranu veřejných financí, a nikoli cenou tržní. Podle ní je obecně přijato, že existuje určitý vztah mezi kvalitou služeb poskytnutých

nemocným a povahou a způsobem odměny. V tomto ohledu uvádí rozsudek Soudního dvora ze dne 5. prosince 2006, Cipolla a další (C-94/04 a C-202/04, Sb. rozh. s. I-11421, bod 67). Vzhledem k tomu, že byla zákonodárcem pověřena dbát na dodržování pravidel profesní etiky, včetně mimo jiné článku R 4235-75 CSP, zvláštního pro lékárníky specializující se na lékařskou biologii, musela být proto znepokojena některými velkými slevami (většinou přesahujícími 30 % a jdoucími až k 50 %) jakožto indicií dumpingových praktik.

281 Komise popírá argumenty Komory.

282 Je třeba konstatovat, že argumentace Komory, podle které její jednání bylo pouze uplatněním zákona, se překrývá s argumentací uvedenou v rámci osmého žalobního důvodu, ale v rámci této části Komora zvláště připomíná svou úlohu dbát na dodržování článků L 4231-1 a R 4235-75 CSP.

283 Podpůrně je třeba zamítnout její argument vycházející z Bichatovy zprávy z důvodu uvedeného v bodech 249 a 250 výše.

284 Obsah článku L 4231-1 CSP je připomenut v bodě 2 výše. Vyplývá z něho, že úkoly Komory obsahují zejména povinnost zajišťovat dodržování profesních povinností, ochranu cti a nezávislosti profese, dbát na odbornost lékárníků a přispívat k podpoře veřejného zdraví a kvality péče, zejména bezpečného provádění odborných úkonů.

285 Obsah článku R 4235-75 CSP již byl uveden v rámci zkoumání osmého žalobního důvodu. Pro připomenutí toto ustanovení v prvním pododstavci uvádí, že „[l]ékárníci specializující se na lékařskou biologii nesmějí snížit své odměny v úmyslu nekalé konkurence nebo na úkor kvality služeb, které poskytují“ a že „[v] dohodách o spolupráci mezi laboratořemi musejí být odměny týkající se převodů stanoveny taktně a s mírou“.

286 Podle Komory musí být v podstatě v rámci jednání, které je jí vytýkáno v oblasti slev, použit zákon, přičemž připomíná přemrštěnou nebo abnormální povahu některých slev, jelikož systematická praxe vysokých slev je údajně na úkor kvality péče a nezávislosti zdravotnických pracovníků a obsahuje nebezpečí zneužití veřejných financí. Připomíná, že je rovněž třeba dbát na to, aby odměna lékárníků specializujících se na lékařskou biologii nebyla snižována s úmyslem nekalé hospodářské soutěže. Na její jednání se tak údajně nevztahuje článek 101 SFEU.

287 V tomto ohledu nelze popřít, že jednání Komory v oblasti cen popsané v napadeném rozhodnutí souvisí s jejím úkolem strážce pravidel profesní etiky lékárníků specializujících se na lékařskou biologii, což Komise ostatně uznala, když v bodě 174 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že dozor nad zachováváním pravidel profesní etiky v oblasti cen používaných lékárníky spadá do rámce zákonem stanovených úkolů Komory.

288 Kromě toho zásahy Komory uvedené v napadeném rozhodnutí se často týkají poskytnutí velkých slev, které mohou činit až 30 %, ba dokonce 50 % nomenklaturní ceny za vyšetření v oboru lékařské biologie. Tyto zásahy se týkají smluv, které byly předloženy Komoře v souladu s ustanoveními článku L 6221-5 CSP, podle kterého jsou SEL provozující laboratoř povinny Komoře oznamovat „smlouvy a dodatky uzavřené těmito společnostmi, jež mají za cíl zajistit používání materiálu nebo prostorů sloužících k činnosti laboratoře“, přičemž tato ustanovení jsou zesílena od srpna roku 2005 článkem L 4221-19 CSP, který jejich oznámení ukládá v měsíci následujícím po jejich uzavření.

289 Komise však v bodech 175 až 221 napadeného rozhodnutí podrobně vysvětluje, proč podle ní jednání Komory v této oblasti vyplývá z výkladu zákona za hospodářským účelem spíše než z jeho přísného výkladu.

290 Je třeba konstatovat, že žádný z argumentů předložených Komorou nezpochybňuje závěry Komise, podle kterých jednání, které ji je vytýkáno, nebylo důsledkem jednoduchého použití zákona. Opakovaně totiž překročila meze své zákonem stanovené úlohy, aby prosadila svůj vlastní hospodářský výklad zákona.

291 Zaprvé, jak Komise správně uvádí, z citací dopisů nebo zápisů použitých v bodech 142 až 164 napadeného rozhodnutí nevyplývá, že Komora při svých zásazích týkajících se smluv uzavřených laboratořemi poukazovala na kvalitu péče, nezávislost zdravotnických pracovníků nebo nebezpečí zneužití veřejných financí. Komora ostatně nepředložila žádný přesný důkaz na podporu své argumentace v tomto ohledu.

292 Pokud jde o souvislost mezi poskytnutím slev a kvalitou péče, Komise uvádí, aniž jí Komora v tomto bodě protiřečí, že Komora nikdy neprokázala, že dohodnuté slevy ovlivňují kvalitu péče poskytované danou laboratoří. Mimoto, jak je uvedeno v bodě 218 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komora sama zdůrazňuje, že kontrola kvality spadá do výlučné pravomoci francouzského ministerstva zdravotnictví.

293 Pokud jde o rozsudek Cipolla a další, bod 280 výše, Soudní dvůr skutečně v bodě 67 uvedeného rozsudku uvádí, že nemůže být vyloučeno, že minimální tarif uložený advokátům umožňuje zabránit tomu, aby byli advokáti ve zvláštním kontextu velmi konkurenčního italského trhu podněcováni k nabízení slev s rizikem zhoršení kvality poskytovaných služeb. Avšak kromě skutečnosti, že se tento rozsudek týká problematiky volného pohybu služeb, jedná se v uvedené vědci o služby obecně poskytované v kontextu asymetrie informací mezi zákazníkem-spotřebitelem a poskytovatelem na rozdíl od scénářů nastíněných v napadeném rozhodnutí, jež se týkají vztahů mezi odbornými pracovníky v odvětví. Uvedený rozsudek tudíž nemůže být určující pro podporu teze Komory.

294 Pokud jde o možný zásah do veřejných financí, Komora odkázala zejména na článek L 162-13-2 francouzského zákoníku sociálního zabezpečení, podle kterého ředitelé laboratoří mají povinnost provádět analýzy a vyšetření uskutečňovaná laboratořemi při zachovávání přísné hospodárnosti slučitelné s přesným prováděním lékařských předpisů. Je však třeba konstatovat, že v dopisech Komory nebyl nikdy naznačen možný zásah do veřejných financí. Kromě toho Komise správně na jedné straně uvádí, že slevy poskytnuté veřejným nemocnicím nebo nemocnicím kontrolovaným zdravotními pojišťovnami mohly být veřejným financím pouze prospěšné. Na druhé straně má rovněž pravdu, když tvrdí, že pokud existovaly případy zneužití v rámci úmluv mezi soukromými laboratořemi a nemocnicemi v rozsahu, v němž posledně jmenovaným mohly být poskytnuty slevy vedle toho, že jim byla poskytnuta náhrada v ceně stanovené nomenklaturou, jednalo se o anomálii v právní úpravě, která měla být řešena jinak než zásahem Komory v případě, kdy zákon slevy povoloval. Ostatně je třeba uvést, že Komora měla, jestliže se domnívala, že slevy samy o sobě nastolují problém podvodu, stejně reagovat i vůči slevám do 10 %, jak v podstatě poznamenává Komise (bod 197 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

295 Pokud jde o údajnou souvislost mezi poskytováním příliš velkých slev a profesní nezávislostí lékárníků specializujících se na lékařskou biologii, jejímž garantem je Komora také, omezují se argumenty Komory na pouhá tvrzení, která nejsou založena na žádném důkazu vysvětlujícím souvislost mezi těmito dvěma aspekty, která se nezdá zjevná.

296 Zadruhé úryvky z dopisů citované Komisí v napadeném rozhodnutí systematicky odkazují na skutečnost, že slevy musejí být stanoveny „taktně a s mírou“ a že sleva určitého procenta, samozřejmě dost vysokého (často činícího 30 až 50 %), „nectí profesi“ a „může poukazovat na nekolegiální jednání“.

297 Jak však Komise uvádí v bodě 179 napadeného rozhodnutí, odkaz na článek R 4235-75 CSP, podle kterého stanovení odměn musí být činěno „taktně a s mírou“, se týká pouze smluv mezi laboratořemi, zejména „odměn týkajících se převodů“, a nikoli smluv mezi laboratoří a jiným subjektem, v jejichž rámci ho však Komora opakovaně uplatňuje.

298 Kromě toho Komise v bodech 175 až 179 napadeného rozhodnutí uvádí tezi, podle které pojem „taktně a s mírou“ odkazuje na nebezpečí příliš vysokých odměn při srovnání právních předpisů použitelných na lékárníky specializující se na lékařskou biologii s články zákona týkajícími se jiných zdravotníků, analýzu, která není Komorou konkrétně popřena.

299 Zatřetí, pokud jde o skutečnost, že Komora má za úkol také předcházet nebezpečí nekalé hospodářské soutěže, Komise správně uvádí, že nestačí, aby na něj Komora odkázala abstraktně. Takové nebezpečí totiž nemůže vyplývat pouze z výše slevy, především v kontextu, kdy zprávy uvedené samotnou Komorou, totiž na jedné straně zpráva pro projekt reformy lékařské biologie předložená francouzskému ministru zdravotnictví, mládeže, sportu a spolkového života panem Ballereauem dne 23. září 2008 a na druhé straně zpráva č. 2006 045 z dubna 2006, předložená paní Lalande, paní Yeni a paní Laconde, členkami francouzské Generální inspekce sociálních věcí (IGAS), uvádějí, že ceny účtované ve Francii jsou vyšší než v jiných členských zemích. Toto konstatování zůstává platným, i když Komora správně uvádí, že závěry druhé zprávy jsou odstupňovanější a připouštějí, že nelze srovnávat cenu úkonu lékařské biologie ve Francii, obsahující několik fází, a proto komplexnější, a ceny obecně používané v jiných zemích Unie. Závěr Komise, podle kterého existuje prostor pro laboratoře, jenž jim umožňuje poskytovat slevy, dříve než by jim bylo možno vytýkat, že pracují se ztrátou, totiž rovněž vychází, jak je uvedeno v bodě 186 odůvodnění napadeného rozhodnutí, z odpovědí některých lékárníků na dotazníky Komise, ve kterých uvedli, že široce pokrývají své náklady.

300 Z předcházejících úvah vyplývá, že druhá část devátého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– K první části

301 Zaprvé podle Komory zásahy odhalené Komisí v oblasti slev jsou pouze okrajové povahy, jelikož pro období šetření od prosince 2003 do konce roku 2008, tedy více než pět let, Komise odhalila pouze 18 dopisů, které se ve skutečnosti týkají 14 smluv a 3 žádostí o informace. Ze 4 270 laboratoří ve Francii to údajně reprezentuje 0,3 % laboratoří dotčených za pět let.

302 Zadruhé Komise údajně chybně konstatovala v bodě 185 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že cílem Komory v oblasti slev je chránit malé laboratoře systematickým postupem proti skupinám, přičemž dotčenými laboratořemi byly v 11 případech z 18 dopisů laboratoře malé velikosti, zatímco pouze 3 z nich jsou adresovány SEL náležející k regionální síti, 1 se týká specializované laboratoře a 3 skupin laboratoří. Cílem Komory v oblasti slev tedy údajně jasně nebylo systematicky postupovat proti skupinám laboratoří, nýbrž chránit veřejné zdraví při prosazování dodržování zásady profesní nezávislosti lékárníků specializujících se na lékařskou biologii, za účelem zachování kvality úkonů lékařské biologie.

303 Zatřetí analýza jejího chování vzhledem k dotčeným smlouvám nepotvrzuje závěry Komise. V bodech 161 a 162 odůvodnění napadeného rozhodnutí jí Komise vytýká úmluvy mezi dvěma laboratořemi, které se týkají dělení odměn, ke kterému CCG údajně vydala příznivé stanovisko. Dále jí Komise v bodech 159, 163 a 164 odůvodnění napadeného rozhodnutí vytýká tři dohody mezi soukromými laboratořemi a zdravotními zařízeními, které jsou smlouvami o přednostních výkonech nebo smlouvami s praktickými lékaři, v jejichž rámci jsou přípustné poplatky, ale cena není svobodná, jelikož úkony lékařské biologie podřizuje nomenklatuře. CCG údajně zpochybněním poplatků ve výši 15 až 48 % ceny stanovené nomenklaturou jednala v rámci svých úkolů stanovených právními předpisy, aby prosadila dodržování pravidel profesní etiky, protože existovalo nebezpečí škody způsobené veřejným financím. Ostatní dohody uvedené Komisí týkající se dohod se zařízeními veřejného zdraví (body 147 až 151 a 153 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a se subjekty zdravotního pojištění (body 144, 145 a 152 odůvodnění napadeného rozhodnutí) údajně obsahovaly slevy nikoli ve prospěch pacientů, které nemohly zajistit optimální kvalitu péče, avšak mohly svědčit

o úkonech nekalé hospodářské soutěže. Právě v rámci své *a posteriori* kontroly se k nim CCG vyjádřila a připomněla zásady uvedené v článku R 4235-75 CSP, avšak nezaslala „upomínkové“ dopisy a nikdy neuplatnila svou disciplinární pravomoc.

304 Komise popírá argumenty Komory s připomínkou, že protiprávní jednání Komory v oblasti slev je protiprávním jednáním z hlediska účelu.

305 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z judikatury vyplývá, že pojmy „dohoda“, „rozhodnutí sdružení podniků“ a „jednání ve vzájemné shodě“ v čl. 101 odst. 1 SFEU zahrnují ze subjektivního hlediska formy koluzí, které mají stejnou povahou a odlišují se pouze svou intenzitou a formami, ve kterých se projevují (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, Sb. rozh. s. I-4529, bod 23 a citovaná judikatura).

306 Mimoto, pokud jde o posouzení jejich protisoutěžní povahy, je třeba se soustředit zejména na znění ustanovení, která je zakládají, na objektivní cíle, kterých mají dosáhnout, jakož i na hospodářský a právní kontext, do kterého spadají (v tomto smyslu viz rozsudek T-Mobile Netherlands a další, bod 305 výše, bod 27 a citovaná judikatura).

307 Dále judikatura uvádí, že rozlišení mezi „protiprávními jednáními z hlediska účelu“ a „protiprávními jednáními z hlediska důsledku“ vychází z okolnosti, že některé formy koluzí mezi podniky mohou být považovány za škodlivé pro řádné fungování normální hospodářské soutěže již ze své povahy (rozsudek T-Mobile Netherlands a další, bod 305 výše, bod 29, a Allianz Hungária Biztosító a další, bod 61 výše, bod 35).

308 Bylo tak určeno, že některá koluzní jednání, jako jsou jednání vedoucí k horizontálnímu stanovení cen, mohou být považována za natolik schopná mít negativní důsledky zvláště na cenu, kvantitu nebo kvalitu výrobků a služeb, že může být za účelem uplatnění čl. 101 odst. 1 SFEU považováno za zbytečné, prokazovat jejich konkrétní důsledky na trhu (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 30. ledna 1985, Clair, 123/83, Recueil, s. 391, bod 22).

309 V případě, že analýza určitého typu koordinace mezi podniky neodhalí dostatečný stupeň škodlivosti ve vztahu k hospodářské soutěži, je třeba přezkoumat jeho účinky, a aby toto jednání podléhalo zákazu, musí existovat skutečnosti prokazující, že hospodářská soutěž byla ve skutečnosti a ve značné míře buď vyloučena, nebo omezena či narušena (rozsudek Allianz Hungária Biztosító a další, bod 61 výše, bod 34 a citovaná judikatura).

310 Při posuzování, zda dohoda mezi podniky nebo rozhodnutí sdružení podniků vykazuje dostatečný stupeň škodlivosti, aby byla považována za omezení hospodářské soutěže „z hlediska účelu“ ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, je třeba se soustředit zejména na obsah jejích ustanovení, na cíle, kterých má dosáhnout, jakož i na hospodářský a právní kontext, do kterého spadá. V rámci posuzování tohoto kontextu je rovněž třeba zohlednit povahu dotčeného zboží nebo služeb, jakož i skutečné podmínky fungování a struktury dotčeného trhu nebo trhů (v tomto smyslu viz rozsudek Allianz Hungária Biztosító a další, bod 61 výše, bod 36 a citovaná judikatura).

311 V projednávané věci je nejdříve třeba připomenout, že ze zkoumání osmého žalobního důvodu vyplývá, že se Komise nedopustila pochybení, když konstatovala, že jednání Komory v oblasti slev spadá do extenzivního výkladu použitelného právního rámce, takže ho Komise legálně mohla hodnotit z hlediska čl. 101 odst. 1 SFEU.

312 Konečně zejména z kapitoly 5.1 napadeného rozhodnutí a z pasáže jeho kapitoly 7 citované v bodě 274 výše vyplývá, že Komise pro podporu svého závěru o existenci protiprávního jednání z hlediska účelu spočívajícího v horizontální dohodě o cenách vychází z listinných důkazů, ačkoli v bodě 754 odůvodnění týkajícího se závažnosti protiprávního jednání uznává, že se nejedná o typický případ.

313 Toto protiprávní jednání tak podle Komise začíná rozhodnutím přijatým na správní schůzce CCG ze dne 11. prosince 2003, uvedené zejména v bodech 139 a 662 odůvodnění napadeného rozhodnutí, „definovat některá pravidla týkající se finančních podmínek, jež mají být uvedeny ve smlouvách o spolupráci uzavřených mezi laboratořemi“. V tomto ohledu se Komise správně domnívá, že mezi úkoly veřejných služeb svěřených francouzským státem Komoře nespadá činit rozhodnutí v této oblasti.

314 Komise rovněž uvádí zápis ze správní schůzky CCG ze dne 15. dubna 2004, z něhož vyplývá, že se CCG rozhodla informovat se u některých subjektů specializovaných na průměrnou celkovou ziskovost laboratoří v oboru lékařské biologie „před rozhodnutím o různých smlouvách a úmluvách“.

315 Jiným zásadním dokumentem je zápis ze správní schůzky CCG ze dne 14. září 2005 citovaný v bodech 141 a 666 odůvodnění a již zmíněný v rámci osmého žalobního důvodu (viz bod 263 výše). Podle Komise Komora při této příležitosti formalizovala svou politiku. Jak je popsáno v napadeném rozhodnutí, tento zápis uvádí, pokud jde o smlouvu uzavřenou mezi laboratoří a univerzitní nemocnicí, že „Rada potvrzuje tvrzení uvedená v dřívější korespondenci, totiž že každá sleva musí být stanovena taktně a s mírou a sleva větší než 10 % nectí naši profesi“ a že „nemůže být používána v oblasti slev“.

316 Je třeba konstatovat, že kromě obecného argumentu, podle kterého její jednání vychází z uplatnění zákona, nepředkládá Komora argumenty týkající se dotčených zápisů a skutečnosti, že z nich vychází její rozhodnutí zasáhnout, pokud jde o znění smluv o spolupráci nebo o slevy poskytnuté zákazníkům laboratoří. Jedná se však o důležité dokumenty v řadě důkazů zjištěných Komisí, zejména proto, že z nich lze vyvodit rozhodnutí orgánů Komory bránit slevám určité výše.

317 Kromě toho se Komise na podporu svého závěru o existenci praktiky ukládání minimálních cen (nebo maximální výše slev) opírá o soubor dopisů z let 2004 až 2008. Na základě žádosti Tribunálu Komise poskytla kopie několika těchto dopisů zaslaných laboratořím a zápisů z interních schůzek Komory, v jejichž rámci je pokaždé připomenuto, že skonto, obecně nazývané „sleva“, z určité úrovně nad 10 %, nectí profesi a může poukazovat na nekolegiální jednání.

318 Kromě toho Komise v bodě 146 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí korespondenci Komory se SEL Eimer, v jejímž rámci Komora vyjádřila znepokojení nad úrovní dohodnutých slev a v souvislosti s nimiž francouzské generální ředitelství pro hospodářskou soutěž, spotřebu a boj proti podvodům (DGCCRF), na něž se Komora obrátila, v roce 2009 oznámilo, že zaslání dotčených dopisů mohlo být analyzováno tak, „že jeho účelem nebo možným důsledkem je omezení volného obchodu mezi podniky tím, že jsou pobízeny k přijetí cenového chování, aniž jsou zohledněny jejich skutečné náklady“.

319 Jiné dopisy uvedené v napadeném rozhodnutí rovněž potvrzují analýzu Komise, jelikož se jedná o situace, jako jsou situace citované v bodech 150 a 160 napadeného rozhodnutí, v jejichž rámci Komora nereagovala vůči slevám stanoveným ve výši pod 10 %.

320 Navíc Komora nepředkládá ani argumenty týkající se korespondence mezi ní a laboratořemi uvedenými v bodech 155 až 158 napadeného rozhodnutí ohledně jejího zásahu vztahujícího se k analýzám v oboru lékařské biologie uskutečněným v rámci pracovního lékařství. Jak Komise připomíná v bodě 155 odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž jí Komora v tomto bodě odporuje, nejsou takové analýzy hrazeny subjekty zdravotního pojištění, takže je jejich cena svobodně stanovena a její sjednání spadá do společného režimu volného stanovení cen určeného CDC.

321 Tribunál se domnívá, že důkazy uvedené v bodech 313 až 320 výše svědčí o rozhodnutí sdružení podniků, které je třeba vyložit jako horizontální dohodu o nepřímém stanovení ceny prostřednictvím stanovení maximální úrovně slev povolené pro aktéry trhu, konkrétně 10 % ve vztahu ke konvenční výši náhrady v kontextu, kdy až do roku 2010 zákon laboratořím povoloval používat nižší ceny.

322 Proto vzhledem k hospodářskému a právnímu kontextu popsanému v napadeném rozhodnutí, totiž zejména kontextu regulovaného a chráněného trhu analýz v oboru lékařské biologie, ponechávajícímu pouze omezenou možnost cenové hospodářské soutěže prostřednictvím slev ceny za analýzy provedené v rámci pracovního lékařství, mezi laboratořemi a s nemocničními zařízeními nebo subjekty sociálního zabezpečení, Komise správně došla k závěru, že se rozhodnutí a praktiky vytýkané Komoře a dokumentované v napadeném rozhodnutí týkaly stanovení tržních cen, jejichž protisoutěžní cíl nemohl být zpochybněn. Proto je Komise, v souladu s judikaturou citovanou v bodě 308 výše, mohla označit za odporující čl. 101 odst. 1 SFEU, aniž prokázala jejich konkrétní důsledky na trhu.

323 Kromě toho je ještě třeba upřesnit, že Komise v bodech 703 až 706 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že se výjimky stanovené v čl. 101 odst. 3 SFEU nepoužijí, jelikož Komora od konání správního řízení nepřinesla žádný důkaz umožňující se domnívat, že se uvedené výjimky uplatní. Mimoto Komise podpůrně uvádí, že takzvaná „typická“ omezení nevytvářejí objektivní hospodářské výhody a nejsou prospěšná spotřebitelům, a že každopádně v projednávané věci žádná skutečnost nenaznačuje, že jsou splněny podmínky čl. 101 odst. 3 SFEU. Analýza Komise v napadeném rozhodnutí týkající se tohoto ustanovení není v rámci projednávané žaloby zpochybněna.

324 Vzhledem k těmto úvahám není argument Komory vycházející z údajného nedostatečného množství dopisů uvedených v napadeném rozhodnutí rozhodující pro zpochybnění závěru, podle kterého z její strany došlo k jednání zvláště škodlivému pro zbývající hospodářskou soutěž, která byla umožněna jinak restriktivními právními předpisy.

325 Je pravda, že bylo shromážděno pouze 18 dopisů za období 5 let. Nicméně Komise v bodě 221 napadeného rozhodnutí správně uvádí, že toto slabé množství dopisů může být dobře vysvětleno skutečností, že Komora prosazuje disciplínu.

326 Stejně tak není v tomto kontextu rozhodující, zda se dotčené dopisy týkaly rovněž, či dokonce hlavně (totiž podle ní v případě 11 dopisů z 18) malých laboratoří, jak tvrdí Komora. I když odpověď Komise na tento argument, podle které to představuje pouze důkaz nesoudržnosti politiky, není skutečně přesvědčivá, je třeba uvést, že konkrétní kroky Komory vůči laboratořím snažící se zavést restriktivní politiku hospodářské soutěže v oblasti cen nejsou méně protiprávní, týkají-li se malých nebo velkých laboratoří.

327 Navíc pokud jde o argument Komory, podle kterého byla jejím cílem v oblasti slev spíše ochrana veřejného zdraví při prosazování dodržování zásady profesní nezávislosti lékárníků specializujících se na lékařskou biologii namísto ochrany malých laboratoří, ze zkoumání osmého žalobního důvodu a druhé části devátého žalobního důvodu výše vyplývá, že jednání Komory v oblasti slev je založeno na extenzivním výkladu právního rámce. Bez nařizovací pravomoci v této oblasti však Komora měla jednat ve striktním rámci zákona. Každopádně skutečnost, že Komora mohla sledovat legitimní cíl, nevylučuje, že její jednání v oblasti slev může být považováno za jednání s cílem omezení hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. listopadu 2008, Beef Industry Development Society a Barry Brothers, C-209/07, Sb. rozh. s. I-8637, body 19 až 21), za předpokladu, že je tento cíl prokázán, což nepopiratelně bylo naplněno v projednávaném případě.

328 Kromě toho skutečnost, že Komora nakonec vydala příznivé stanovisko v některých případech dělení odměn, nezpochybňuje protiprávní povahu jejího původního zásahu, který konkretizuje rozhodnutí omezující hospodářskou soutěž.

329 Stejně tak, pokud jde o otázku, zda Komise používá příliš silný výraz, když hovoří o zaslání „upomínkových dopisů“, z příkladů citovaných v napadeném rozhodnutí vyplývá, že Komora přinejmenším ve dvou případech poté, co obdržela vysvětlení laboratoře, jíž se některé dohodnuté slevy týkaly, své stanovisko zopakovala (viz příklady citované v bodech 150 a 159 odůvodnění napadeného

rozhodnutí). Kromě toho ani zaslání nebo nezaslání upomínkových dopisů, ba ani výslovný požadavek na změny smluv, rovněž nejsou rozhodující pro posouzení, zda existuje porušení článku 101 SFEU z hlediska účelu.

330 Je tomu tak rovněž, pokud jde o otázku, jakou měrou Komora zdůrazňovala hrozbu použití své disciplinární pravomoci, aby reagovala na to, co považovala za odchylky. Je však třeba upřesnit, že vzhledem k důkazům zkoumaným výše nelze popřít, že Komora implicitně poukázala na použití uvedené pravomoci, když tvrdila existenci potenciálně nekolegiálních praktik.

331 Konečně pokud jde o skutečnost, že některé zásahy Komory směřovaly proti úmluvám potenciálně obsahujícím jednání nekalé hospodářské soutěže, tento argument již byl zkoumán v rámci druhé části tohoto žalobního důvodu. V tomto ohledu bylo uvedeno, že tento argument byl Komorou použit pouze abstraktně, jelikož v uvedených dopisech nebyl předložen žádný konkrétní důkaz nekalé hospodářské soutěže.

332 Z předcházejících úvah vyplývá, že první část devátého žalobního důvodu musí být zamítnuta, jakož i v důsledku toho devátý žalobní důvod v plném rozsahu.

K popření povahy jako jediného a trvajícího protiprávního jednání

333 Podle Komise Komora zjevně poprvé v replice popírá povahu povahy jako jediného a trvajícího protiprávního jednání, a vznáší tak nepřístupný nový žalobní důvod. Kromě toho podle Komise, Komora nepředkládá žádný argument na podporu tohoto údajného žalobního důvodu, což ho rovněž činí nepřípustným.

334 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu vyplývá, že žaloba musí obsahovat předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů a že nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Nicméně žalobní důvod, který je rozšířením důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a který je s ním úzce spjat, musí být prohlášen za přípustný (viz rozsudek Tribunálu ze dne 26. června 2008, Alferink a další v. Komise, T-94/98, Sb. rozh. s. II-1125, bod 38 a citovaná judikatura).

335 V projednávané věci Komora v replice zpochybňuje existenci takzvaného společného plánu, který „by představoval jediné a trvající protiprávní jednání“. Jedná se o umělou konstrukci, která by neobstála při skutkové analýze.

336 Je třeba zkoumat, zda v rozsahu, v němž je možno z této argumentace vyvozovat popření povahy jako jediného a trvajícího protiprávního jednání, jde o nový žalobní důvod.

337 V tomto ohledu nepřímo poukazují dvě pasáže žaloby na společný plán, klíčovou skutečnost v analýze Komise, pokud jde o existenci jediného a trvajícího protiprávního jednání.

338 Zaprvé v sedmém žalobním důvodu, jak je uveden v žalobě, Komora tvrdí, že Komise překročila mandát ke kontrolám tím, že využila kontroly k zajištění některých dokumentů týkajících se cen, což způsobilo porušení jejího práva na obhajobu. Komora v replice dodává, že se Komise pokusila uměle a *a posteriori* spojit problematiku týkající se rozvoje skupin laboratoří a problematiku související se slevami pro odůvodnění použití důkazů získaných při kontrole do společného plánu.

339 Zadruhé Komora v rámci první části devátého žalobního důvodu předloženého v žalobě popírá úvahu Komise, podle které jejím hlavním cílem v oblasti slev bylo zaměřit se na skupiny, vzhledem k velkému počtu malých laboratoří dotčených uvedenými dopisy.

340 Devátý žalobní důvod vznesený v žalobě se týká otázky, zda Komise právně dostačujícím způsobem prokázala porušení článku 101 SFEU, pokud jde o slevovou politiku Komory. Komora odkazuje na velký počet malých laboratoří dotčených jejími dopisy v oblasti slev pouze proto, aby v rámci první části tvrdila, že se Komise nesprávně domnívala, že se systematicky za účelem ochrany zájmů malých laboratoří snažila uložit minimální cenu na trhu služeb analýz v oboru lékařské biologie.

341 Je třeba konstatovat, že Komora v žalobě ani argumentací vznesené na podporu sedmého žalobního důvodu ani v rámci první části devátého žalobního důvodu nepopřela, ani nepřímo, povahu jako jediného a trvajícího protiprávního jednání.

342 Za těchto okolností nemůže být žalobní důvod popírající povahu jako jediného a trvajícího protiprávního jednání vznesený poprvé v replice považován za rozšíření žalobního důvodu uvedeného dříve. Vzhledem ke svému opožděnému podání musí být tedy prohlášen za nepřípustný.

Závěr k použití judikatury Wouters a žalobních důvodů na podporu návrhu na zrušení

343 V této fázi zkoumání je ještě třeba rozhodnout o použitelnosti judikatury Wouters v projednávaném případě.

344 Ze zkoumání devátého a třetího žalobního důvodu provedeného výše vyplývá, že jednání Komory, pokud jde o oznamovací povinnosti SEL, se týká na jedné straně jejího neodůvodněného trvání na podřízení účinnosti změn SEL v průběhu jejich existence odkladné podmínce a změně dokumentů některých společností v tomto smyslu a na straně druhé žádostí o sdělení informací nepožadovaných zákonem pod hrozbou sankcí, zejména vůči SEL skupiny Labco, identifikovaným řídícími instancemi Komory jako představující hrozbu.

345 Tyto akty každopádně překračují konzultativní úlohu Komory v rámci postupů schválení prefektem a nejsou odůvodněny ani skutečností, že Komora zohledňuje nařízení prefektů pro správu seznamu, jelikož tato posledně uvedená činnost je založena na jejích vlastních předpisech. Komora tak nemůže tvrdit, že v tomto ohledu jedná jako pouhé prodloužení pravomoci prefekta. Kromě toho, jak Komise správně uvádí, nemá Komora nařizovací pravomoc.

346 Mimoto ze zkoumání třetího žalobního důvodu vyplývá, že striktní výklad pravidel použitých Komorou pro její žádosti o informace v oblasti pohybu akcií v SEL, nemůže být odůvodněn s ohledem na její úlohu *a posteriori* ověřování zákonných ustanovení. Pro vyloučení použití čl. 101 odst. 1 SFEU tak nelze vzhledem k dotčenému jednání uplatnit argument, podle kterého jeho případné omezující účinky na hospodářskou soutěž jsou nezbytné pro řádný výkon profese, jak je organizována zákonem, jak bylo konstatováno pro některá pravidla advokátní komory v bodech 109 a 110 rozsudku Wouters, bod 21 výše.

347 Navíc jednání Komory v oblasti rozvoje skupin laboratoří, dotčené ve čtvrtém a pátém žalobním důvodu, nebo týkající se slev, je analyzováno stejným způsobem. Je pravda, že Komora musí zajistit dodržování pravidel profesní etiky v rámci jejích úkolů stanovených právními předpisy, včetně ochrany nezávislosti lékárníků specializujících se na lékařskou biologii a ochrany veřejného zdraví. Nicméně její jednání musí být součástí právního rámce vytvořeného zákonodárcem a správními orgány, jelikož Komora sama nemá nařizovací pravomoc. Pokud tedy Komora jedná na základě výkladu odporujícího doslovnému smyslu textů, nebo dokonce činí jejich výklad přísnějším v rámci určité strategie, nemohou její jednání nespadat pod čl. 101 odst. 1 SFEU na základě argumentu, podle kterého jsou inherentní sledování legitimního cíle. Komise v tomto ohledu správně uvádí, že reprezentativnímu orgánu soukromých osob nepřísluší rozšířit rozsah ochrany zákona ve snaze chránit zájem skupiny, zatímco zákonodárce stanovil meze poskytované ochrany a ponechal možnost určité konkurence.

348 Zásady, které vyplývají z rozsudku Wouters, bod 21 výše, tak neumožňují se domnívat, že obecně omezující jednání Komory uvedená v napadeném rozhodnutí nespadají pod dosah zákazu uvedeného v čl. 101 odst. 1 SFEU.

349 Z toho vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut.

350 V důsledku toho je třeba návrhová žádání směřující ke zrušení zamítnout.

2. *K návrhu předloženému podpůrně směřujícímu ke snížení výše pokuty*

351 Je třeba připomenout, že přezkum legality rozhodnutí přijatých Komisí je doplněn pravomocí přezkumu v plné jurisdikci, která je unijnímu soudu přiznána článkem 31 nařízení č. 1/2003 v souladu s článkem 261 SFEU. V rámci této pravomoci může soud nad rámec pouhého přezkumu legality sankce nahradit posouzení Komise svým posouzením, a výši uložené pokuty nebo penále tedy zrušit, snížit nebo zvýšit.

352 Je tedy věcí Tribunálu, aby v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci posoudil ke dni, kdy přijme své rozhodnutí, zda byla žalobkyním uložena pokuta, jejíž výše správně odráží závažnost a dobu trvání dotčeného protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2012, Shell Petroleum a další v. Komise, T-343/06, bod 117 a citovaná judikatura).

353 Je však třeba zdůraznit, že výkon pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci není rovnocenný přezkumu z úřední povinnosti, a připomenout, že řízení před unijními soudy má spornou povahu (rozsudek Chalkor v. Komise, bod 57 výše, bod 64).

354 Jak bylo uvedeno v bodě 11 výše, Komise v projednávané věci pro určení výše pokuty uplatnila bod 37 pokynů. Toto ustanovení stanoví:

„Přestože je v těchto pokynech vysvětlena obecná metodika stanovování výše pokut, konkrétní okolnosti dané věci nebo nutnost dosáhnout v dané věci odrazujícího účinku, mohou být důvodem k tomu, aby se Komise odchýlila od této metodiky nebo od limitů stanovených v bodě 21.“

355 Z toho vyplývá, že Komise stanovila výši pokuty v bodě 769 odůvodnění napadeného rozhodnutí na 5 milionů eur abstraktně, ačkoli v něm uvádí faktory, které pro stanovení pokuty zohlednila. Určení výše pokuty je probráno v bodech 746 a 772 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vyplývá z nich, že ji Komise stanovila se zohledněním závažné povahy protiprávního jednání, skutečnosti, že se týká významného trhu, okolnosti, že projednávaný případ představuje první případ, ve kterém by mohl být uplatněn čl. 23 odst. 4 nařízení č. 1/2003, jakož i skutečnosti, že je možné, že si členové Komory nebyli zcela vědomi dosahu použitelných ustanovení. Rovněž vzala v úvahu nikoli tajnou povahu dotčeného jednání. Pokud jde o dobu trvání jediného a trvajícího protiprávního jednání, Komise konstatovala celkovou délku šesti let, včetně 2 let a 11 měsíců, během nichž byly prokázány dva projevy protiprávního chování. Konečně Komise zamítla polehčující okolnosti předložené Komorou.

356 Tribunál úvodem uvádí, že Komora nezpochybňuje stanovení výše pokuty abstraktním způsobem. V tomto ohledu, i když by bylo žádoucí, aby Komise napadené rozhodnutí opatřila odůvodněním s číselnými údaji umožňujícími porovnat zohlednění různých relevantních parametrů pro určení výše pokuty, je pravdou, že toto rozhodnutí přesto není nedostatečně odůvodněno, jelikož Komise uvedla posuzované skutečnosti, které jí umožnily vymezit závažnost a dobu trvání protiprávního jednání (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, body 463 až 464 a citovaná judikatura).

357 Ačkoli však Komora nezpochybňuje použití bodu 37 pokynů v jejím případě, žádá o snížení výše pokuty z několika důvodů.

358 Zaprvé podle Komory mělo být v projednávaném případě zváženo neuložení pokuty, v souladu s čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Musela-li být pokuta uložena, tím spíše měla být symbolická, protože by to bylo dostatečně odrazující a přiměřené opatření v případě instituce komory pověřené úkoly veřejné služby, která neusiluje o dosahování zisku. Komora rovněž připomíná, že odrazující účinek případné pokuty je neutralizován od přijetí nařízení č. 2010-49 v oblasti slev. Konečně Komise údajně měla uplatnit stejné zacházení, jako bylo zacházení použité na Belgickou komoru architektů v jejím rozhodnutí ze dne 24. června 2004 (věc COMP/A.38549 – Belgická komora architektů), které byla uložena pokuta pouze 100 000 eur za horizontální dohodu o cenách.

359 V tomto ohledu, i když čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, podle kterého je uložení pokuty možností poskytnutou Komisi a v žádném případě logickým a automatickým důsledkem konstatování protiprávního jednání, nechává na jejím uvážení, zda pokutu uložit, zjistí-li Komise porušení článku 101 SFEU, uložení symbolické pokuty, či dokonce její neuložení, není v projednávané věci namístě.

360 Pokud jde o pokutu 100 000 eur uloženou Belgické komoře architektů za to, že svým členům uložila používat minimální cenu, je třeba připomenout, že rozhodovací praxe Komise nemůže sloužit k vytvoření právního rámce pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže a že rozhodnutí týkající se jiných věcí mají ohledně případné existence diskriminace pouze orientační povahu, protože je málo pravděpodobné, že by okolnosti jim vlastní, jako jsou dotčené trhy, výrobky, podniky a doby trvání, byly totožné (viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. října 2008, Carbone-Lorraine v. Komise, T-73/04, Sb. rozh. s. II-2661, bod 92 a citovaná judikatura).

361 Kromě toho Komise v uvedeném rozhodnutí nejprve stanovila základní částku pokuty na 4 500 000 eur, snížila ji však na 100 000 eur na základě zohlednění skutečnosti, že uvedená pokuta byla uložena v roce 2004, v okamžiku, kdy Komise byla na počátku svých úvah ohledně hospodářské soutěže v odvětví svobodných povolání. V době kdy došlo ke spáchání protiprávních jednání Komorou, Komise již vydala zprávu o hospodářské soutěži v odvětví svobodných povolání, obsahující v této otázce doporučení pro členské státy. Jinou okolností odlišující obě věci je skutečnost, že Belgická komora architektů na rozdíl od Komory ihned změnila své praktiky v okamžiku zahájení řízení Komisí.

362 Pokud jde o skutečnost, že odrazující povaha pokuty uložené v projednávané věci je neutralizována legislativní změnou v roce 2010, totiž přijetím nařízení č. 2010-49, která zakázala slevy bez výjimky (viz bod 242 výše), je třeba uvést, že odrazující povaha se vztahuje zejména k případným budoucím porušením práva hospodářské soutěže, která se nutně nemusejí týkat stejného typu protiprávního jednání, jako chování uvedená v napadeném rozhodnutí. Mimoto chování Komory v oblasti slev se týká pouze jedné části jediného a trvajícího protiprávního jednání potrestaného v napadeném rozhodnutí. Tento argument je tedy irelevantní.

363 Stejně tak skutečnost, že Komora neusiluje o dosažení zisku a vykonává úkoly veřejné služby, nevylučuje, že při jejich konkrétním výkonu může zvýhodňovat některé soukromé zájmy, takže ani tento argument nemůže odůvodnit neuložení pokuty nebo uložení pokuty symbolické. Skutečnost, že si podle Komory nelze představit, že profesní komora vytvořená zákonem nedodržuje příkaz vydaný evropským orgánem, je ostatně čistě spekulativním argumentem, který také nemůže být v tomto ohledu rozhodující.

364 Zadruhé Komora v replice uvádí, že z žalobní odpovědi vyplývá, že Komise chybně nezohlednila dvě skutečnosti umožňující snížení výše pokuty, totiž na jedné straně její spontánní spolupráci v cenové oblasti v rámci její odpovědi na žádost o informace založené na čl. 18 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a na

straně druhé překročení mandátu k provedení kontrol zakládající porušení jejího práva na obhajobu. Tribunál by měl zejména zohlednit toto posledně uvedené procesní pochybení, a to i v případě, že se domnívá, že by nemělo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

365 Není třeba se vyjádřit k tvrzení Komise, podle kterého jsou tyto argumenty nepřípustné z důvodu opožděnosti na základě čl. 48 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu, a je třeba je zamítnout. Ze zkoumání žalobních důvodů na podporu návrhu na zrušení provedeného výše totiž vyplývá, že Komise nepřekročila mandát k provedení kontrol a neporušila právo Komory na obhajobu. Pokud jde o argument vycházející z údajné spontánní spolupráce Komory v její odpovědi ze dne 10. února 2009 na žádost Komise o informace ze dne 3. února 2009, Komise správně uvádí, že tarifní aspekt protiprávního jednání nevyplývá z doznání nebo sdělení spontánně učiněného Komorou, neboť Komise požádala o další informace týkající se praktik v oblasti slev na základě informací, které již měla v držení, zejména zápisů ze schůzek instancí Komory.

366 Zatřetí Komora uvádí některé zvláštní okolnosti věci, které údajně odůvodňují snížení výše pokuty.

367 Podle Komory měly být s ohledem k ní konstatovány polehčující okolnosti vzhledem ke skutečnosti, že její jednání týkající se slev mělo pouze okrajové účinky, že nebylo v jejím úmyslu zvýhodnit laboratoře malé velikosti, že její jednání týkající se rozvoje laboratoří směřovalo k ochraně lékárnické nezávislosti a bylo v souladu se zákonem, že uvedená chování měla veřejnou povahu a že členství jejích členů bylo povinné.

368 Pokud jde o veřejnou povahu uvedených chování, je třeba v první řadě konstatovat, že Komise uvádí, že ji zohlednila v bodě 756 odůvodnění napadeného rozhodnutí tím, že uvedla, že se tedy nejedná o chování, které by mělo být považováno za zvlášť závažné.

369 Stejně tak, pokud jde o povinnou povahu členství, Komise uvádí v bodě 757 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že ji zohlednila v rámci prostoru pro uvážení při určení výše pokuty, protože podniky by mohly být činěny odpovědnými za následky aktů Komory bez ohledu na stupeň jejich skutečného zapojení. Je totiž zjevné, že stupeň zapojení se mohl lišit a že, jak bylo uvedeno v bodě 754 odůvodnění napadeného rozhodnutí, některá rozhodnutí mohla být uložena členům Komory proti jejich vůli.

370 Tyto skutečnosti však musejí být vyváženy s ostatními charakteristikami protiprávního jednání. Jednání týkající se slev je formou horizontální dohody o cenách, která patří mezi nejzávažnější omezení hospodářské soutěže. Pokud jde o rozhodnutí směřující k bránění rozvoje skupin laboratoří, jedná se o překážky produkce, technického rozvoje a investic na trhu, které důvodně mohly mít za následek zpoždění jednání mezinárodních skupin na francouzském trhu a uzavření vnitřního trhu, jak to Komise připomíná v bodě 755 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na základě zohlednění rovněž doby trvání protiprávního jednání (viz bod 355 výše), jakož i velikosti dotčeného trhu, o hodnotě odhadované v roce 2008 na 4,4 miliard eur (bod 759 odůvodnění napadeného rozhodnutí), jakož i skutečnosti, že dopad jednání Komory byl značný, jelikož lékárníci specializující se na lékařskou biologii zapsaní v sezamu vlastní kumulovanou část trhu 95 % poskytování služeb analýz v oboru lékařské biologie, se Komise mohla domnívat, že dovolávané okolnosti nezměnily závažnost protiprávního jednání.

371 Pokud jde o skutečnost že protiprávní jednání týkající se slev údajně mělo jen malý účinek a že zejména chování týkající se slev nemělo za cíl chránit malé laboratoře, je třeba v druhé řadě připomenout, že účinek jednání narušujícího hospodářskou soutěž není určujícím kritériem při stanovování přiměřené výše pokuty a že jiné skutečnosti, jako je úmyslný aspekt jednání, mohou být důležitější než ty, které se týkají účinků jednání v tomto kontextu, zejména pokud se jedná o protiprávní jednání, která jsou ve své podstatě závažná, jako je určování cen a rozdělování trhů (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 13. července 2011, Schindler Holding a další v. Komise, T-138/07, Sb. rozh. s. II-4819, bod 222 a citovaná judikatura).

372 Ze zkoumání návrhových žádání na zrušení výše vyplývá, že Komise má listinné důkazy dokládající na jedné straně záměr řídících instancí Komory brzdit rozvoj některých struktur skupiny laboratoří a na druhé straně bránit slevám přesahujícím úroveň 10 %, cíl, který nemá legální základ, a nemůže tedy být odůvodněn odkazem na ochranu nezávislosti lékárníků specializujících se na lékařskou biologii, či dokonce veřejného zdraví.

373 Kromě toho závěr Komise připomenutý v bodě 761 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého byly praktiky týkající se slev uskutečněny, nemůže být úspěšně zpochybněn Komorou, jak vyplývá zejména ze zkoumání první části devátého žalobního důvodu výše.

374 Komise se tak nedopustila pochybení tím, že těmto skutečnostem nepřiznala význam při určení výše pokuty.

375 Pokud jde o argument týkající se skutečnosti, že pouze vyložila zákon, Komora v třetí řadě nepředložila argumenty umožňující dojít k závěru odlišnému od závěru Komise, podle kterého její výklad zákona je v rozporu s jeho zněním a spadá do logiky omezující hospodářskou soutěž, pokud jde o velkou většinu aspektů jediného a trvajícího protiprávního jednání konstatovaného vůči ní. Komise se nedopustila pochybení tím, že v bodě 768 odůvodnění napadeného rozhodnutí neuznala existenci polehčující okolnosti z důvodu argumentů uplatněných Komorou vycházejících ze skutečnosti, že její jednání bylo povolené veřejnými orgány nebo právní úpravou, ba dokonce k němu jimi byla vybízena.

376 Tento závěr však musí být upřesněn, pokud jde o výtky použité v napadeném rozhodnutí (body 450 odůvodnění a následující) týkající se nabytí účinnosti změn stanov a smluv pro SEL.

377 I když totiž ze zkoumání druhého žalobního důvodu provedeného v bodech 128 až 157 výše vyplývá, že se Komise nedopustila nesprávného posouzení vyplývajícího ze špatného výkladu francouzských právních předpisů, pokud jde o okamžité nabytí účinnosti změn stanov a smluv pro SEL v průběhu jejich existence, přesto bylo v bodě 155 výše konstatováno, že je politováníhodné, že rozhodnutí se *quasi* nevyjadřuje k dopadu oběžníku č. 98-585 v tomto kontextu, kromě odkazu obsaženého v poznámce pod čarou 562 na skutečnost, že obsahuje výklad odlišný od použitelného režimu, když uvádí, že „společnost musí nejdříve požádat o schválení z důvodu změn“.

378 I když tento oběžník a praxe prefektů, která z ní vyplývá, přijímat pozměňující nařízení o schválení, nezpochybňují legalitu analýzy Komise, jedná se o okolnosti, které mohly mít vliv na postoje Komory, které jsou jí vytýkány. Bez ohledu na otázku legality oběžníku č. 98-585 a praxi prefektů mohou v tomto konkrétním bodě vysvětlit analýzu zastávanou Komorou ve dvou rovinách: změna povolení laboratoře podléhající režimu prohlášení, ale nezbytnost nového schválení pro SEL, které má odkladný účinek. Hypotéza těchto dvou rovin však nebyla v napadeném rozhodnutí zkoumána.

379 Proto vzhledem ke skutečnosti, že z bodu 453 odůvodnění a následujících vyplývá, že některé postoje vytýkané Komoře vzhledem k SEL pocházejí z doby před vydáním oběžníku č. 2005/206, je třeba se v projednávané věci domnívat, že se Komise dopustila pochybení, když neuznala existenci polehčující okolnosti pro tuto zvláštní část protiprávního jednání během části dotyčného období, totiž zejména před vstupem oběžníku č. 2005/206 v platnost dne 14. listopadu 2005.

380 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba přijmout výtku směřující k nezohlednění některých polehčujících okolností Komisí při určení výše pokuty. Důsledky, které je z toho třeba vyvodit pro určení výše pokuty budou zkoumány níže.

381 Je třeba konstatovat, že polehčující okolnost zjištěná v bodech 376 až 379 výše se týká pouze čtyř typů rozhodnutí konstatovaných s ohledem na Komoru, pokud jde o část jejího jednání směřující k bránění skupinám laboratoří v rozvoji. Kromě toho se týká pouze jedné části období, během kterého byly akty tohoto typu přijímány (období od konce roku 2003 do roku 2005). Komise má důkazy, pokud jde o jiná rozhodnutí učiněná v oblasti rozvoje skupin laboratoří, která se týkají období před rokem 2005.

382 Vzhledem k těmto okolnostem, může dotčené pochybení vést pouze k minimálnímu snížení výše pokuty. Tribunál se domnívá, že snížení o 250 000 eur je přiměřené pro zohlednění uvedeného pochybení, takže pokuta uložená Komoře musí být stanovena na 4 750 000 eur.

383 Konečně je ještě třeba zkoumat argumenty Komory týkající se nepřiměřenosti nebo nevhodnosti pokuty z důvodu slabé finanční schopnosti Komory, takže by mohlo být ohroženo její řádné fungování. Je třeba provést toto zkoumání vzhledem k takto nově vypočtené pokutě.

384 Jak Komise uvádí v bodě 743 odůvodnění napadeného rozhodnutí, skutečnost, že metoda výpočtu pokuty nezohledňuje slabou finanční schopnost Komory, není rozhodující, jelikož čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 umožňuje zohlednit obrat dosažený každým aktivním členem na trhu dotčeném protiprávním jednáním.

385 Zejména z bodu 744 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise uložila pokutu s odkazem na čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Dotčené ustanovení ve svém třetím pododstavci stanoví, že pokud protiprávní jednání sdružení souvisí s činností jeho členů, nesmí pokuta přesáhnout 10 % součtu celkového obratu všech členů aktivních na trhu dotčeném protiprávním jednáním sdružení. Před ověřením nikoli nadměrné povahy nově vypočtené částky bude třeba učinit ověření uvedené v třetím pododstavci tohoto ustanovení vzhledem k této částce.

386 Mimoto čl. 23 odst. 4 nařízení č. 1/2003 uvádí ve svém prvním pododstavci, že „[p]okud je uložena pokuta sdružení podniků při zohlednění obratu jeho členů a sdružení samo není platby schopné, je sdružení povinno požadovat příspěvky na pokrytí pokuty od svých členů“.

387 Je třeba konstatovat, že úvahy Komise předložené v napadeném rozhodnutí specificky zahrnují uvážení příspěvkové schopnosti členů Komory. V bodech 746 až 751 odůvodnění Komise totiž poukazuje na novou povahu tohoto ustanovení, zavedeného nařízením č. 1/2003, jakož i na možnost, že aby mohla Komora zaplatit pokutu, musí skutečně požadovat příspěvky od svých členů, kteří nicméně mohli dohlížet na rozhodnutí přijatá řídícími orgány v různé míře. Komise tak odůvodňuje skutečnost, že se v projednávané věci odchyluje od metody výpočtu stanovené v pokynech a Komora nezpochybňuje, že použití bodu 37 pokynů je pro ni příznivější než použití obecné metody stanovené v uvedených pokynech, jak Komise uvádí v bodě 751 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

388 Pokud jde o ověření finančního dopadu pokuty, Komora nezpochybňuje finanční údaje použité Komisí. Z bodu 771 odůvodnění napadeného rozhodnutí může být dovozeno, že 95 % hodnoty odměn účtovaných soukromými laboratořemi v oboru lékařské biologie v roce 2008 ve Francii představuje 4,2 miliardy eur (a nikoli „4 205 033 milionů eur“, jak je uvedeno z důvodu, jímž musí být pouhý překlep), přičemž novější údaje nejsou k dané době k dispozici. Mimoto rovněž z uvedeného bodu 771 odůvodnění vyplývá, že procento 95 % hodnoty celkových odměn je Komisí zohledněno pro vyloučení obratu dosaženého laboratořemi, jejichž jediným společníkem je lékař specializující se na lékařskou biologii, a které reprezentují přibližně 5 % všech soukromých laboratoří. Tato čísla jsou potvrzena v bodech 23 a 759 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež odkazují na číslo 4,4 miliardy eur dosažené soukromými laboratořemi v roce 2008 při popisu velikosti trhu.

389 Tribunál nedisponuje jiným údajem o obratu dosaženém soukromými laboratořemi v oboru lékařské biologie na dotčeném trhu nežli údajem, který byl předložen v napadeném rozhodnutí. Je však třeba zdůraznit, že nebylo tvrzeno, že tento obrat již nemůže být dnes reprezentativní. Každopádně se lze platně domnívat, že nenadhodnocuje hodnotu dotčeného trhu ke dni vydání rozsudku.

390 Výše uložené pokuty, jak byla snížena Tribunálem, odpovídá pouze o něco více než 1 % tohoto obratu. Není tudíž nepřiměřená.

391 Mimoto vzhledem k údajům obsaženým ve spise se nejeví, že by nově vypočtená pokuta mohla ohrozit životaschopnost aktivních členů sekce G na dotčeném trhu v případě, že by od nich v budoucnu byly požadovány příspěvky na pokrytí pokuty.

392 Vzhledem ke všem předchozím úvahám je třeba zrušit článek 3 napadeného rozhodnutí a stanovit pokutu v částce 4,75 milionu eur, což je výše považovaná Tribunálem v rámci výkonu jeho pravomoci přezkumu v plné jurisdikci za vhodnou vzhledem k okolnostem věci, zvláště co se týče závažnosti a doby trvání protiprávního jednání konstatovaného Komisí, jakož i celkových zdrojů Komory, a ve zbývající části žalobu zamítnout.

K nákladům řízení

393 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich ponese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch.

394 Podle čl. 87 odst. 4 jednacího řádu může Tribunál nařídit, aby vedlejší účastník nesl vlastní náklady řízení.

395 V projednávané věci bylo částečně vyhověno pouze jedné výtce na podporu podpůrného návrhu na snížení výše pokuty a výše pokuty uložené Komoře byla proto snížena. Proto budou okolnosti případu spravedlivě zohledněny rozhodnutím, že Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí jednu desetinu nákladů řízení vynaložených Komorou, která ponese devět desetin vlastních nákladů řízení.

396 Labco ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů,

TRIBUNÁL (devátý senát)

rozhodl takto:

1) **Výše pokuty uložené společně a nerozdílně Ordre national des pharmaciens (ONP), Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (CNOP) a Conseil central de la section G de l'Ordre national des pharmaciens (CCG) v článku 3 rozhodnutí Komise C (2010) 8952 final ze dne 8. prosince 2010 v řízení podle článku 101 [SFEU] (věc 39510 – Labco/ONP) se stanovuje na 4,75 milionu eur.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí jednu desetinu nákladů řízení vynaložených ONP, CNOP a CCG.**

4) **ONP, CNOP a CCG ponesou devět desetin vlastních nákladů řízení.**

5) **Labco ponese vlastní náklady řízení.**

Berardis Czúcz Popescu

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. prosince 2014.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí 2

Řízení a návrhová žádání 3

Právní otázky 4

1. K návrhu na zrušení 4

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného výkladu a uplatnění článku 101 SFEU vzhledem k rozsudku Wouters 5

K žalobním důvodům vztahujícím se k jednání týkajícímu se rozvoje skupin laboratoří 8

K žalobním důvodům týkajícím se složení a změny kapitálu SEL 11

– K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z neuznání úlohy CCG jakožto garanta profesní nezávislosti společníka, pokud jde o jeho minimální podíl na kapitálu SEL 13

– K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení úmyslu zákonodárce, pokud jde o rozdělení podílů v SEL nad hranici 25 % a nedodržení právního rámce použitelného na rozdělení podílů SEL 16

K žalobním důvodům týkajícím se informačních povinností SEL během jejich existence 19

– K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení vyplývajícího ze špatného výkladu francouzských právních předpisů, pokud jde o úlohu prefekta a CCG při změnách, k nimž dojde v průběhu existence SEL 19

– K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z porušení působnosti oznamovací povinnosti stanovené francouzskými právními předpisy a úlohy CCG v rámci jejího úkolu a posteriori ověřování dokumentů společnosti 23

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z nesprávného výkladu a uplatnění článku 101 SFEU, v rozsahu, v němž uložené disciplinární sankce zesilují potenciální nebo skutečné účinky uvedených rozhodnutí 27

K žalobním důvodům vztahujícím se k výtkám týkajícím se cen 29

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě ze zneužití pravomoci vzhledem k nedodržení mezí mandátu kontroly 32

– K první výhradě 30

– K druhé výhradě 30

K osmému žalobnímu důvodu, vznesenému podpůrně, vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení působnosti použitelného právního rámce a vůle zákonodárce 33

K devátému žalobnímu důvodu, vznesenému podpůrně, vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení skutkového stavu vedoucího k nesprávnému právnímu posouzení 37

– K druhé části 38

– K první části 41

K popření povahy jako jediného a trvajícího protiprávního jednání 45

Závěr k použití judikatury Wouters a žalobních důvodů na podporu návrhu na zrušení 46

2. K návrhu předloženému podpůrně směřujícímu ke snížení výše pokuty 47

K nákladům řízení 52